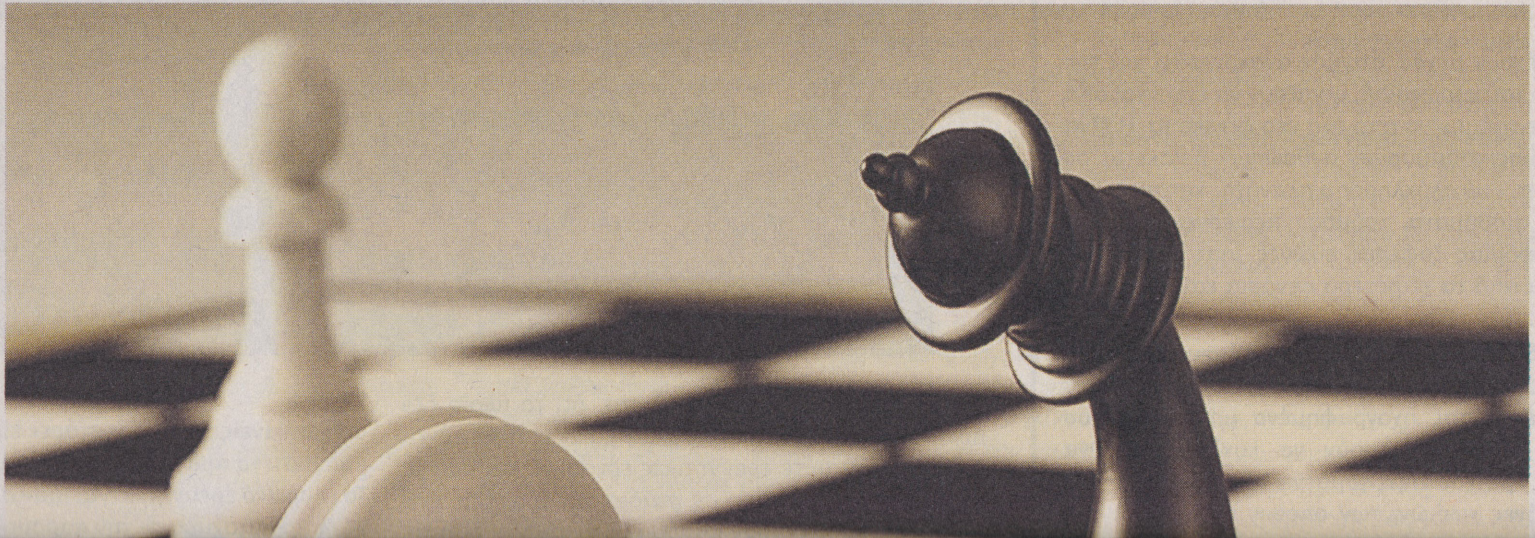
ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 201
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
2020
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

«Η εξουσία δίνεται μόνο σε αυτούς οι οποίοι τολμούν και *σκύβουν* για να την πάρουν»

ΦΙΟΝΤΟΡ ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΥ

1,5 ΕΥΡΩ

«Η εξουσία δίνεται μόνο σε αυτούς οι οποίοι τολμούν και *σκύβουν* για να την πάρουν»

ΦΙΟΝΤΟΡ ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΥ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Αν θέλεις ένα όραμα του μέλλοντος,
φαντάσου μια μπότα να συντρίβει
ένα ανθρώπινο πρόσωπο -για πάντα.
George Orwell

«Εάν είναι αληθεύει η θεωρία ότι «το παρελθόν είναι ο πρόλογος του μέλλοντος», τότε υπάρχει πραγματική απειλή μιας ταχέως μεταδιδόμενης, εξαιρετικά θανατηφόρου πανδημίας εξ αιτίας ενός αναπνευστικού παθογόνου που θα σκοτώσει 50 με 80 εκατομμύρια ανθρώπους και θα «σβήσει» σχεδόν το 5% της παγκόσμιας οικονομίας. ***Μιας τέτοιας κλίμακας παγκόσμια πανδημία θα είναι καταστροφική, προκαλώντας χάος, αστάθεια και ανασφάλεια.*** *Ο πλανήτης δεν είναι προετοιμασμένος για κάτι τέτοιο [...] Παρ' όλο που οι εξελίξεις στην Επιστήμη και την Τεχνολογία έχουν επιτρέψει να συντελεστεί πρόοδος στην Δημόσια Υγεία, ευνοούν επίσης τη δημιουργία ή αναπαραγωγή δυνητικά επικίνδυνων μικροοργανισμών σε εργαστηριακές συνθήκες - κάτι που θα μπορούσε να προκαλέσει πανδημία* ***εάν απελευθερωθούν σκόπιμα****».*

Έκθεση του Συμβουλίου Παρακολούθησης
Παγκόσμιας ετοιμότητας του Π.Ο.Υ, 17-9-2019

Τα μέτρα, που έχουν μέχρις στιγμής ανακοινωθεί για την «αντιμετώπιση» του κορωνοϊού, μοιάζουν να έρχονται από έναν κόσμο κατεστραμμένο από ένα νέο φονικό ιό. Η Κίνα μια χώρα 1,4 δισεκατομμυρίων ανθρώπων βρίσκεται σε διεθνή καραντίνα, ενώ ολόκληρος ο πλανήτης καταναλώνει με ανάμεικτα αισθήματα τρόμου, περιέργειας ή και απόλυτης αδιαφορίας ζοφερές εικόνες μιας δυστοπίας βγαλμένης μέσα από τα χειρότερα σενάρια καταστροφής, του Χόλλυγουντ.

Εικόνες μιας δυστοπίας δίχως προηγούμενο, έρημων πόλεων δεκάδων εκατομμυρίων κατοίκων, με τα *drones* να πετούν εκπέμποντας ηχογραφημένα μηνύματα, που συμβουλεύουν όποιους τολμούν να κυκλοφορούν να φορούν μάσκες· με τον αφανισμό να περιπλανάται σαν κατάρα, με εικόνες χωριών, των οποίων οι κάτοικοι δεν

ΥΠΟ ΤΗΝ ΥΨΗΛΗ ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΗ ΕΥΡΩΠΗΣ ΤΟΥ ΝΑΤΟ ΤΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ...

Σύμφωνα με τις πρώτες δηλώσεις του υπουργού Επικρατείας *Γιώργου Γεραπετρίτη*, (*Alpha 989*), η είσοδος του τουρκικού ερευνητικού σκάφους ***Oruc Reis*** (ωκεανογραφικό-σεισμογραφικό) στην ελληνική υφαλοκρηπίδα, ανήμερα της επετείου των Ιμίων στις 6.30 το πρωί (200 χλμ νοτίως της Μεγίστης μεταξύ των δυτικών ακτών της Κύπρου και των ανατολικών ακτών της Κύπρου) αποτέλεσε ένα «*συγκυριακό γεγονός, που προήλθε λόγω κακών καιρικών συνθηκών*»! Ο

Γεραπετρίτης επεσήμανε, μάλιστα, ότι το πλοίο δεν συνοδεύεται από πολεμικά σκάφη, δεν υπήρξε πόντιση καλωδίου ούτε ερευνητικές εργασίες, και άρα το όλο «*περιστατικό είναι σε στάδιο αποδρομής*», ενώ διαβεβαίωσε ότι έχουν υπάρξει οι αναγκαίοι δίαυλοι

Και όλα αυτά συμβαίνουν την στιγμή που ο ανώτατος Διοικητής του ΝΑΤΟ στην Ευρώπη πτέραρχος *Tod Wolters* βρίσκεται στο ελληνικό πεντάγωνο με σκοπό την πραγματοποίηση συνομιλιών για τις «εξελίξεις και τις προκλήσεις στην νότια πτέρυγα του ΝΑΤΟ»... Πρόκειται προφανώς για μια επίσης «αβλαβή διέλευση» του ανώτατου αμερικανού διοικητή του ΝΑΤΟ ο οποίος πριν δύο ημέρες βρισκόταν στην Σμύρνη, όπου προφανώς έκανε παλιόκαιρο και ήρθε να μας επισκεφθεί αφού πληροφορήθηκε για τον ιδιαίτερο καλό καιρό που θα έβρισκε εδώ...

«Χωριό που φαίνεται κολαούζο δεν θέλει».

Ο ανώτατος διοικητής του ΝΑΤΟ ήρθε, λοιπόν, για να επιβλέψει και μάλιστα μέσα από τον χώρο του «ελληνικού» πενταγώνου ακριβώς αυτό που είχε σχεδιασθεί να γίνει, την συγκεκριμένη ημέρα. Αυτό ακριβώς το πασίδηλο γεγονός κλήθηκε να καλύψει με τις απίστευτες γελοιότητες ο εκφραστής μέχρι πρότινος της κυβερνητικής σοβαρότητας υπουργός Εσωτερικών Γεραπετρίτης, αλλά και ο ακόμα γελοιωδέστερος κυβερνητικός εκπρόσωπος που διαβεβαίωσε ότι «δεν χρειάζεται κανείς να μας τεστάρει είμαστε έτοιμοι». Και πράγματι τα πράγματα έγιναν σύμφωνα με το σχέδιο. Το τουρκικό ερευνητικό για μιαν ολόκληρη ημέρα ανενόχλητο κατοχύρωσε την παρουσία του σε μια ακόμη

*πρόλογος του μέλλοντος», τότε υπάρχει πραγματική απειλή μιας ταχέως μεταδιδόμενης, εξαιρετικά θανατηφόρου πανδημίας εξ αιτίας ενός αναπνευστικού παθογόνου που θα σκοτώσει 50 με 80 εκατομμύρια ανθρώπους και θα «σβήσει» σχεδόν το 5% της παγκόσμιας οικονομίας. **Μιας τέτοιας κλίμακας παγκόσμια πανδημία θα είναι καταστροφική, προκαλώντας χάος, αστάθεια και ανασφάλεια**. Ο πλανήτης δεν είναι προετοιμασμένος για κάτι τέτοιο [...] Παρ' όλο που οι εξελίξεις στην Επιστήμη και την Τεχνολογία έχουν επιτρέψει να συντελεστεί πρόοδος στην Δημόσια Υγεία, ευνοούν επίσης τη δημιουργία ή αναπαραγωγή δυνητικά επικίνδυνων μικροοργανισμών σε εργαστηριακές συνθήκες - κάτι που θα μπορούσε να προκαλέσει πανδημία **εάν απελευθερωθούν σκόπιμα***».

Έκθεση του Συμβουλίου Παρακολούθησης Παγκόσμιας ετοιμότητας του Π.Ο.Υ, 17-9-2019

Τα μέτρα, που έχουν μέχρις στιγμής ανακοινωθεί για την «αντιμετώπιση» του κορωνοϊού, μοιάζουν να έρχονται από έναν κόσμο κατεστραμμένο από ένα νέο φονικό ιό. Η Κίνα μια χώρα 1,4 δισεκατομμυρίων ανθρώπων βρίσκεται σε διεθνή καραντίνα, ενώ ολόκληρος ο πλανήτης καταναλώνει με ανάμεικτα αισθήματα τρόμου, περιέργειας ή και απόλυτης αδιαφορίας ζοφερές εικόνες μιας δυστοπίας βγαλμένης μέσα από τα χειρότερα σενάρια καταστροφής, του Χόλλυγουντ.

Εικόνες μιας δυστοπίας δίχως προηγούμενο, έρημων πόλεων δεκάδων εκατομμυρίων κατοίκων, με τα *drones* να πετούν εκπέμποντας ηχογραφημένα μηνύματα, που συμβουλεύουν όποιους τολμούν να κυκλοφορούν να φορούν μάσκες· με τον αφανισμό να περιπλανάται σαν κατάρα, με εικόνες χωριών, των οποίων οι κάτοικοι δεν έχουν μολυνθεί, να «προστατεύονται» με οδοφράγματα για να εμποδιστεί το «κακό» να εισέλθει, με το προσωπικό των νοσοκομείων του Χόνγκ Χόνγκ να απειλεί με απεργία εάν δεν κλείσουν τα σύνορα με την ηπειρωτική χώρα, με την εφιαλτική παρουσία του θανάτου, άλλοτε να υπονοείται και άλλοτε να αποδεικνύεται από την εικόνα ανθρώπινων σωρών, που δεν πλησιάζει κανείς. Μια ερήμωση που υποδηλώνει μια απόλυτη καταστροφή, που όμως μας μένει άγνωστη, σαν να πρόκειται για όσα είδε η γυναίκα του Λοτ, απόλυτα απαγορευμένα για τους επιζήσαντες της φοβερής «κρίσης», οι οποίοι δεν πρέπει να μάθουν ποτέ το φοβερό, ανείπωτο «μυστικό».

Όμως, ο απόλυτος τρόμος, που καλούμαστε να νιώσουμε, στοχεύει πρώτα απ' όλα στη απόλυτη επιβεβαίωση μιας εξουσίας, που ορθώνεται σαν ένα γιγαντιαίων διαστάσεων τέρας με υπερφυσικές ξαφνικά δυνάμεις, αφού μπορεί να επιβάλλει μια τέτοιου μεγέθους απομόνωση ενός τεράστιου πληθυσμού πάνω στον πλανήτη.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ...

Σύμφωνα με τις πρώτες δηλώσεις του υπουργού Επικρατείας *Γιώργου Γεραπετρίτη*, (*Alpha 989*), η είσοδος του τουρκικού ερευνητικού σκάφους ***Oruc Reis*** (ωκεανογραφικό-σεισμογραφικό) στην ελληνική υφαλοκρηπίδα, ανήμερα της επετείου των Ιμίων στις 6.30 το πρωί (200 χλμ νοτίως της Μεγίστης μεταξύ των δυτικών ακτών της Κύπρου και των ανατολικών ακτών της Κύπρου) αποτέλεσε ένα «*συγκυριακό γεγονός, που προήλθε λόγω κακών καιρικών συνθηκών*»! Ο

Γεραπετρίτης επεσήμανε, μάλιστα, ότι το πλοίο δεν συνοδεύεται από πολεμικά σκάφη, δεν υπήρξε πόντιση καλωδίου ούτε ερευνητικές εργασίες, και άρα το όλο «*περιστατικό είναι σε στάδιο αποδρομής*», ενώ διαβεβαίωσε ότι έχουν υπάρξει οι αναγκαίοι δίαυλοι επικοινωνίας με την άλλη πλευρά.

Τα παπαγαλάκια του *Σκάι* έσπευσαν αμέσως (10.12πμ) να πιστοποιήσουν τις γελοιότητες του Γεραπετρίτη περί άσκημων καιρικών συνθηκών, αναμασώντας τα περί μη ποντισμού καλωδίων και ερευνών και τα περί μη συνοδείας από τουρκικά πολεμικά πλοία, ενώ πολύ αργότερα (19.53μ.μ.) αναγκάζονται να παραδεχθούν τον ποντισμό των καλωδίων.

Σύμφωνα βέβαια με αναφορά που ακολούθησε και συγκεκριμένα του ***Militaire.gr*** ένα μαχητικό αεροσκάφος F-16 της ΠΑ, το οποίο έφερε φωτογραφικό εξοπλισμό, φωτογράφησε το τουρκικό ερευνητικό σκάφος ***Oruc Reis***, ενώ έπλεε εντός περιοχής ελληνικής υφαλοκρηπίδας. Η φωτογραφία δείχνει ότι το ***Oruc Reis*** είχε «ρίξει (τρία) καλώδια», ενώ μόνο κακοκαιρία δεν καταγράφεται στην περιοχή που πλέει.

Σύμφωνα, επίσης, με δημοσιεύματα μόλις έσπευ-

τον ιδιαίτερο καλό καιρό που θα έβρισκε εδώ...

«Χωριό που φαίνεται κολαούζο δεν θέλει».

Ο ανώτατος διοικητής του ΝΑΤΟ ήρθε, λοιπόν, για να επιβλέψει και μάλιστα μέσα από τον χώρο του «ελληνικού» πενταγώνου ακριβώς αυτό που είχε σχεδιασθεί να γίνει, την συγκεκριμένη ημέρα. Αυτό ακριβώς το πασίδηλο γεγονός κλήθηκε να καλύψει με τις απίστευτες γελοιότητες ο εκφραστής μέχρι πρότινος της κυβερνητικής σοβαρότητας υπουργός Εσωτερικών Γεραπετρίτης, αλλά και ο ακόμα γελοιωδέστερος κυβερνητικός εκπρόσωπος που διαβεβαίωσε ότι «δεν χρειάζεται κανείς να μας τεστάρει είμαστε έτοιμοι». Και πράγματι τα πράγματα έγιναν σύμφωνα με το σχέδιο. Το τουρκικό ερευνητικό για μιαν ολόκληρη ημέρα ανενόχλητο κατοχύρωσε την παρουσία του σε μια ακόμη «γκριζαρισμένη» περιοχή. Αυτή η κατοχύρωση είναι ζωτικής σημασίας για το τουρκικό κράτος, καθώς έρχεται να αποδείξει, στην πράξη πλέον, την ισχύ του τουρκικολιβυκού συμφώνου.

Σύμφωνα με πρόσφατο δημοσίευμα της εφημερίδας τα ΝΕΑ και συγκεκριμένα του δημοσιογράφου Γιώργου Παπαχρήστου η φίλη του Ντόρα Μπακογιάννη πρώην υπουργός εξωτερικών της ΝΔ του έδωσε ορισμένα μαθήματα εξωτερικής πολιτικής κατσαδιάζοντάς τον: «*Πρέπει να ξεφύγουμε από τις απαρχαιωμένες αντιλήψεις του περασμένου αιώνα για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις και τα μεταξύ μας προβλήματα, να δούμε την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στην περιοχή «με άλλο μάτι», και να κατανοήσουμε ότι τυχόν προσφυγή στο δικαστήριο της Χάγης μπορεί μεν να έχει ως συνέπεια μερικές απώλειες για μας, όπως ας πούμε την ΑΟΖ του Καστελλορίζου, αλλά θα κατο-*

Τα μέτρα, που έχουν μέχρις στιγμής ανακοινωθεί για την «αντιμετώπιση» του κορωνοϊού, μοιάζουν να έρχονται από έναν κόσμο κατεστραμμένο από ένα νέο φονικό ιό. Η Κίνα μια χώρα 1,4 δισεκατομμυρίων ανθρώπων βρίσκεται σε διεθνή καραντίνα, ενώ ολόκληρος ο πλανήτης καταναλώνει με ανάμεικτα αισθήματα τρόμου, περιέργειας ή και απόλυτης αδιαφορίας ζοφερές εικόνες μιας δυστοπίας βγαλμένης μέσα από τα χειρότερα σενάρια καταστροφής, του Χόλλυγουντ.

Εικόνες μιας δυστοπίας δίχως προηγούμενο, έρημων πόλεων δεκάδων εκατομμυρίων κατοίκων, με τα *drones* να πετούν εκπέμποντας ηχογραφημένα μηνύματα, που συμβουλεύουν όποιους τολμούν να κυκλοφορούν να φορούν μάσκες· με τον αφανισμό να περιπλανάται σαν κατάρα, με εικόνες χωριών, των οποίων οι κάτοικοι δεν έχουν μολυνθεί, να «προστατεύονται» με οδοφράγματα για να εμποδιστεί το «κακό» να εισέλθει, με το προσωπικό των νοσοκομείων του Χόνγκ Κόνγκ να απειλεί με απεργία εάν δεν κλείσουν τα σύνορα με την ηπειρωτική χώρα, με την εφιαλτική παρουσία του θανάτου, άλλοτε να υπονοείται και άλλοτε να αποδεικνύεται από την εικόνα ανθρώπινων σωρών, που δεν πλησιάζει κανείς. Μια ερήμωση που υποδηλώνει μια απόλυτη καταστροφή, που όμως μας μένει άγνωστη, σαν να πρόκειται για όσα είδε η γυναίκα του Λωτ, απόλυτα απαγορευμένα για τους επιζήσαντες της φοβερής «κρίσης», οι οποίοι δεν πρέπει να μάθουν ποτέ το φοβερό, ανείπωτο «μυστικό».

Όμως, ο απόλυτος τρόμος, που καλούμαστε να νιώσουμε, στοχεύει πρώτα απ' όλα στη απόλυτη επιβεβαίωση μιας εξουσίας, που ορθώνεται σαν ένα γιγαντιαίων διαστάσεων τέρας με υπερφυσικές ξαφνικά δυνάμεις, αφού μπορεί να επιβάλλει μια τέτοιου μεγέθους απομόνωση ενός τεράστιου πληθυσμού πάνω στον πλανήτη.

Μόνο που η εικόνα του μετά-«αποκαλυπτικού» κόσμου ακόμα τρεμοπαίζει και θα συνεχίσει να τρεμοπαίζει όσο τουλάχιστον διαρκεί το «πείραμα», που ανιχνεύει τις δυνατότητες καθυπόταξης μας στην έλευση του *Νέου Κυβερνήτη της Αποικίας* των «επιζησάντων» του «παλαιού» πολιτισμού, που έρχεται να εκθρονίσει τους παλιούς ολοκληρωτισμούς.

Δοκιμάστε μας. Θα σας διαψεύσουμε με τον πλέον απόλυτο τρόπο...

Φεβρουάριος 2020

Γεραπετρίτης επεσήμανε, μάλιστα, ότι το πλοίο δεν συνοδεύεται από πολεμικά σκάφη, δεν υπήρξε πόντιση καλωδίου ούτε ερευνητικές εργασίες, και άρα το όλο «*περιστατικό είναι σε στάδιο αποδρομής*», ενώ διαβεβαίωσε ότι έχουν υπάρξει οι αναγκαίοι δίαυλοι επικοινωνίας με την άλλη πλευρά.

Τα παπαγαλάκια του *Σκάι* έσπευσαν αμέσως (10.12πμ) να πιστοποιήσουν τις γελοιότητες του Γεραπετρίτη περί άσκημων καιρικών συνθηκών, αναμασώντας τα περί μη ποντισμού καλωδίων και ερευνών και τα περί μη συνοδείας από τουρκικά πολεμικά πλοία, ενώ πολύ αργότερα (19.53μ.μ.) αναγκάζονται να παραδεχθούν τον ποντισμό των καλωδίων.

Σύμφωνα βέβαια με αναφορά που ακολούθησε και συγκεκριμένα του ***Militaire.gr*** ένα μαχητικό αεροσκάφος F-16 της ΠΑ, το οποίο έφερε φωτογραφικό εξοπλισμό, φωτογράφησε το τουρκικό ερευνητικό σκάφος ***Oruc Reis***, ενώ έπλεε εντός περιοχής ελληνικής υφαλοκρηπίδας. Η φωτογραφία δείχνει ότι το ***Oruc Reis*** είχε «ρίξει (τρία) καλώδια», ενώ μόνο κακοκαιρία δεν καταγράφεται στην περιοχή που πλέει.

Σύμφωνα, επίσης, με δημοσιεύματα μόλις έσπευσε στο σημείο η φρεγάτα «*Νικηφόρος Φωκάς*» δια ασυρμάτου κάλεσε τον κυβερνήτη του τουρκικού πλοίου να αλλάξει ρότα και να απομακρυνθεί ρωτώντας εάν υπάρχει κάποιο πρόβλημα χωρίς να λαμβάνει ουδεμία απάντηση, ενώ στην παρατήρηση του επιτελείου της ελληνικής φρεγάτας ότι βρίσκονται εντός της ελληνικής υφαλοκρηπίδας και ότι δεν έχουν άδεια για έρευνες και θα πρέπει να αποχωρήσουν άμεσα ο κυβερνήτης του τουρκικού πλοίου απάντησε με τον εξής τρόπο: «***Βρίσκομαι στην τουρκική ΑΟΖ***».

άζεται κανείς να μας τεστάρει είμαστε έτοιμοι». Και πράγματι τα πράγματα έγιναν σύμφωνα με το σχέδιο. Το τουρκικό ερευνητικό για μιαν ολόκληρη ημέρα ανενόχλητο κατοχύρωσε την παρουσία του σε μια ακόμη «γκριζαρισμένη» περιοχή. Αυτή η κατοχύρωση είναι ζωτικής σημασίας για το τουρκικό κράτος, καθώς έρχεται να αποδείξει, στην πράξη πλέον, την ισχύ του τουρκικολιβυκού συμφώνου.

Σύμφωνα με πρόσφατο δημοσίευμα της εφημερίδας τα ΝΕΑ και συγκεκριμένα του δημοσιογράφου Γιώργου Παπαχρήστου η φίλη του Ντόρα Μπακογιάννη πρώην υπουργός εξωτερικών της ΝΔ του έδωσε ορισμένα μαθήματα εξωτερικής πολιτικής κατσαδιάζοντάς τον: «*Πρέπει να ξεφύγουμε από τις απαρχαιωμένες αντιλήψεις του περασμένου αιώνα για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις και τα μεταξύ μας προβλήματα, να δούμε την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στην περιοχή «με άλλο μάτι», και να κατανοήσουμε ότι τυχόν προσφυγή στο δικαστήριο της Χάγης μπορεί μεν να έχει ως συνέπεια μερικές απώλειες για μας, όπως ας πούμε την ΑΟΖ του Καστελλορίζου, αλλά θα κατοχυρώσει τα δικαιώματα άλλων νησιών μας, όπως της Ρόδου ή της Λέρου*».

Στις 31 Ιανουαρίου και ενώ εξελίσσεται η «βόλτα» του τουρκικού ερευνητικού πλοίου Oruc Reis στην υποτιθέμενη ελληνική υφαλοκρηπίδα ο δημοσιογράφος Γιάννης Πολίτης αναφέρει στον «αέρα» σε εκπομπή του OPEN:

«Μέσα στις γιορτές είχα συναντήσει την Ντόρα Μπακογιάννη η οποία, όπως και ο Βενιζέλος γνωρί-

συνέχεια στη σελ. 4

Ἑνὸς κακοῦ μύρια ἕπονται

Ἡ διαταραχὴ μεταξὺ τοῦ ἑλλαδικοῦ καὶ τοῦ τουρκικοῦ κράτους δείχνει νὰ προσεγγίζει τὰ ὅριά της. Βεβαίως, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ προσδιορισθῆ ποιὸ θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖο θὰ προκύψη, ὅταν ἐπέλθη «ἡ ὥρα τῆς κρίσεως», δεδομένου ὅτι οἱ δυνάμεις οἱ ὁποῖες ἀντιπαρατίθενται δὲν βρίσκονται σὲ σταθερὴ σχέση μὲ τὰ συμβάντα, μολονότι διαφαίνεται ἡ προσπάθεια ἐπιδιώξεως σταθερότητας καὶ ἐλέγχου στὸ ἑκάστοτε μπλὸκ κυριαρχίας. Χαρακτηριστικὸ γεγονὸς αὐτῆς τῆς ἐπιδιώξεως εἶναι ἡ μὲ κάθε τρόπο ὑπονόμευσις οἱασδήποτε κινήσεως –ἀκόμη καὶ ἐὰν αὐτὴ δὲν ἀμφισβητῆ τὸ σύστημα– ἡ ὁποία διαταράσσει τοὺς ὑπάρχοντας συσχετισμούς.

Ἡ προσπάθεια διατηρήσεως τῶν συσχετισμῶν, στοὺς ὁποίους ἡ Γερμανία ἔχει τὴν πρωτοκαθεδρία, μπορεῖ νὰ γίνη κατανοητὴ μέσα ἀπὸ συγκεκριμένα γεγονότα τὰ ὁποῖα κάνουν «μπάμ».

Ἂς ἀναφερθοῦμε σὲ δύο τὰ ὁποῖα εἶναι εὐρέως γνωστά.

Τὸ ἕνα εἶναι ἡ λυσσώδης διαμάχη γιὰ τὸ BREXIT ὅπου ἐπιστρατεύθηκαν, ἀπὸ τὶς εὐρώδουλες δυνάμεις, ὅλες οἱ διαθέσιμες ἐφεδρεῖες γιὰ νὰ ὑπονομευθῆ ἡ ἀπόφαση, κάτι τὸ ὁποῖο ἔφερε τὴν ουσιαστικὴ ἀποδιοργάνωσιν τοῦ κυβερνῶντος κόμματος. Ἀκολούθησε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσφάτων ἐκλογῶν στὴν Μ. Βρετανία τὸ ὁποῖο μπορεῖ μὲν νὰ ἐπικύρωσε τὴν ἀποχώρησι, διαταράσσοντας, μὲ ἕναν ὡρισμένο τρόπο, τοὺς συσχετισμούς, ἀλλὰ ἤδη εἶχε δοθῆ ἐπαρκὴς χρόνος γιὰ τὴν διαδικασία ἀποκαταστάσεως τῶν ἐκκρεμοτήτων οἱ ὁποῖες προκύπτουν. Πέραν αὐτῶν, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι αὐτὴ ἡ ἔξοδος θὰ ἐπιφέρη κραδασμοὺς στὸν εὐρωπαϊκὸ σχηματισμὸ κυριαρχίας, ὄχι ὅμως τόσον ἰσχυρούς, ὥστε νὰ κινδυνεύση ἄμεσα τὸ οἰκοδόμημα.

Ἂς ἔλθουμε, τώρα, στὸ συμβὰν μετὰ τὴν παραχώρησι τῶν δικαιωμάτων γεωτρήσεως στὴν ΑΟΖ τοῦ κυπριακοῦ κρατιδίου. Μέρος τῶν οἰκοπέδων παραχωρήθηκε στὴν ἰταλικὴ ENI καὶ τὴν γαλλικὴ TOTAL γιὰ γεωτρήσεις. Ἰδιαίτερα μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ Σαλβίνι καὶ τὴν ἐπανεγκαθίδρυση τοῦ Κόντι, ἡ ἰταλικὴ ἑταιρεία ὑπάκουσε στὶς διαταγὲς τῶν κανονιοφόρων τοῦ τουρκικοῦ κράτους. Τελευταῖα –καὶ συγκεκριμένα μετὰ τὴν διάσκεψι τοῦ Βερολίνου γιὰ τὴν Λιβύη– ἀκούγεται, σύμφωνα μὲ δή-

Κάτω, ὅμως, ἀπὸ κάθε ἐπιφάνεια κρύβεται, συνήθως, τὸ καθ' ἑαυτὸ περιεχόμενο. Ἀπερίφραστα καὶ οἱ δύο δήλωσαν ὅτι μὲ τὴν συμφωνία ἐγκαινιάζεται μία *Νέα Παγκόσμια Τάξις Πραγμάτων*. Αὐτῆς τῆς συμφωνίας (ἡ ὁποία ἀνέτρεπε τὴν ἀπονεκρωμένη συμφωνία τῆς Γιάλτας) προηγήθηκε ἡ πτῶσις τοῦ τείχους τοῦ Βερολίνου καὶ ἀκολούθησε ὁ Πρῶτος πόλεμος τοῦ Κόλπου, ὁ ὁποῖος ἀπετέλεσε καὶ τὴν πρώτη δοκιμασία τῆς χαραχθείσας γραμμῆς ἀπὸ τοὺς δύο ἐξουσιαστές.

Εἶναι προφανὲς ὅτι τὰ ἑκάστοτε βήματα τῶν κυρίαρχων δὲν γίνονται στὴν τύχη. Προετοιμάζονται δεκαετίες προηγουμένως καὶ στὰ δεδομένα περιλαμβάνονται ὅλες οἱ πιθανὲς καταστάσεις καὶ τὰ συμβάντα. Στὸ γενικὸ σχέδιο θὰ ἐνταχθοῦν ὑποχρεωτικὰ καὶ θὰ γίνουν οἱ ἀπαιτούμενες προσαρμογές, τόσο σὲ ὅσα σκοπίμως ἀναπτύχθηκαν ὅσο καὶ σὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα συνιστοῦν παρεκκλίσεις.

Σὲ αὐτὸ τὸ περιβάλλον τῶν συνεχῶν ἀλλαγῶν ἐντάσσονται καὶ τὰ ὅσα συμβαίνουν τὴν τελευταία δεκαετία, ἀφοῦ εἶναι δεδομένο ὅτι τὸ ἀρχικὸ σχέδιο ἔχει ὑποστεῖ ἀρκετὲς μεταβολὲς καὶ τὸ τοπίο τοῦ 1990 ἔχει μεταβληθεῖ σὲ τέτοιο βαθμὸ καὶ μὲ τέτοια πολυσυνθετότητα, ὥστε νὰ καθίσταται ἀδύνατη ἡ παρακολούθησις τῶν ἐναλλαγῶν καὶ τῶν συσχετισμῶν. Ὁ δρόμος, μέχρις ὅτου ὁλοκληρωθεῖ τὸ ὑπὸ δοκιμασία σχέδιο, προβλέπεται μακρύς, δύσκολος καὶ αἱματηρὸς ἐὰν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ συνεχὴς μεταβολὴ τῶν συμμαχιῶν οἱ ὁποῖες, μολονότι ἐμφανίζονται ὡς ἀνερμάτιστες, στὴν πραγματικότητα ὑπηρετοῦν τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ σχεδίου τῆς ἑνοποιήσεως τῆς κυριαρχίας. Σὲ αὐτὴν τὴν διαδρομὴ οἱ σταθερὲς δυνάμεις τῆς κυριαρχίας ἀποφεύγουν νὰ ἔλθουν σὲ μεταξύ τους ἄμεση στρατιωτικὴ ἀντιπαράθεσι καὶ χρησιμοποιοῦν τὶς ἐλεγχόμενες ἀπὸ αὐτὲς ἔνοπλες δυνάμεις ἑνὸς κράτους ἢ ὁμάδες (ἡ Ρωσσία τὸν Συριακὸ στρατὸ ἢ τοὺς μισθοφόρους τῆς Βάγνερ, ἡ Ἀμερικὴ –μέχρι πρό τινος– τοὺς Κούρδους, ἡ Τουρκία τοὺς τζιχαντιστὲς τοῦ ISIS, κ.ο.κ.).

Μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν διαδικασία, ἀνασχηματίσθηκαν ἐξουσίες, ἐξοντώθηκαν ἐξουσιαστὲς (Μιλόσεβιτς, Σα-

τῆς Κύπρου σαπίζει σὲ μουχλιασμένα ὑπόγεια).

Καὶ εξηγούμαστε. Ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 1973 καὶ ἐντὸς τοῦ πρώτου ἑξαμήνου τοῦ 1974 πραγματοποιεῖται ἕνας σχεδιασμὸς μὲ δύο ὄψεις. Ἡ πρώτη ἀφορᾶ τὸ σκέλος τῆς ὁλοκληρώσεως τοῦ σχεδίου ἀνατροπῆς του Μακαρίου καὶ ἡ δεύτερη τὴν ἐν συνεχεία ἕνωσιν τῆς Κύπρου μὲ τὸ ἑλλαδικὸ κράτος, ἀλλὰ μὲ ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὴν διαδικασία ἐντάξεως στὴν ΕΟΚ. Αὐτὸ τὸ σχέδιο, βεβαίως, ἐφαρμόσθηκε κάτω ἀπὸ τὶς ἑξῆς συνθῆκες:

α) Ἡ ἀνατροπὴ τοῦ Παπαδόπουλου ἀφ' ἑνὸς ἄφηνε ἀνοικτὸ τὸ πεδίο γιὰ τὴν ἐφαρμογή του (ἂν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Παπαδόπουλος ἦταν ἀντίθετος σὲ αὐτό), ἀλλὰ ἀφ' ἑτέρου αὐτὴ ἡ ἀνατροπὴ ἐξασθένησε τὸ καθεστὼς μὲ ἀποτέλεσμα οἱ ἀντίθετες ὡς πρὸς αὐτὸ δυνάμεις νὰ ἀναπτύξουν καὶ νὰ διευρύνουν τὴν ὑπονόμευσίν του, μὲ σκοπὸν τὴν ἐπάνοδό τους στὴν διαχείρισιν τῶν ἐξουσιαστικῶν ὑποθέσεων.

β) Εἶναι προφανὲς ὅτι σὲ αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα ἐξυφάνθηκαν συνωμοσίες καὶ ἀνατράπηκαν οἱ συσχετισμοὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Τάξεως. Ὁ μέχρι τὰ μέσα Νοεμβρίου συνομιλῶν μὲ τὸ καθεστὼς τῆς 21ης Ἀπριλίου Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς, (ὁ ἀπαξιώνων τὸ πρὸ τῆς δικτατορίας πολιτικὸ σύστημα καὶ τοὺςπολιτικοὺς αὐτῆς τῆς περιόδου καὶ μετέπειτα ἐπωνομασθεὶς «Ἐθνάρχης»), προωθούμενος καὶ συνεπικουρούμενος ἀπὸ τὴν ἀμερικανική, τὴν γαλλικὴ καὶ τὴν ἀγγλικὴ διπλωματία ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τίς, ἀντίπαλες πρὸς τὸ καθεστώς, ἐγχώριες δυνάμεις τῆς Τάξεως οἱ ὁποῖες προωθοῦσαν τὴν παλινόρθωσιν

κυριαρχίας. Χαρακτηριστικὸ γεγονὸς αὐτῆς τῆς ἐπιδιώξεως εἶναι ἡ μὲ κάθε τρόπο ὑπονόμευσις οἱασδήποτε κινήσεως –ἀκόμη καὶ ἐὰν αὐτὴ δὲν ἀμφισβητῆ τὸ σύστημα– ἡ ὁποία διαταράσσει τοὺς ὑπάρχοντας συσχετισμούς.

Ἡ προσπάθεια διατηρήσεως τῶν συσχετισμῶν, στοὺς ὁποίους ἡ Γερμανία ἔχει τὴν πρωτοκαθεδρία, μπορεῖ νὰ γίνη κατανοητὴ μέσα ἀπὸ συγκεκριμένα γεγονότα τὰ ὁποῖα κάνουν «μπάμ».

Ἂς ἀναφερθοῦμε σὲ δύο τὰ ὁποῖα εἶναι εὑρέως γνωστά.

Τὸ ἕνα εἶναι ἡ λυσσώδης διαμάχη γιὰ τὸ BREXIT ὅπου ἐπιστρατεύθηκαν, ἀπὸ τὶς εὐρώδουλες δυνάμεις, ὅλες οἱ διαθέσιμες ἐφεδρεῖες γιὰ νὰ ὑπονομευθῆ ἡ ἀπόφασι, κάτι τὸ ὁποῖο ἔφερε τὴν ουσιαστικὴ ἀποδιοργάνωσιν τοῦ κυβερνῶντος κόμματος. Ἀκολούθησε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσφάτων ἐκλογῶν στὴν Μ. Βρετανία τὸ ὁποῖο μπορεῖ μὲν νὰ ἐπικύρωσε τὴν ἀποχώρησι, διαταράσσοντας, μὲ ἕναν ὡρισμένο τρόπο, τοὺς συσχετισμούς, ἀλλὰ ἤδη εἶχε δοθῆ ἐπαρκὴς χρόνος γιὰ τὴν διαδικασία ἀποκαταστάσεως τῶν ἐκκρεμοτήτων οἱ ὁποῖες προκύπτουν. Πέραν αὐτῶν, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι αὐτὴ ἡ ἔξοδος θὰ ἐπιφέρη κραδασμοὺς στὸν εὐρωπαϊκὸ σχηματισμὸ κυριαρχίας, ὄχι ὅμως τόσον ἰσχυρούς, ὥστε νὰ κινδυνεύσῃ ἄμεσα τὸ οἰκοδόμημα.

Ἂς ἔλθουμε, τώρα, στὸ συμβὰν μετὰ τὴν παραχώρησι τῶν δικαιωμάτων γεωτρήσεως στὴν ΑΟΖ τοῦ κυπριακοῦ κρατιδίου. Μέρος τῶν οἰκοπέδων παραχωρήθηκε στὴν ἰταλικὴ ENI καὶ τὴν γαλλικὴ TOTAL γιὰ γεωτρήσεις. Ἰδιαίτερα μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ Σαλβίνι καὶ τὴν ἐπανεγκαθίδρυση τοῦ Κόντι, ἡ ἰταλικὴ ἑταιρεία ὑπάκουσε στὶς διαταγὲς τῶν κανονιοφόρων τοῦ τουρκικοῦ κράτους. Τελευταῖα –καὶ συγκεκριμένα μετὰ τὴν διάσκεψι τοῦ Βερολίνου γιὰ τὴν Λιβύη– ἀκούγεται, σύμφωνα μὲ δήλωσι τοῦ Ἐρντογάν, ὅτι Ἰταλία καὶ Τουρκία πρόκειται νὰ πραγματοποιήσουν ἀπὸ κοινοῦ γεωτρήσεις στὴν Λιβύη. Ὁπότε, ὁ καθένας ἀντιλαμβάνεται τὴν πολυπλοκότητα τῶν ἐξουσιαστικῶν σχεδιασμῶν καὶ συνεργασιῶν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς διαψεύσθηκε ἀπὸ τὴν Ἰταλία.

Ἐὰν σὲ αὐτὰ προστεθῆ καὶ τὸ ὅτι οἱ παραπαίουσες καὶ συνεχῶς μεταβαλλόμενες σχέσεις μεταξὺ τῶν κρατῶν βρίσκονται σὲ συνάρτησι μὲ τὴν λυσσώδη προσπάθεια νὰ ἐλέγξουν τὶς ὑπὸ ἐκμετάλλευσιν πηγὲς ἐνεργείας (κοιτάσματα ἀερίου) καὶ νὰ ἀνακατανείμουν τὶς ὑπάρχουσες (π.χ. Λιβύη), τότε διαπιστώνεται ἡ ἀστάθεια πρωτοβουλιῶν, ὅπως αὐτὴ τοῦ Eastmed. Ἡ δὲ διαμάχη γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν ἐνεργειακῶν πηγῶν καὶ ἀγωγῶν, ὡς γνωστόν, εἶναι αὐτὴ ἡ ὁποία διέλυσε τὸ Λιβυκὸ καὶ τὸ Συριακὸ κράτος καὶ ἐπέφερε τοὺς θανάτους ἑκατοντάδων χιλιάδων

πτῶσις τοῦ τείχους τοῦ Βερολίνου καὶ ἀκολούθησε ὁ Πρῶτος πόλεμος τοῦ Κόλπου, ὁ ὁποῖος ἀπετέλεσε καὶ τὴν πρώτη δοκιμασία τῆς χαραχθείσας γραμμῆς ἀπὸ τοὺς δύο ἐξουσιαστές.

Εἶναι προφανὲς ὅτι τὰ ἑκάστοτε βήματα τῶν κυρίαρχων δὲν γίνονται στὴν τύχη. Προετοιμάζονται δεκαετίες προηγουμένως καὶ στὰ δεδομένα περιλαμβάνονται ὅλες οἱ πιθανὲς καταστάσεις καὶ τὰ συμβάντα. Στὸ γενικὸ σχέδιο θὰ ἐνταχθοῦν ὑποχρεωτικὰ καὶ θὰ γίνουν οἱ ἀπαιτούμενες προσαρμογές, τόσο σὲ ὅσα σκοπίμως ἀναπτύχθηκαν ὅσο καὶ σὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα συνιστοῦν παρεκκλίσεις.

Σὲ αὐτὸ τὸ περιβάλλον τῶν συνεχῶν ἀλλαγῶν ἐντάσσονται καὶ τὰ ὅσα συμβαίνουν τὴν τελευταία δεκαετία, ἀφοῦ εἶναι δεδομένο ὅτι τὸ ἀρχικὸ σχέδιο ἔχει ὑποστεῖ ἀρκετὲς μεταβολὲς καὶ τὸ τοπίο τοῦ 1990 ἔχει μεταβληθεῖ σὲ τέτοιο βαθμὸ καὶ μὲ τέτοια πολυσυνθετότητα, ὥστε νὰ καθίσταται ἀδύνατη ἡ παρακολούθησις τῶν ἐναλλαγῶν καὶ τῶν συσχετισμῶν. Ὁ δρόμος, μέχρις ὅτου ὁλοκληρωθεῖ τὸ ὑπὸ δοκιμασία σχέδιο, προβλέπεται μακρύς, δύσκολος καὶ αἱματηρὸς ἐὰν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ συνεχὴς μεταβολὴ τῶν συμμαχιῶν οἱ ὁποῖες, μολονότι ἐμφανίζονται ὡς ἀνερμάτιστες, στὴν πραγματικότητα ὑπηρετοῦν τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ σχεδίου τῆς ἑνοποιήσεως τῆς κυριαρχίας. Σὲ αὐτὴν τὴν διαδρομὴ οἱ σταθερὲς δυνάμεις τῆς κυριαρχίας ἀποφεύγουν νὰ ἔλθουν σὲ μεταξύ τους ἄμεση στρατιωτικὴ ἀντιπαράθεσι καὶ χρησιμοποιοῦν τὶς ἐλεγχόμενες ἀπὸ αὐτὲς ἔνοπλες δυνάμεις ἑνὸς κράτους ἢ ὁμάδες (ἡ Ρωσσία τὸν Συριακὸ στρατὸ ἢ τοὺς μισθοφόρους τῆς Βάγνερ, ἡ Ἀμερικὴ –μέχρι πρό τινος– τοὺς Κούρδους, ἡ Τουρκία τοὺς τζιχαντιστὲς τοῦ ISIS, κ.ο.κ.).

Μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν διαδικασία, ἀνασχηματίσθηκαν ἐξουσίες, ἐξοντώθηκαν ἐξουσιαστὲς (Μιλόσεβιτς, Σαντάμ, κ.λπ.), διαλύθηκαν κρατικοὶ σχηματισμοὶ (Γιουγκοσλαβία) καὶ συγκροτήθηκαν συνασπισμοὶ καὶ συμμαχίες. Παρ' ὅλα αὐτά, μέσα σὲ αὐτὸ τὸ περιβάλλον, οἱ σταθεροποιημένες δυνάμεις ἐντὸς τῆς παγκόσμιας κυριαρχίας μεταβάλλουν συνεχῶς τοὺς ὅρους αὐτῶν τῶν σχέσεων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, συμφωνίες οἱ ὁποῖες συνάπτονται τελοῦν, συνήθως, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς μὴ ἐμφανίσεως νέων δεδομένων, τὰ ὁποῖα ἐνδέχεται νὰ προκύψουν μέσα ἀπὸ τὸν ἀσίγαστο ἀνταγωνισμὸ τῶν κυριάρχων. Ἄλλες, πάλι τηροῦνται ἀπαρέγκλιτα, παρ' ὅτι ἔχει παρέλθει ἀρκετὸς χρόνος ἀπὸ τὶς γενεσιουργοὺς αἰτίες.

Σὲ αὐτὸ τὸ πλέγμα, τὸ ζήτημα τῆς πρόσφατης διαταραχῆς στὶς σχέσεις τοῦ ἑλλαδικοῦ καὶ τοῦ τουρκικοῦ κράτους ἀφορᾶ ἀκριβῶς μία παρόμοια μακρόχρονη διαδικασία, ἡ ὁποία συνδέεται ἄμεσα μὲ τὸ «Κυπριακό», ἀλλὰ καὶ μὲ σχεδιασμούς, σὲ σχέσι μὲ αὐτό, οἱ ὁποῖοι

τῆς Κύπρου σαπίζει σὲ μουχλιασμένα ὑπόγεια).

Καὶ εξηγούμαστε. Ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 1973 καὶ ἐντὸς τοῦ πρώτου ἑξαμήνου τοῦ 1974 πραγματοποιεῖται ἕνας σχεδιασμὸς μὲ δύο ὄψεις. Ἡ πρώτη ἀφορᾶ τὸ σκέλος τῆς ὁλοκληρώσεως τοῦ σχεδίου ἀνατροπῆς του Μακαρίου καὶ ἡ δεύτερη τὴν ἐν συνεχείᾳ ἕνωσιν τῆς Κύπρου μὲ τὸ ἑλλαδικὸ κράτος, ἀλλὰ μὲ ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὴν διαδικασία ἐντάξεως στὴν ΕΟΚ. Αὐτὸ τὸ σχέδιο, βεβαίως, ἐφαρμόσθηκε κάτω ἀπὸ τὶς ἑξῆς συνθῆκες:

α) Ἡ ἀνατροπὴ τοῦ Παπαδόπουλου ἀφ' ἑνὸς ἄφηνε ἀνοικτὸ τὸ πεδίο γιὰ τὴν ἐφαρμογή του (ἂν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Παπαδόπουλος ἦταν ἀντίθετος σὲ αὐτό), ἀλλὰ ἀφ' ἑτέρου αὐτὴ ἡ ἀνατροπὴ ἐξασθένησε τὸ καθεστὼς μὲ ἀποτέλεσμα οἱ ἀντίθετες ὡς πρὸς αὐτὸ δυνάμεις νὰ ἀναπτύξουν καὶ νὰ διευρύνουν τὴν ὑπονόμευσίν του, μὲ σκοπὸν τὴν ἐπάνοδό τους στὴν διαχείρισιν τῶν ἐξουσιαστικῶν ὑποθέσεων.

β) Εἶναι προφανὲς ὅτι σὲ αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα ἐξυφάνθηκαν συνωμοσίες καὶ ἀνατράπηκαν οἱ συσχετισμοὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Τάξεως. Ὁ μέχρι τὰ μέσα Νοεμβρίου συνομιλῶν μὲ τὸ καθεστὼς τῆς 21ης Ἀπριλίου Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς, (ὁ ἀπαξιώνων τὸ πρὸ τῆς δικτατορίας πολιτικὸ σύστημα καὶ τοὺςπολιτικοὺς αὐτῆς τῆς περιόδου καὶ μετέπειτα ἐπωνομασθεὶς «Ἐθνάρχης»), προωθούμενος καὶ συνεπικουρούμενος ἀπὸ τὴν ἀμερικανική, τὴν γαλλικὴ καὶ τὴν ἀγγλικὴ διπλωματία ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς, ἀντίπαλες πρὸς τὸ καθεστώς, ἐγχώριες δυνάμεις τῆς Τάξεως οἱ ὁποῖες προωθοῦσαν τὴν παλινόρθωσίν τους καὶ ἡ πλειονότητα τῶν ὁποίων ἦταν –κατὰ τὸν Καραμανλῆ– ἀνάξιοι, «ἔδεσε τὸν γάϊδαρό του», ἀφοῦ στὸ σχέδιο ἀνατροπῆς τοῦ καθεστῶτος προσεταιρίσθηκαν καὶ οἱ ἐπικεφαλῆς στρατοῦ, ναυτικοῦ καὶ ἀεροπορίας.

γ) Βεβαίως, ἡ ἑπτάχρονη διαμάχη ἀνάμεσα στὶς ἀντιμαχόμενες ὁμάδες ἐντὸς τῆς Τάξεως εἶχε συγκεκριμένο περιεχόμενο γιὰ τὴν κάθε μία ἀπὸ αὐτές. Ἕνα πλέγμα ἀντιθέσεων χαρακτηρίζει αυτὴν τὴν περίοδο. Ἡ βασικὴ ἀντίθεσις ἀνάμεσα στὶς δύο βασικὲς ὁμάδες τῆς Τάξεως εἶχε σχέσιν μὲ τὴν διαμόρφωσιν ἑνὸς διαφορετικοῦ τρόπου διαχειρίσεως τῶν ἐξουσιαστικῶν ὑποθέσεων. Αὐτὸς περιελάμβανε τὴν διευθέτησιν τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος καὶ τὴν πορεία τοῦ ἑλλαδικοῦ κράτους σὲ σχέσι μὲ τὴν ΕΟΚ.

Ὁ διαφορετικὸς τρόπος διαχειρίσεως περιελάμβανε σαφέστατα τὴν ἀναδιάρθρωσι τῶν κανόνων λειτουργίας

ἕναν ὡρισμένο τρόπο, τοὺς συσχετισμούς, ἀλλὰ ἤδη εἶχε δοθῆ ἐπαρκὴς χρόνος γιὰ τὴν διαδικασία ἀποκαταστάσεως τῶν ἐκκρεμοτήτων οἱ ὁποῖες προκύπτουν. Πέραν αὐτῶν, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι αὐτὴ ἡ ἔξοδος θὰ ἐπιφέρη κραδασμοὺς στὸν εὐρωπαϊκὸ σχηματισμὸ κυριαρχίας, ὄχι ὅμως τόσον ἰσχυρούς, ὥστε νὰ κινδυνεύση ἄμεσα τὸ οἰκοδόμημα.

Ἄς ἔλθουμε, τώρα, στὸ συμβὰν μετὰ τὴν παραχώρησι τῶν δικαιωμάτων γεωτρήσεως στὴν ΑΟΖ τοῦ κυπριακοῦ κρατιδίου. Μέρος τῶν οἰκοπέδων παραχωρήθηκε στὴν ἰταλικὴ ENI καὶ τὴν γαλλικὴ TOTAL γιὰ γεωτρήσεις. Ἰδιαίτερα μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ Σαλβίνι καὶ τὴν ἐπανεγκαθίδρυση τοῦ Κόντι, ἡ ἰταλικὴ ἑταιρεία ὑπάκουσε στὶς διαταγὲς τῶν κανονιοφόρων τοῦ τουρκικοῦ κράτους. Τελευταῖα –καὶ συγκεκριμένα μετὰ τὴν διάσκεψι τοῦ Βερολίνου γιὰ τὴν Λιβύη– ἀκούγεται, σύμφωνα μὲ δήλωσι τοῦ Ἐρντογάν, ὅτι Ἰταλία καὶ Τουρκία πρόκειται νὰ πραγματοποιήσουν ἀπὸ κοινοῦ γεωτρήσεις στὴν Λιβύη. Ὁπότε, ὁ καθένας ἀντιλαμβάνεται τὴν πολυπλοκότητα τῶν ἐξουσιαστικῶν σχεδιασμῶν καὶ συνεργασιῶν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς διαψεύσθηκε ἀπὸ τὴν Ἰταλία.

Ἐὰν σὲ αὐτὰ προστεθῆ καὶ τὸ ὅτι οἱ παραπαίουσες καὶ συνεχῶς μεταβαλλόμενες σχέσεις μεταξὺ τῶν κρατῶν βρίσκονται σὲ συνάρτησι μὲ τὴν λυσσώδη προσπάθεια νὰ ἐλέγξουν τὶς ὑπὸ ἐκμετάλλευσιν πηγὲς ἐνεργείας (κοιτάσματα ἀερίου) καὶ νὰ ἀνακατανείμουν τὶς ὑπάρχουσες (π.χ. Λιβύη), τότε διαπιστώνεται ἡ ἀστάθεια πρωτοβουλιῶν, ὅπως αὐτὴ τοῦ Eastmed. Ἡ δὲ διαμάχη γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν ἐνεργειακῶν πηγῶν καὶ ἀγωγῶν, ὡς γνωστόν, εἶναι αὐτὴ ἡ ὁποία διέλυσε τὸ Λιβυκὸ καὶ τὸ Συριακὸ κράτος καὶ ἐπέφερε τοὺς θανάτους ἑκατοντάδων χιλιάδων ἀνθρώπων, σὲ μία κατάστασι ἀνθρωποσφαγῶν ἀπίστευτης ἀγριότητας, ἐπὶ ὀκτὼ καὶ πλέον ἔτη.

Τὰ ἀνωτέρω καὶ μία σειρὰ πολλῶν ἀκόμη καταστάσεων εἶναι ὁ «νέος κόσμος» τῆς κυριαρχίας ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ ἀποκτᾶ «σάρκα καὶ ὀστᾶ» περὶ τὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ 1980. Αὐτὴ ἡ διαδικασία συνεχίζεται μέχρι σήμερα, ἀλλὰ δὲν σημαίνει ὅτι προέκυψε ἀπὸ τὸ πουθενὰ ἢ ὅτι εἶναι ἕνα ἀπρογραμμάτιστο γεγονός. Ἡ ἔναρξις τῆς κατ' οὐσίαν διαδικασίας ἑνοποιήσεως τῆς κυριαρχίας σηματοδοτήθηκε μὲ τὴν *Συμφωνία τῆς Μάλτας*, ἡ ὁποία ὑπογράφηκε ἀπὸ τὸν πατέρα Τζῶρτζ Μποὺς καὶ τὸν Μιχαὴλ Γκορμπατσὼφ τὴν 3η Δεκεμβρίου 1989.

ὥστε νὰ καθίσταται ἀδύνατη ἡ παρακολούθησις τῶν ἐναλλαγῶν καὶ τῶν συσχετισμῶν. Ὁ δρόμος, μέχρις ὅτου ὁλοκληρωθεῖ τὸ ὑπὸ δοκιμασία σχέδιο, προβλέπεται μακρύς, δύσκολος καὶ αἱματηρὸς ἐὰν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ συνεχὴς μεταβολὴ τῶν συμμαχιῶν οἱ ὁποῖες, μολονότι ἐμφανίζονται ὡς ἀνερμάτιστες, στὴν πραγματικότητα ὑπηρετοῦν τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ σχεδίου τῆς ἑνοποιήσεως τῆς κυριαρχίας. Σὲ αὐτὴν τὴν διαδρομὴ οἱ σταθερὲς δυνάμεις τῆς κυριαρχίας ἀποφεύγουν νὰ ἔλθουν σὲ μεταξύ τους ἄμεση στρατιωτικὴ ἀντιπαράθεσι καὶ χρησιμοποιοῦν τὶς ἐλεγχόμενες ἀπὸ αὐτὲς ἔνοπλες δυνάμεις ἑνὸς κράτους ἢ ὁμάδες (ἡ Ρωσσία τὸν Συριακὸ στρατὸ ἢ τοὺς μισθοφόρους τῆς Βάγνερ, ἡ Ἀμερικὴ –μέχρι πρό τινος– τοὺς Κούρδους, ἡ Τουρκία τοὺς τζιχαντιστὲς τοῦ ISIS, κ.ο.κ.).

Μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν διαδικασία, ἀνασχηματίσθηκαν ἐξουσίες, ἐξοντώθηκαν ἐξουσιαστὲς (Μιλόσεβιτς, Σαντάμ, κ.λπ.), διαλύθηκαν κρατικοὶ σχηματισμοὶ (Γιουγκοσλαβία) καὶ συγκροτήθηκαν συνασπισμοὶ καὶ συμμαχίες. Παρ' ὅλα αὐτά, μέσα σὲ αὐτὸ τὸ περιβάλλον, οἱ σταθεροποιημένες δυνάμεις ἐντὸς τῆς παγκόσμιας κυριαρχίας μεταβάλλουν συνεχῶς τοὺς ὅρους αὐτῶν τῶν σχέσεων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, συμφωνίες οἱ ὁποῖες συνάπτονται τελοῦν, συνήθως, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς μὴ ἐμφανίσεως νέων δεδομένων, τὰ ὁποῖα ἐνδέχεται νὰ προκύψουν μέσα ἀπὸ τὸν ἀσίγαστο ἀνταγωνισμὸ τῶν κυριαρχων. Ἄλλες, πάλι τηροῦνται ἀπαρέγκλιτα, παρ' ὅτι ἔχει παρέλθει ἀρκετὸς χρόνος ἀπὸ τὶς γενεσιουργοὺς αἰτίες.

Σὲ αὐτὸ τὸ πλέγμα, τὸ ζήτημα τῆς πρόσφατης διαταραχῆς στὶς σχέσεις τοῦ ἑλλαδικοῦ καὶ τοῦ τουρκικοῦ κράτους ἀφορᾶ ἀκριβῶς μία παρόμοια μακρόχρονη διαδικασία, ἡ ὁποία συνδέεται ἄμεσα μὲ τὸ «Κυπριακό», ἀλλὰ καὶ μὲ σχεδιασμούς, σὲ σχέσι μὲ αὐτό, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν πρὶν ἀπὸ τὴν κατ' οὐσίαν ἔναρξιν τῆς διαδικασίας ἑνοποιήσεως τῆς κυριαρχίας (τὴν ὁποία, ἀρκετοὶ ἀφελῶς καὶ ἄλλοι σκοπίμως, ἀποκαλοῦν «κατάρρευσιν τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως») καὶ ἀναδιανομῆς μεταξὺ τῶν κυρίαρχων δυνάμεων, τῶν πόρων τοῦ πλανήτη.

Διότι, ὅσον καὶ ἐὰν ξενίζη, τὰ ὅσα διαδραματίζονται στὸ Αἰγαῖο βρίσκονται σὲ ἄμεση συνάρτησι μὲ τὰ ὅσα συνέβησαν τὸν Ἰούλιο καὶ ἰδιαιτέρως τὸν Αὔγουστο τοῦ 1974 καὶ τῶν ὁποίων τὰ πραγματικὰ γεγονότα ἐξακολουθοῦν νὰ ἀποτελοῦν τὰ ἑπτασφράγιστα μυστικὰ τῆς ἐπικρατούσας μερίδας τῆς ἐν Ἑλλάδι Τάξεως (ὁ Φάκελλος

ὄψιν ὅτι ὁ Παπαδόπουλος ἦταν ἀντίθετος σὲ αὐτό), ἀλλὰ ἀφ' ἑτέρου αὐτὴ ἡ ἀνατροπὴ ἐξασθένησε τὸ καθεστὼς μὲ ἀποτέλεσμα οἱ ἀντίθετες ὡς πρὸς αὐτὸ δυνάμεις νὰ ἀναπτύξουν καὶ νὰ διευρύνουν τὴν ὑπονόμευσίν του, μὲ σκοπὸν τὴν ἐπάνοδό τους στὴν διαχείρισιν τῶν ἐξουσιαστικῶν ὑποθέσεων.

β) Εἶναι προφανὲς ὅτι σὲ αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα ἐξυφάνθηκαν συνωμοσίες καὶ ἀνατράπηκαν οἱ συσχετισμοὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Τάξεως. Ὁ μέχρι τὰ μέσα Νοεμβρίου συνομιλῶν μὲ τὸ καθεστὼς τῆς 21ης Ἀπριλίου Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς, (ὁ ἀπαξιώνων τὸ πρὸ τῆς δικτατορίας πολιτικὸ σύστημα καὶ τοὺςπολιτικοὺς αὐτῆς τῆς περιόδου καὶ μετέπειτα ἐπωνομασθεὶς «Ἐθνάρχης»), προωθούμενος καὶ συνεπικουρούμενος ἀπὸ τὴν ἀμερικανική, τὴν γαλλικὴ καὶ τὴν ἀγγλικὴ διπλωματία ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τίς, ἀντίπαλες πρὸς τὸ καθεστώς, ἐγχώριες δυνάμεις τῆς Τάξεως οἱ ὁποῖες προωθοῦσαν τὴν παλινόρθωσίν τους καὶ ἡ πλειονότητα τῶν ὁποίων ἦταν –κατὰ τὸν Καραμανλῆ– ἀνάξιοι, «ἔδεσε τὸν γάϊδαρό του», ἀφοῦ στὸ σχέδιο ἀνατροπῆς τοῦ καθεστῶτος προσεταιρίσθηκαν καὶ οἱ ἐπικεφαλῆς στρατοῦ, ναυτικοῦ καὶ ἀεροπορίας.

γ) Βεβαίως, ἡ ἑπτάχρονη διαμάχη ἀνάμεσα στὶς ἀντιμαχόμενες ὁμάδες ἐντὸς τῆς Τάξεως εἶχε συγκεκριμένο περιεχόμενο γιὰ τὴν κάθε μία ἀπὸ αὐτές. Ἕνα πλέγμα ἀντιθέσεων χαρακτηρίζει αὐτὴν τὴν περίοδο. Ἡ βασικὴ ἀντίθεσις ἀνάμεσα στὶς δύο βασικὲς ὁμάδες τῆς Τάξεως εἶχε σχέσιν μὲ τὴν διαμόρφωσιν ἑνὸς διαφορετικοῦ τρόπου διαχειρίσεως τῶν ἐξουσιαστικῶν ὑποθέσεων. Αὐτὸς περιελάμβανε τὴν διευθέτησιν τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος καὶ τὴν πορεία τοῦ ἑλλαδικοῦ κράτους σὲ σχέσι μὲ τὴν ΕΟΚ.

Ὁ διαφορετικὸς τρόπος διαχειρίσεως περιελάμβανε σαφέστατα τὴν ἀναδιάρθρωσι τῶν κανόνων λειτουργίας τοῦ πολιτεύματος, γεγονὸς τὸ ὁποῖο ἀπέκλειε τὴν συμμετοχὴ ἀρκετῶν ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς τοῦ παρελθόντος καὶ προφανῶς μαζὶ μὲ αὐτοὺς καὶ τὶς ὁμάδες συμφερόντων τὶς ὁποῖες αὐτὲς ἐκπροσωποῦσαν.

Ἡ κορυφαία ἀντίθεσις, ὅμως, ὅπως ἀποδείχθηκε, ὑπῆρχε μέσα στὴν ἴδια τὴν δικτατορία. Οἱ δύο διαφορετικὲς ὀπτικὲς Παπαδοπουλικῶν («ὁμαλοποίησις») καὶ Ἰωαννιδικῶν (διατήρησις καὶ σκλήρυνσις ἑνὸς δικτατορικοῦ συστήματος διακυβερνήσεως) τόσον ὡς πρὸς τὸ πολίτευμα ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὴν διευθέτησιν τοῦ «Κυ-

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από τη σελ. 2

ζουν όσο κανείς άλλος αυτό το θέμα και μου είχε πει το εξής: Σας ακούω να λέτε συνέχεια πως θα πάει ο Ερντογάν στην Κρήτη. Δεν θα πάει στην Κρήτη. Εάν μπορώ να τον διαβάζω καλά τόσα χρόνια, ***θα πάει στο Καστελόριζο και θα πάει το τελευταίο δεκαήμερο του Ιανουαρίου****».*

Επομένως υπάρχει και δημόσια παραδοχή ότι όλοι γνώριζαν τι θα γίνει.

Αλλά αυτή, όπως είπαμε, είναι η μισή αλήθεια. Ο συγκεκριμένος σχεδιασμός προϋπέθετε και στηριζόταν στον ρόλο κομπάρσου που θα μοιραζόταν στο ελληνικό κράτος, προϋπέθετε ότι δεν θα βρισκόταν κάποιος «κουζουλός», ο οποίος θα σκεφτόταν να «τρίξει» λίγο τα δόντια στην «άλλη» πλευρά. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο προγραμματίστηκε αυτήν ακριβώς την ημέρα η επίσκεψη του αμερικανού διοικητή του ΝΑΤΟ, που επέβλεπε σε ζωντανό χρόνο και μέσα από το «ελληνικό» πεντάγωνο τις «εξελίξεις».

Η προετοιμασία άλλωστε είχε εντατικοποιηθεί τους τελευταίους μήνες.

Στις 16 Δεκεμβρίου του περασμένου έτους πραγματοποιήθηκε στο ξενοδοχείο Μεγάλη Βρετανία, στις 16.12.2019 εκδήλωση του Κύκλου Ιδεών Ευάγγελος Βενιζέλος στην οποία μίλησαν ο ίδιος ο Βενιζέλος, ο Παύλος Αποστολίδης πρέσβης ε.τ., ο Γιώργος Σαββαΐδης πρέσβης επίσης ε.τ. και πρώην Γενικός Γραμματέας ΥΠΕΞ, αλλά και η πρώην υπουργός Εξωτερικών Ντόρα Μπακογιάννη. Την συζήτηση συντόνισε ο γνωστός και μη εξαιρετέος δημοσιογράφος και διευθυντής της εφημερίδας «Καθημερινής» Αλέξης Παπαχελάς.

Για να δούμε όπως μερικά ενδιαφέροντα αποσπάσματα της ομιλίας της Μπακογιάννη.

«Η συμφωνία ανάμεσα στην Άγκυρα και στην Τρίπολη ήταν μια κίνηση ακραίας διεκδίκησης από τον Ερντογάν. ***Το εν λόγω κείμενο, το οποίο νομικά αποκαλείται «μνημόνιο κατανόησης», δεν είναι κενό γράμμα. Είναι μια συμφωνία που υπεγράφη ανάμεσα στην Τουρκία και σε μια αναγνωρισμένη κυβέρνηση από τον ΟΗΕ.*** *Είναι όμως* ***μια συμφωνία με πολλές αδυναμίες****, που δεν παράγει έννομα αποτελέσματα και δεν δεσμεύει τρίτους. Γιατί; Διότι είναι αντίθετη με θεμελιώδεις διατάξεις του διεθνούς δικαίου της θάλασσας για τις θαλάσσιες οριοθετήσεις και το δικαίωμα των νησιών να έχουν δικές τους θαλάσσιες ζώνες, όπως ακριβώς και οι ηπειρωτικές ακτές. Διότι παραβιάζει με τον τρόπο αυτό τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας μας στην εν λόγω θαλάσσια περιοχή. Και τέλος, διότι συνιστά προϊόν εκβιασμού, όπως μαρτυρούν όλα τα στοιχεία».*

Αν αφήσουμε στην άκρη τις σάλτσες περί παραβιάσεων των «κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας μας» και την ανακάλυψη εκβιασμών στην διεθνή γεωστρατηγική σκακιέρα από την Μπακογιάννη που φυσικά δεν είναι και καμμία «προσκοπίνα» στην εξωτερική πολιτική τί μένει; Ότι το τουρκολιβυκό μνημόνιο «*δεν είναι κενό γράμμα*» έστω και αν αποτελεί «*μια συμφωνία με πολλές αδυναμίες*».

Εάν αυτή η τοποθέτηση δεν αποτελεί καραμπινάτη αναγνώριση της εν λόγω συμφωνίας τότε γιατί άλλο πρόκειται; Η Ντόρα σαφώς έχει τον ρόλο του «λαγού» των εξελίξεων. Ένας ρόλος ιδιαίτερα σημαντικός, αφού η προετοιμασία της δύσμοιρης «κοινής γνώμης» έχει ιδιαίτερη βαρύτητα, όπως έχει αποδειχθεί στο παρελθόν.

«*Η πραγματικότητα*», συνεχίζει η Ντόρα Μπακογιάννη, «*όμως είναι ότι δεν φαίνεται να υπάρχει οριστική λύση στο θέμα της υφαλοκρηπίδας που να μπορεί να δοθεί πολιτικά με διμερή συμφωνία. Γι' αυτό και από την εποχή του Κωνσταντίνου Καραμανλή, η βασική σταθερά της εξωτερικής μας πολιτικής ήταν η από κοινού προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, που αποτελεί το ύψιστο όργανο διεθνούς δικαιοσύνης. Η αλήθεια βέβαια είναι πως επί δεκαετίες υπήρξε ολιγωρία και από τις ελληνικές και από τις τουρκικές κυβερνήσεις στην προσπάθεια σοβαρών διερευνητικών επαφών στην κατεύθυνση της Χάγης. Σήμερα, δεδομένων των συγκυριών, είναι στο συμφέρον μας να επανεκκινήσουμε τις σχέσεις μας προς την κατεύθυνση αυτή. Ο μακροχρόνιος στόχος μας είναι η υπογραφή ενός συνυποσχετικού που θα ανοίξει τον δρόμο για το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης*».

Η έμμεση πλην όμως σαφής αναγνώριση εκ μέρους της Μπακογιάννη του τουρκολιβυκού συμφώνου φαίνεται ότι δεν άφησε ασυγκίνητο το σαράι. Στην συνέντευξή του στο Βήμα (22/12) ο τούρκος υπουργός εξωτερικών υπαινίσσεται ότι μπορεί τελικά η Τουρκία να δεχθεί την προσφυγή στην Χάγη, αφού προηγηθούν διαπραγματεύσεις.

Την σκυτάλη παίρνει λίγες μόνο ημέρες αργότερα ο *Κυριάκος Μητσοτάκης ο οποίος δηλώνει μεταξύ άλλων επίσης στο Βήμα* τύγχανε της στήριξης όλων των πολιτικών δυνάμεων». Με πρώτη και καλύτερη την λεγόμενη αξιωματική αντιπολίτευση δηλαδή τον Συριζα, που όχι μόνο μέχρι πρότινος έδωσε σε ΗΠΑ και Ισραήλ γη και ύδωρ όσο κανείς άλλος στον παρελθόν, αλλά και είναι αρκούντως πολιτικά εκβιαζόμενος λόγω των νέων «αποκαλύψεων» για τον επονομαζόμενο Ρασπούτιν.

Κλείνοντας έχουμε κρατήσει το καλύτερο, επειδή δεν είναι λίγο οι καθηγητάδες των διεθνών σχέσεων, που ομολογούν ότι η προσφυγή στην Χάγη προϋποθέτει «προσπάθεια» λύσης του Κυπριακού.

Σύμφωνα με τα ***Wikileaks*** (πηγή Σκάι) όπως αναφέρεται σε τηλεγράφημα του πρέσβη Ρόναλντ Σλίτσερ, η ελληνίδα υπουργός και ο πατέρας της Κωνσταντίνος Μητσοτάκης, έχουν στην Κύπρο τη φήμη των φιλοαμερικανών, ότι ακολουθούν ήπιες πολιτικές στο Κυπριακό, είναι υπέρ του σχεδίου Ανάν και είναι μαλακοί προς την Τουρκία.

Αναφέρεται, επίσης, ότι η Μπακογιάννη στην πρώτη επίσημη συνάντηση με τον Ρις τόνισε πως «*το σχέδιο Ανάν ανήκει στην ιστορία, οι Ελληνοκύπριοι το απέρριψαν*», ενώ πρότεινε να «***υπάρξει μια νέα πρόταση, έστω επιφανειακά διαφορετική. Κάθε βιώσιμη λύση θα τεθεί σε δημοψήφισμα από τις δύο κοινότητες, το σχέδιο πρέπει να μοιάζει διαφορετικό από του Ανάν για να εξασφαλίσει αρκετές ελληνοκυπριακές ψήφους. Ακόμη και αν το 80-90% του περιεχομένου του είναι το ίδιο με το σχέδιο Ανάν πρέπει να μοιάζει καινούργιο.***»

Η «αβλαβής διέλευση» των «ελληνοτουρκικών» έχει συμφωνηθεί ήδη; Και τα σκυλιά δεμένα. Απλά τα αποχαυνωμένα τμήματα που πληθυσμού τα οποία δυστυχώς δεν αφορούν λίγους ανθρώπους πρέπει να παραμείνουν με κάθε τρόπο στην κατάσταση χαύνωσης, ενώ όσοι θεωρούν

χή ότι όλοι γνώριζαν τι θα γίνει.

Αλλά αυτή, όπως είπαμε, είναι η μισή αλήθεια. Ο συγκεκριμένος σχεδιασμός προϋπέθετε και στηριζόταν στον ρόλο κομπάρσου που θα μοιραζόταν στο ελληνικό κράτος, προϋπέθετε ότι δεν θα βρισκόταν κάποιος «κουζουλός», ο οποίος θα σκεφτόταν να «τρίξει» λίγο τα δόντια στην «άλλη» πλευρά. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο προγραμματίστηκε αυτήν ακριβώς την ημέρα η επίσκεψη του αμερικανού διοικητή του ΝΑΤΟ, που επέβλεπε σε ζωντανό χρόνο και μέσα από το «ελληνικό» πεντάγωνο τις «εξελίξεις».

Η προετοιμασία άλλωστε είχε εντατικοποιηθεί τους τελευταίους μήνες.

Στις 16 Δεκεμβρίου του περασμένου έτους πραγματοποιήθηκε στο ξενοδοχείο Μεγάλη Βρετανία, στις 16.12.2019 εκδήλωση του Κύκλου Ιδεών Ευάγγελος Βενιζέλος στην οποία μίλησαν ο ίδιος ο Βενιζέλος, ο Παύλος Αποστολίδης πρέσβης ε.τ., ο Γιώργος Σαββαΐδης πρέσβης επίσης ε.τ. και πρώην Γενικός Γραμματέας ΥΠΕΞ, αλλά και η πρώην υπουργός Εξωτερικών Ντόρα

κείμενο, το οποίο νομικά αποκαλείται «μνημόνιο κατανόησης», δεν είναι κενό γράμμα. Είναι μια συμφωνία που υπεγράφη ανάμεσα στην Τουρκία και σε μια αναγνωρισμένη κυβέρνηση από τον ΟΗΕ. *Είναι όμως* ***μια συμφωνία με πολλές αδυναμίες****, που δεν παράγει έννομα αποτελέσματα και δεν δεσμεύει τρίτους. Γιατί; Διότι είναι αντίθετη με θεμελιώδεις διατάξεις του διεθνούς δικαίου της θάλασσας για τις θαλάσσιες οριοθετήσεις και το δικαίωμα των νησιών να έχουν δικές τους θαλάσσιες ζώνες, όπως ακριβώς και οι ηπειρωτικές ακτές. Διότι παραβιάζει με τον τρόπο αυτό τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας μας στην εν λόγω θαλάσσια περιοχή. Και τέλος, διότι συνιστά προϊόν εκβιασμού, όπως μαρτυρούν όλα τα στοιχεία».*

Αν αφήσουμε στην άκρη τις σάλτσες περί παραβιάσεων των «κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας μας» και την ανακάλυψη εκβιασμών στην διεθνή γεωστρατηγική σκακιέρα από την Μπακογιάννη που φυσικά δεν είναι και καμμία «προσκοπίνα» στην εξωτερική πολιτική τί μένει; Ότι το

όπως έχει αποδειχθεί στο παρελθόν.

«Η πραγματικότητα», συνεχίζει η Ντόρα Μπακογιάννη, *«όμως είναι ότι δεν φαίνεται να υπάρχει οριστική λύση στο θέμα της υφαλοκρηπίδας που να μπορεί να δοθεί πολιτικά με διμερή συμφωνία. Γι' αυτό και από την εποχή του Κωνσταντίνου Καραμανλή, η βασική σταθερά της εξωτερικής μας πολιτικής ήταν η από κοινού προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, που αποτελεί το ύψιστο όργανο διεθνούς δικαιοδοσίας. Η αλήθεια βέβαια είναι πως επί δεκαετίες υπήρξε ολιγωρία και από τις ελληνικές και από τις τουρκικές κυβερνήσεις στην προσπάθεια σοβαρών διερευνητικών επαφών στην κατεύθυνση της Χάγης. Σήμερα, δεδομένων των συγκυριών, είναι στο συμφέρον μας να επανεκκινήσουμε τις σχέσεις μας προς την κατεύθυνση αυτή. Ο μακροχρόνιος στόχος μας είναι η υπογραφή ενός συνυποσχετικού που θα ανοίξει τον δρόμο για το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης»*.

Η έμμεση πλην όμως σαφής αναγνώριση εκ μέρους της Μπακογιάννη του τουρκολιβυκού συμφώνου φαίνεται ότι δεν άφησε ασυγκίνητο το σαράι. Στην συνέντευξή του στο Βήμα (22/12) ο τούρκος υπουργός εξωτερικών υπαινίσσεται ότι μπορεί τελικά η Τουρκία να δεχθεί την προσφυγή στην Χάγη, αφού προηγηθούν διαπραγματεύσεις.

Την σκυτάλη παίρνει λίγες μόνο ημέρες αργότερα ο Κυριάκος Μητσοτάκης ο οποίος δηλώνει μεταξύ άλλων επίσης στο Βήμα (29-12) ότι *«Όταν προσφύγουμε στη Χάγη για να λύσει τη διαφορά μας με την Τουρκία, θα πρέπει να είμαστε αφενός απολύτως σίγουροι ότι έχουμε το δίκιο με το μέρος μας.* ***Και αφετέρου απολύτως έτοιμοι να δεχθούμε την τελική απόφαση ενός τέτοιου διεθνούς οργάνου.*** *Θεωρώ δεδομένο ότι μια τέτοια πρωτοβουλία θα τύγχανε της στήριξης όλων των πολιτικών δυνάμεων. Είναι απαραίτητο να γίνει. Αν κρίνω από τις δημόσιες τοποθετήσεις των υπόλοιπων κομμάτων, δεν βλέπω να υπάρχει κάποια ουσιαστική αντίρρηση.* ***Διαμορφώνεται, με άλλα λόγια, μια πολιτική και κοινωνική πλειοψηφία που αναγνωρίζει ότι πρέπει, με κάποιον τρόπο, να λύσουμε τις διαφορές μας με την Τουρκία.*** *Όχι, όμως, υπό*

ρο, επειδή δεν είναι λίγοι οι καθηγητάδες των διεθνών σχέσεων, που ομολογούν ότι η προσφυγή στην Χάγη προϋποθέτει «προσπάθεια» λύσης του Κυπριακού.

Σύμφωνα με τα ***Wikileaks*** (πηγή Σκάι) όπως αναφέρεται σε τηλεγράφημα του πρέσβη Ρόναλντ Σλίτσερ, η ελληνίδα υπουργός και ο πατέρας της Κωνσταντίνος Μητσοτάκης, έχουν στην Κύπρο τη φήμη των φιλοαμερικανών, ότι ακολουθούν ήπιες πολιτικές στο Κυπριακό, είναι υπέρ του σχεδίου Ανάν και είναι μαλακοί προς την Τουρκία.

Αναφέρεται, επίσης, ότι η Μπακογιάννη στην πρώτη επίσημη συνάντηση με τον Ρις τόνισε πως *«το σχέδιο Ανάν ανήκει στην ιστορία, οι Ελληνοκύπριοι το απέρριψαν»*, ενώ πρότεινε να ***«υπάρξει μια νέα πρόταση, έστω επιφανειακά διαφορετική. Κάθε βιώσιμη λύση θα τεθεί σε δημοψήφισμα από τις δύο κοινότητες, το σχέδιο πρέπει να μοιάζει διαφορετικό από του Ανάν για να εξασφαλίσει αρκετές ελληνοκυπριακές ψήφους. Ακόμη και αν το 80-90% του περιεχομένου του είναι το ίδιο με το σχέδιο Ανάν πρέπει να μοιάζει καινούργιο.»***

Η «αβλαβής διέλευση» των «ελληνοτουρκικών» έχει συμφωνηθεί ήδη; Και τα σκυλιά δεμένα. Απλά τα αποχαυνωμένα τμήματα που πληθυσμού τα οποία δυστυχώς δεν αφορούν λίγους ανθρώπους πρέπει να παραμείνουν με κάθε τρόπο στην κατάσταση χαύνωσης, ενώ όσοι θεωρούν τα ζήτημα αμφιλεγόμενο καλούνται να πειστούν από τα γνωστά φερέφωνα.

Όπως γράφει στο **Βήμα** ο *Γιώργος Παπαχρήστος*, ο φίλος, όπως είπαμε κατά δήλωσή του, της Μπακογιάννη, *«για τους πολλούς «κόκκινη γραμμή» είναι η διενέργεια τουρκικών ερευνών νοτίως της Κρήτης, και στο μέσον της απόστασης με την Λιβύη. Είναι όμως αυτές οι περιοχές ελληνική υφαλοκρηπίδα, για την οποία επιβάλλεται να λάβουν τον λόγο τα όπλα; Καταμεσής της Μεσογείου; Ποιος μπορεί να υποστηρίξει σοβαρά κάτι τέτοιο ενώπιον ποιας δικαστικής ή άλλης ξένης αρχής;»*.

Έπιασε η «κατσάδα». Και το γιουσουφάκι κάθε εξουσίας υπάκουο, ορμήνεψε και αυτό με την σειρά του τους υπηκόους. Για

έτους πραγματοποιήθηκε στο ξενοδοχείο Μεγάλη Βρετανία, στις 16.12.2019 εκδήλωση του Κύκλου Ιδεών Ευάγγελος Βενιζέλος στην οποία μίλησαν ο ίδιος ο Βενιζέλος, ο Παύλος Αποστολίδης πρέσβης ε.τ., ο Γιώργος Σαββαΐδης πρέσβης επίσης ε.τ. και πρώην Γενικός Γραμματέας ΥΠΕΞ, αλλά και η πρώην υπουργός Εξωτερικών Ντόρα όπως μαρτυρούν όλα τα στοιχεία».

Αν αφήσουμε στην άκρη τις σάλτσες περί παραβιάσεων των «κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας μας» και την ανακάλυψη εκβιασμών στην διεθνή γεωστρατηγική σκακιέρα από την Μπακογιάννη που φυσικά δεν είναι και καμμία «προσκοπίνα» στην εξωτερική πολιτική τί μένει; Ότι το *είναι στο συμφέρον μας να επανεκκινήσουμε τις σχέσεις μας προς την κατεύθυνση αυτή. Ο μακροχρόνιος στόχος μας είναι η υπογραφή ενός συνυποσχετικού που θα ανοίξει τον δρόμο για το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης».*

Η έμμεση πλην όμως σαφής αναγνώριση εκ μέρους της Μπακογιάννη του τουρκολιβυκού συμφώνου φαίνεται ότι δεν άφησε ασυγκίνητο το σαράι. Στην συνέντευξή του στο Βήμα (22/12) ο τούρκος υπουργός εξωτερικών υπαινίσσεται ότι μπορεί τελικά η Τουρκία να δεχθεί την προσφυγή στην Χάγη, αφού προηγηθούν διαπραγματεύσεις.

Την σκυτάλη παίρνει λίγες μόνο ημέρες αργότερα ο *Κυριάκος Μητσοτάκης ο οποίος δηλώνει μεταξύ άλλων επίσης στο Βήμα (29-12) ότι «Όταν προσφύγουμε στη Χάγη για να λύσει τη διαφορά μας με την Τουρκία, θα πρέπει να είμαστε αφενός απολύτως σίγουροι ότι έχουμε το δίκιο με το μέρος μας.* ***Και αφετέρου απολύτως έτοιμοι να δεχθούμε την τελική απόφαση ενός τέτοιου διεθνούς οργάνου.*** *Θεωρώ δεδομένο ότι μια τέτοια πρωτοβουλία θα τύγχανε της στήριξης όλων των πολιτικών δυνάμεων. Είναι απαραίτητο να γίνει. Αν κρίνω από τις δημόσιες τοποθετήσεις των υπόλοιπων κομμάτων, δεν βλέπω να υπάρχει κάποια ουσιαστική αντίρρηση.* ***Διαμορφώνεται, με άλλα λόγια, μια πολιτική και κοινωνική πλειοψηφία που αναγνωρίζει ότι πρέπει, με κάποιον τρόπο, να λύσουμε τις διαφορές μας με την Τουρκία.*** *Όχι, όμως, υπό καθεστώς πίεσης και εκβιασμών.* ***Αυτή η συζήτηση έχει ήδη ανοίξει στην ελληνική κοινωνία, που πιστεύω ότι αντιλαμβάνεται πως αυτή είναι και η σωστή επιλογή».***

Ποιες είναι όμως οι «διαφορές» και πότε ακριβώς θα ξέρει ο Μητσοτάκης ότι η κοινή γνώμη θα είναι έτοιμη; Μα το ομολογεί ξεκάθαρα. Όλα είναι έτοιμα. Φθάνει η προετοιμασία της «κοινής γνώμης» να προχωρήσει στο επιθυμητό επίπεδο αφού η «πρωτοβουλία» είναι σίγουρο ότι «θα ριψαν», ενώ πρότεινε να «***υπάρξει μια νέα πρόταση, έστω επιφανειακά διαφορετική. Κάθε βιώσιμη λύση θα τεθεί σε δημοψήφισμα από τις δύο κοινότητες, το σχέδιο πρέπει να μοιάζει διαφορετικό από του Ανάν για να εξασφαλίσει αρκετές ελληνοκυπριακές ψήφους. Ακόμη και αν το 80-90% του περιεχομένου του είναι το ίδιο με το σχέδιο Ανάν πρέπει να μοιάζει καινούργιο.»***

Η «αβλαβής διέλευση» των «ελληνοτουρκικών» έχει συμφωνηθεί ήδη; Και τα σκυλιά δεμένα. Απλά τα αποχαυνωμένα τμήματα που πληθυσμού τα οποία δυστυχώς δεν αφορούν λίγους ανθρώπους πρέπει να παραμείνουν με κάθε τρόπο στην κατάσταση χαύνωσης, ενώ όσοι θεωρούν τα ζήτημα αμφιλεγόμενο καλούνται να πειστούν από τα γνωστά φερέφωνα.

Όπως γράφει στο **Βήμα** ο *Γιώργος Παπαχρήστος, ο φίλος, όπως είπαμε κατά δήλωσή του, της Μπακογιάννη, «για τους πολλούς «κόκκινη γραμμή» είναι η διενέργεια τουρκικών ερευνών νοτίως της Κρήτης, και στο μέσον της απόστασης με την Λιβύη. Είναι όμως αυτές οι περιοχές ελληνική υφαλοκρηπίδα, για την οποία επιβάλλεται να λάβουν τον λόγο τα όπλα; Καταμεσής της Μεσογείου; Ποιος μπορεί να υποστηρίξει σοβαρά κάτι τέτοιο ενώπιον ποιας δικαστικής ή άλλης ξένης αρχής;».*

Έπιασε η «κατσάδα». Και το γιουσουφάκι κάθε εξουσίας υπάκουο, ορμήνεψε και αυτό με την σειρά του τους υπηκόους. Για να μπορεί να ξερογλείφει τα κόκκαλα που αφήνουν τα αφεντικά του να πέφτουν από το τραπέζι. Είναι και οι καιροί δύσκολοι.

Άλλωστε,

***«εδώ είναι Αττική φαιό νταμάρι
και εγώ
ένα πεδίο βολής φτηνό
που ασκούνται
βρίζοντας
ξένοι φαντάροι»...***

Λεόν

συνέχεια από τη σελ. 3

πριακοῦ», ἔφθασαν στὸ ἀπροχώρητο. Τὸ πραξικόπημα τῆς 25ης Νοεμβρίου ἦταν οὐσιαστικὰ ἕνα καίριο κτύπημα ἐναντίον τοῦ καθεστῶτος συνολικά, ἀφοῦ ἀνέκοπτε τὴν διαδικασία «ὁμαλοποιήσεως» καὶ παρέπεμπε στὸ ἀπώτατο μέλλον τὴν διαδικασία πλήρους ἐντάξεως τοῦ ἑλλαδικοῦ κράτους στὴν ΕΟΚ, δεδομένου ὅτι ἡ ὕπαρξις δημοκρατικῶν μορφῶν διακυβερνήσεως ἦταν ἀπαραίτητη προϋπόθεσις.

δ) Τὸ καθεστὼς Ἰωαννίδη μετὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ Παπαδόπουλου, κυριολεκτικῶς ἀπογυμνωμένο, ὤδευε πρὸς τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου ἀνατροπῆς τοῦ, ὑπὸ τὸν Μακάριο, καθεστῶτος, τὸ ὁποῖο, ὅμως, ἦταν γνωστὸν τοῖς πᾶσι.

Ἡ ὁλοκλήρωσις τοῦ σχεδίου ἀνατροπῆς τοῦ Ἰωαννιδικοῦ καθεστῶτος προϋπέθετε τὴν καταβολὴ ἑνὸς ἀκριβοῦ τιμήματος: **Τὴν παραχώρησιν ἀνταλλαγμάτων καὶ τὴν ἐγκατάλειψι στὰ χέρια τῶν δυνάμεων τοῦ τουρκικοῦ κράτους, ὅσων θὰ προέβαιναν στὴν ἀνατροπὴ τοῦ Μακαριακοῦ καθεστῶτος**. Αὐτὴ ἦταν μία πολὺ βολικὴ κατάστασις δεδομένου ὅτι ἡ ἀνατροπὴ τοῦ Ἰωαννίδη ἀπὸ ἕνα ἀκόμη *ἀνοιχτὸ* πραξικόπημα θὰ ἀποδείκνυε τὴν ὁμοιότητα τῶν μὲν καὶ τῶν δέ. Τὸ πραξικόπημα θὰ ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ γίνῃ *ὑπὸ τὴν κάλυψιν* τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου ἀνατροπῆς τοῦ Μακαρίου. Ὅπερ και ἐγένετο. Τὴν κρίσιμη στιγμὴ ἡ ἐθνοφρουρὰ ἐγκαταλείφθηκε, οἱ συνωμότες διέλυσαν τὶς ἰσχνὲς ἀντιστάσεις τῶν Ἰωαννιδικῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπέβαλαν τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Καραμανλῆ καὶ τοῦ προηγούμενου πολιτικοῦ κατεστημένου.

Εἶναι προφανὲς ὅτι καὶ τὸ τουρκικὸ κράτος ἐγνώριζε τοὺς σχεδιασμοὺς αὐτοὺς καὶ ἀνέμενε τὸ κατάλληλο σῆμα γιὰ νὰ ἐπέμβη. Κατὰ «παράδοξο» τρόπο μετὰ τὸν βομβαρδισμὸ τοῦ προεδρικοῦ μεγάρου, στίς 15 Ἰουλίου, ὁ Μακάριος διαφεύγει σῶος καὶ «ἀβλαβὴς» γιὰ νὰ ζητήση μέσω τοῦ ΟΗΕ (μὲ τὸν λόγο τὸν ὁποῖο ἐκφώνησε) –καὶ σὲ συνεννόησι μὲ τὸν Καραμανλῆ– τὴν ἐπέμβασι τοῦ Τουρκικοῦ κράτους. Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ ἀναμενόμενο σῆμα.

Ἔτσι, στὶς 20 Ἰουλίου 1974, ἡ Τουρκία εἰσέβαλε στὴ νῆσο («Αττίλας 1»), μὲ πρόφασι τὸ ἄρθρο 4 τῆς Συνθήκης Ἐγγυήσεων. Παρὰ τὶς ἐπιτυχίες τῆς ἐθνοφρουρᾶς, ἡ ἐγκατάλειψίς της ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ στρατοῦ, τοῦ ναυτικοῦ καὶ τῆς ἀεροπορίας τοῦ ἑλλαδικοῦ κράτους ἐβοήθησε τὸν τουρκικὸ στρατὸ νὰ καταλάβη τὴν Κεύ-

νησί 40.000 στρατιῶτες, 300 ἅρματα μάχης καὶ 1.000 ὀχήματα μεταφορᾶς προσωπικοῦ, προετοιμάζοντας τὸν «Αττίλα 2». Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ ἑλλαδικοῦ κράτους δὲν ὑπῆρξε οὔτε στοιχειώδης, ἀντίδρασις παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ καθεστὼς τῆς 21ης Ἀπριλίου εἶχε ἐξοπλίσει τὸν στρατὸ καὶ τὸν εἶχε καταστήσει ἱκανὸ νὰ ἀντιμετωπίση τέτοιου εἴδους καταστάσεις.

Αὐτὰ τὰ ὁποῖα δὲν δόθηκαν στὸ τουρκικὸ κράτος κατὰ τὴν διάρκεια τῶν διαβουλεύσεων στὴν Γενεύη, παραχωρήθηκαν μὲ τὴν στάσι τῆς πλήρους ἀδράνειας κατὰ τὴν εἰσβολὴ τῆς 14ης Αὐγούστου 1974. Ἀκολούθησε μία ἀποχώρησις ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ σκέλος τοῦ ΝΑΤΟ (γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου). Το τουρκικὸ κράτος ζητοῦσε ὁμοσπονδιακὴ λύσι (κάτι τὸ ὁποῖο ἐπίκειται), τὸ 34% τῶν ἐδαφῶν τῆς Κύπρου νὰ ἐλέγχεται ἀπὸ τοὺς τουρκοκυπρίους (μὲ τὸν «Ἀττίλα 2» κατέλαβε περισσότερο ἀπὸ τὸ 36%), ἀνταλλαγὴ πληθυσμοῦ. (Αὐτὴ ἔγινε τὸν ἑπόμενο χρόνο μὲ τὴν μετακίνησι 60.000 τουρκοκυπρίων ἀπὸ τὸ νότιο τμῆμα τῆς νήσου στὸ κατεχόμενο βόρειο. Στὰ ἀχνάρια τῶν Βενιζέλου-Κεμάλ!). Ἤδη μὲ τὸν «Ἀττίλα 2» ἐκτοπίσθηκαν ἀπὸ τὸ βόρειο τμῆμα 120.000 κύπριοι.

Συνολικὰ 150.000 ἄνθρωποι ἔγιναν πρόσφυγες, ἐνῶ οἱ νεκροὶ ἑλληνοκύπριοι φθάνουν τις 3.000. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀντίτιμο τὸ ὁποῖο κατέβαλαν οἱ ἐξουσιαστὲς τῆς μιᾶς πλευρᾶς γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐκτοπίσουν ἀπὸ τὴν πρωτοκαθεδρία αὐτοὺς τῆς ἄλλης καὶ νὰ ἐγκαθιδρύσουν τὴν γνωστὴ ὡς μεταπολιτευτικὴ περίοδος.

Τὸ ἑλλαδικὸ κράτος θὰ εἶχε, πλέον, τὸ ἐλεύθερο νὰ ἀναπτύξη τὶς διαδικασίες ἐνσωματώσεώς του στὴν «εὐρωπαϊκὴ οἰκογένεια» μὲ τὸν πλέον ἀνέξοδο και ἐπωφελῆ, γι' αὐτὴν, τρόπο. Ο Καραμανλῆς, ὁ ὁποῖος «στέγνωσε τὴν ψυχὴ του γιὰ νὰ κυβερνήση» ἀναδείχθηκε ἀπὸ τοὺς ἱπποκόμους τῶν ἀξιωματούχων τῆς κυριαρχίας σὲ πρόεδρο τῆς δημοκρατίας (τὸ προ-μεταπολιτευτικό του ὄνειρο) καὶ «ἐθνάρχη». Τὰ ὄνειρα κάθε ἐξουσιαστὴ ἐκπληρώνονται, ἀρκεῖ νὰ συντάσσεται μὲ τὶς ἐπικρατοῦσες τάσεις καὶ δυνάμεις τῆς κυριαρχίας καὶ νὰ ἀπεμπολῆ τὰ πάντα γιὰ νὰ τὶς ὑπηρετήση. Ὅπως πολὺ σωστὰ τὸ δι-

Ὅπως τὸ 1922 καὶ τὸ 1974, ἔτσι καὶ σήμερα τὸ τουρκικὸ κράτος στηρίζεται ἀπὸ τοὺς ἱστορικούς του συμμάχους, τὴν Γερμανία, τὴν Μ. Βρετανία καὶ τὴν Ρωσσία (μετὰ ἀπὸ τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς μπολσεβίκους κομμουνιστές), ἀλλὰ καὶ τὶς ΗΠΑ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ προσχεδιασμένη προσφυγὴ στὸ δικαστήριο τῆς Χάγης εἶναι μονόδρομος, εἴτε μετὰ ἀπὸ μία ἔνοπλη ἀντιπαράθεσι εἴτε χωρὶς αὐτήν, ἐπειδὴ αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα θέσις τῆς εὐρωπαϊκῆς καὶ ὑπερατλαντικῆς κυριαρχίας. Διότι, ἀνεξαρτήτως τῆς μὴ ἀναγνωρίσεως τοῦ τουρκοκυπριακοῦ ἀπὸ ἄλλα κράτη πλὴν τῆς τουρκίας, αὐτὸ ὑφίσταται στηριζόμενο ἀπὸ τὶς κανονιοφόρους. Ἂς χαρακτηρίζονται παράνομες οἱ ἐνέργειες στὴν Μεσόγειο, τὸ τουρκοκυπριακὸ κράτος ἔχει υφαλοκρηπίδα καὶ ΑΟΖ, σύμφωνα μὲ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Ἐρντογάν.

Ποιοί, ὅμως, ἔδωσαν τὸ 36% τοῦ κυπριακοῦ ἐδάφους στὸ τουρκικό κράτος; Ἡ ἐπικρατοῦσα ἄποψις ἐπιρρίπτει ὅλες τὶς εὐθῦνες στὴν δικτατορία. Ἡ πραγματικότητα, βεβαίως, εἶναι ἄλλη. Οὔτε γιὰ τὸ 8% τοῦ «Ἀττίλα 1» εὐθύνεται ἀποκλειστικὰ τὸ καθεστὼς τοῦ Ἰωαννίδη καὶ προ-

δ) Τὸ καθεστὼς Ἰωαννίδη μετὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ Παπαδόπουλου, κυριολεκτικῶς ἀπογυμνωμένο, ὥδευε πρὸς τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου ἀνατροπῆς τοῦ, ὑπὸ τὸν Μακάριο, καθεστῶτος, τὸ ὁποῖο, ὅμως, ἦταν γνωστὸν τοῖς πᾶσι.

Ἡ ὁλοκλήρωσις τοῦ σχεδίου ἀνατροπῆς τοῦ Ἰωαννιδικοῦ καθεστῶτος προϋπέθετε τὴν καταβολὴ ἑνὸς ἀκριβοῦ τιμήματος: **Τὴν παραχώρησιν ἀνταλλαγμάτων καὶ τὴν ἐγκατάλειψι στὰ χέρια τῶν δυνάμεων τοῦ τουρκικοῦ κράτους, ὅσων θὰ προέβαιναν στὴν ἀνατροπὴ τοῦ Μακαριακοῦ καθεστῶτος**. Αὐτὴ ἦταν μία πολὺ βολικὴ κατάστασις δεδομένου ὅτι ἡ ἀνατροπὴ τοῦ Ἰωαννίδη ἀπὸ ἕνα ἀκόμη *ἀνοιχτὸ* πραξικόπημα θὰ ἀποδείκνυε τὴν ὁμοιότητα τῶν μὲν καὶ τῶν δέ. Τὸ πραξικόπημα θὰ ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ γίνη *ὑπὸ τὴν κάλυψιν* τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου ἀνατροπῆς τοῦ Μακαρίου. Ὅπερ καὶ ἐγένετο. Τὴν κρίσιμη στιγμὴ ἡ ἐθνοφρουρὰ ἐγκαταλείφθηκε, οἱ συνωμότες διέλυσαν τὶς ἰσχνὲς ἀντιστάσεις τῶν Ἰωαννιδικῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπέβαλαν τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Καραμανλῆ καὶ τοῦ προηγούμενου πολιτικοῦ κατεστημένου.

Εἶναι προφανὲς ὅτι καὶ τὸ τουρκικὸ κράτος ἐγνώριζε τοὺς σχεδιασμοὺς αὐτοὺς καὶ ἀνέμενε τὸ κατάλληλο σῆμα γιὰ νὰ ἐπέμβη. Κατὰ «παράδοξο» τρόπο μετὰ τὸν βομβαρδισμὸ τοῦ προεδρικοῦ μεγάρου, στίς 15 Ἰουλίου, ὁ Μακάριος διαφεύγει σῶος καὶ «ἀβλαβὴς» γιὰ νὰ ζητήση μέσω τοῦ ΟΗΕ (μὲ τὸν λόγο τὸν ὁποῖο ἐκφώνησε) –καὶ σὲ συνεννόησι μὲ τὸν Καραμανλῆ– τὴν ἐπέμβασι τοῦ Τουρκικοῦ κράτους. Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ ἀναμενόμενο σῆμα.

Ἔτσι, στὶς 20 Ἰουλίου 1974, ἡ Τουρκία εἰσέβαλε στὴ νῆσο («Ἀττίλας 1»), μὲ πρόφασι τὸ ἄρθρο 4 τῆς Συνθήκης Ἐγγυήσεων. Παρὰ τὶς ἐπιτυχίες τῆς ἐθνοφρουρᾶς, ἡ ἐγκατάλειψίς της ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ στρατοῦ, τοῦ ναυτικοῦ καὶ τῆς ἀεροπορίας τοῦ ἑλλαδικοῦ κράτους ἐβοήθησε τὸν τουρκικὸ στρατὸ νὰ καταλάβη τὴν Κερύνεια. Στὶς 23 Ἰουλίου κηρύχθηκε ἐκεχειρία ἡ ὁποία ἄφησε στὴν κατοχὴ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ τὸ 8% τοῦ κυπριακοῦ ἐδάφους. Ἂς σημειωθῆ ὅτι οἱ ἐπικεφαλῆς τοῦ στρατεύματος οἱ ὁποῖοι τήρησαν αὐτὴν τὴν στάσι ἐτιμήθηκαν ἀπὸ τό, ὑπὸ τὸν Καραμανλῆ, μεταπολιτευτικὸ καθεστώς.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν διαβουλεύσεων, οἱ ὁποῖες διεξήγοντο στὴν Γενεύη, ἡ Τουρκία συγκέντρωσε στὸ

Η Αμμόχωστος Βομβαρδισμένη

τωπίση τέτοιου εἴδους καταστάσεις.

Αὐτὰ τὰ ὁποῖα δὲν δόθηκαν στὸ τουρκικὸ κράτος κατὰ τὴν διάρκεια τῶν διαβουλεύσεων στὴν Γενεύη, παραχωρήθηκαν μὲ τὴν στάσι τῆς πλήρους ἀδράνειας κατὰ τὴν εἰσβολὴ τῆς 14ης Αὐγούστου 1974. Ἀκολούθησε μία ἀποχώρησις ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ σκέλος τοῦ ΝΑΤΟ (γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου). Το τουρκικό κράτος ζητοῦσε ὁμοσπονδιακὴ λύσι (κάτι τὸ ὁποῖο ἐπίκειται), τὸ 34% τῶν ἐδαφῶν τῆς Κύπρου νὰ ἐλέγχεται ἀπὸ τοὺς τουρκοκυπρίους (μὲ τὸν «Ἀττίλα 2» κατέλαβε περισσότερο ἀπὸ τὸ 36%), ἀνταλλαγὴ πληθυσμοῦ. (Αὐτὴ ἔγινε τὸν ἑπόμενο χρόνο μὲ τὴν μετακίνησι 60.000 τουρκοκυπρίων ἀπὸ τὸ νότιο τμῆμα τῆς νήσου στὸ κατεχόμενο βόρειο. Στὰ ἀχνάρια τῶν Βενιζέλου-Κεμάλ!). Ἤδη μὲ τὸν «Ἀττίλα 2» ἐκτοπίσθηκαν ἀπὸ τὸ βόρειο τμῆμα 120.000 κύπριοι.

Συνολικὰ 150.000 ἄνθρωποι ἔγιναν πρόσφυγες, ἐνῶ οἱ νεκροὶ ἑλληνοκύπριοι φθάνουν τις 3.000. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀντίτιμο τὸ ὁποῖο κατέβαλαν οἱ ἐξουσιαστὲς τῆς μιᾶς πλευρᾶς γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐκτοπίσουν ἀπὸ τὴν πρωτοκαθεδρία αὐτοὺς τῆς ἄλλης καὶ νὰ ἐγκαθιδρύσουν τὴν γνωστὴ ὡς μεταπολιτευτικὴ περίοδο.

Τὸ ἑλλαδικὸ κράτος θὰ εἶχε, πλέον, τὸ ἐλεύθερο νὰ ἀναπτύξη τὶς διαδικασίες ἐνσωματώσεώς του στὴν «εὐρωπαϊκὴ οἰκογένεια» μὲ τὸν πλέον ἀνέξοδο καὶ ἐπωφελῆ, γι' αὐτήν, τρόπο. Ο Καραμανλῆς, ὁ ὁποῖος «στέγνωσε τὴν ψυχή του γιὰ νὰ κυβερνήση» ἀναδείχθηκε ἀπὸ τοὺς ἱπποκόμους τῶν ἀξιωματούχων τῆς κυριαρχίας σὲ πρόεδρο τῆς δημοκρατίας (τὸ προ-μεταπολιτευτικό του ὄνειρο) καὶ «ἐθνάρχη». Τὰ ὄνειρα κάθε ἐξουσιαστῆ ἐκπληρώνονται, ἀρκεῖ νὰ συντάσσεται μὲ τὶς ἐπικρατοῦσες τάσεις καὶ δυνάμεις τῆς κυριαρχίας καὶ νὰ ἀπεμπολῆ τὰ πάντα γιὰ νὰ τὶς ὑπηρετήση. Ὅπως πολὺ σωστὰ τὸ διατύπωσε ὁ Φιοντόρ Ντοστογιέφσκυ, «**ἡ ἐξουσία δίνεται μόνο σὲ αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι τολμοῦν καὶ *σκύβουν* γιὰ νὰ τὴν πάρουν**». Στὸ ἄλλο σκύβαλο τῆς περιόδου αὐτῆς, τὸν Μακάριο, δόθηκε, ἐπίσης, ὁ τίτλος τοῦ «Ἐθνάρχη». Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς οἱ τίτλοι δὲν κοστίζουν καὶ πολύ.

Πάντως, οἱ ἰθύνοντες τοῦ τουρκικοὺ κράτους δὲν χάνουν κάθε εὐκαιρία γιὰ νὰ ὑπενθυμίσουν τὴν ποταπότητα τῶν ἐγχώριων ἐξουσιαστῶν, τονίζοντας ὅτι μὲ τὴν ἐπέμβασί τους στὴν Κύπρο *ἐπανέφεραν τὴν δημοκρατία στὴν Ἑλλάδα*.

Αὐτός, λοιπόν, ὁ πρὸ 45 ἐτῶν χαμὸς ἁπλώνεται στὶς μέρες μας. Επειδή, τὰ ὅσα ἔγιναν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔχουν τὴν συνέχειά τους στὶς ἡμέρες μας. Κανεὶς δὲν δύναται νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι τὰ ὅσα συνέβησαν

Ὅπως τὸ 1922 καὶ τὸ 1974, ἔτσι καὶ σήμερα τὸ τουρκικὸ κράτος στηρίζεται ἀπὸ τοὺς ἱστορικούς του συμμάχους, τὴν Γερμανία, τὴν Μ. Βρετανία καὶ τὴν Ρωσσία (μετὰ ἀπὸ τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς μπολσεβίκους κομμουνιστές), ἀλλὰ καὶ τὶς ΗΠΑ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ προσχεδιασμένη προσφυγὴ στὸ δικαστήριο τῆς Χάγης εἶναι μονόδρομος, εἴτε μετὰ ἀπὸ μία ἔνοπλη ἀντιπαράθεσι εἴτε χωρὶς αὐτήν, ἐπειδὴ αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα θέσις τῆς εὐρωπαϊκῆς καὶ ὑπερατλαντικῆς κυριαρχίας. Διότι, ἀνεξαρτήτως τῆς μὴ ἀναγνωρίσεως τοῦ τουρκοκυπριακοῦ ἀπὸ ἄλλα κράτη πλὴν τῆς τουρκίας, αὐτὸ ὑφίσταται στηριζόμενο ἀπὸ τὶς κανονιοφόρους. Ἂς χαρακτηρίζονται παράνομες οἱ ἐνέργειες στὴν Μεσόγειο, τὸ τουρκοκυπριακὸ κράτος ἔχει υφαλοκρηπίδα καὶ ΑΟΖ, σύμφωνα μὲ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Ἐρντογάν.

Ποιοί, ὅμως, ἔδωσαν τὸ 36% τοῦ κυπριακοῦ ἐδάφους στὸ τουρκικὸ κράτος; Ἡ ἐπικρατοῦσα ἄποψις ἐπιρρίπτει ὅλες τὶς εὐθύνες στὴν δικτατορία. Ἡ πραγματικότητα, βεβαίως, εἶναι ἄλλη. Οὔτε γιὰ τὸ 8% τοῦ «Ἀττίλα 1» εὐθύνεται ἀποκλειστικὰ τὸ καθεστὼς τοῦ Ἰωαννίδη καὶ προ-

φανῶς δὲν κατεῖχε τὴν ἐξουσία κάποιος δικτάτωρ στὶς 14 Αὐγούστου τοῦ 1974, ὅταν κατελήφθη το ὑπόλοιπο 28% τῆς νήσου. Ἁπλὰ ὅταν τὰ στρατεύματα τοῦ «Ἀττίλα 2» αἱματοκυλοῦσαν τὸ βόρειο τμῆμα τῆς νήσου, ὁ «ἐθνάρχης» διαπίστωνε ὅτι «ἡ Κύπρος κεῖται μακράν»!

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, οἱ διατυπώσεις τοῦ εἴδους «τὸ Κυπριακὸ εἶναι φλέγον ζήτημα κι' ἄσ' το νὰ καίγεται», ἀγνοοῦν τὴν σκληρὴ πραγματικότητα, ὅτι δηλαδὴ οἱ φλόγες καταστρέφουν ὅσους ὑπόκεινται στὴν ἐξουσία.

μότες διέλυσαν τὶς ἰσχνές ἀντιστάσεις τῶν Ἰωαννιδικῶν καὶ ἐν συνεχεία ἐπέβαλαν τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Καραμανλῆ καὶ τοῦ προηγούμενου πολιτικοῦ κατεστημένου.

Εἶναι προφανὲς ὅτι καὶ τὸ τουρκικὸ κράτος ἐγνώριζε τοὺς σχεδιασμοὺς αὐτοὺς καὶ ἀνέμενε τὸ κατάλληλο σῆμα γιὰ νὰ ἐπέμβη. Κατὰ «παράδοξο» τρόπο μετὰ τὸν βομβαρδισμὸ τοῦ προεδρικοῦ μεγάρου, στίς 15 Ἰουλίου, ὁ Μακάριος διαφεύγει σῶος καὶ «ἀβλαβής» γιὰ νὰ ζητήση μέσω τοῦ ΟΗΕ (μὲ τὸν λόγο τὸν ὁποῖο ἐκφώνησε) –καὶ σὲ συνεννόησι μὲ τὸν Καραμανλῆ– τὴν ἐπέμβασι τοῦ Τουρκικοῦ κράτους. Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ ἀναμενόμενο σῆμα.

Ἔτσι, στίς 20 Ἰουλίου 1974, ἡ Τουρκία εἰσέβαλε στὴ νῆσο («Ἀττίλας 1»), μὲ πρόφασι τὸ ἄρθρο 4 τῆς Συνθήκης Ἐγγυήσεων. Παρὰ τὶς ἐπιτυχίες τῆς ἐθνοφρουρᾶς, ἡ ἐγκατάλειψίς της ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ στρατοῦ, τοῦ ναυτικοῦ καὶ τῆς ἀεροπορίας τοῦ ἑλλαδικοῦ κράτους ἐβοήθησε τὸν τουρκικὸ στρατὸ νὰ καταλάβη τὴν Κερύνεια. Στὶς 23 Ἰουλίου κηρύχθηκε ἐκεχειρία ἡ ὁποία ἄφησε στὴν κατοχὴ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ τὸ 8% τοῦ κυπριακοῦ ἐδάφους. Ἂς σημειωθῆ ὅτι οἱ ἐπικεφαλῆς τοῦ στρατεύματος οἱ ὁποῖοι τήρησαν αυτὴν τὴν στάσι ἐτιμήθηκαν ἀπὸ τὸ, ὑπὸ τὸν Καραμανλῆ, μεταπολιτευτικὸ καθεστώς.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν διαβουλεύσεων, οἱ ὁποῖες διεξήγοντο στὴν Γενεύη, ἡ Τουρκία συγκέντρωσε στὸ

Η Αμμόχωστος Βομβαρδισμένη

Συνολικὰ 150.000 ἄνθρωποι ἔγιναν πρόσφυγες, ἐνῶ οἱ νεκροὶ ἑλληνοκύπριοι φθάνουν τις 3.000. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀντίτιμο τὸ ὁποῖο κατέβαλαν οἱ ἐξουσιαστές τῆς μιᾶς πλευρᾶς γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐκτοπίσουν ἀπὸ τὴν πρωτοκαθεδρία αὐτοὺς τῆς ἄλλης καὶ νὰ ἐγκαθιδρύσουν τὴν γνωστὴ ὡς μεταπολιτευτικὴ περίοδο.

Τὸ ἑλλαδικὸ κράτος θὰ εἶχε, πλέον, τὸ ἐλεύθερο νὰ ἀναπτύξη τὶς διαδικασίες ἐνσωματώσεώς του στὴν «εὐρωπαϊκὴ οἰκογένεια» μὲ τὸν πλέον ἀνέξοδο καὶ ἐπωφελῆ, γι' αὐτήν, τρόπο. Ο Καραμανλῆς, ὁ ὁποῖος «στέγνωσε τὴν ψυχή του γιὰ νὰ κυβερνήση» ἀναδείχθηκε ἀπὸ τοὺς ἱπποκόμους τῶν ἀξιωματούχων τῆς κυριαρχίας σὲ πρόεδρο τῆς δημοκρατίας (τὸ προ-μεταπολιτευτικό του ὄνειρο) καὶ «ἐθνάρχη». Τὰ ὄνειρα κάθε ἐξουσιαστῆ ἐκπληρώνονται, ἀρκεῖ νὰ συντάσσεται μὲ τὶς ἐπικρατοῦσες τάσεις καὶ δυνάμεις τῆς κυριαρχίας καὶ νὰ ἀπεμπολῆ τὰ πάντα γιὰ νὰ τὶς ὑπηρετήση. Ὅπως πολὺ σωστὰ τὸ διατύπωσε ὁ Φιοντόρ Ντοστογιέφσκυ, **«ἡ ἐξουσία δίνεται μόνο σὲ αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι τολμοῦν καὶ *σκύβουν* γιὰ νὰ τὴν πάρουν».** Στὸ ἄλλο σκύβαλο τῆς περιόδου αὐτῆς, τὸν Μακάριο, δόθηκε, ἐπίσης, ὁ τίτλος τοῦ «Ἐθνάρχη». Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς οἱ τίτλοι δὲν κοστίζουν καὶ πολύ.

Πάντως, οἱ ἰθύνοντες τοῦ τουρκικοὺ κράτους δὲν χάνουν κάθε εὐκαιρία γιὰ νὰ ὑπενθυμίσουν τὴν ποταπότητα τῶν ἐγχώριων ἐξουσιαστῶν, τονίζοντας ὅτι μὲ τὴν ἐπέμβασί τους στὴν Κύπρο *ἐπανέφεραν τὴν δημοκρατία στὴν Ἑλλάδα.*

Αὐτός, λοιπόν, ὁ πρὸ 45 ἐτῶν χαμὸς ἁπλώνεται στὶς μέρες μας. Ἐπειδή, τὰ ὅσα ἔγιναν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔχουν τὴν συνέχειά τους στὶς ἡμέρες μας. Κανεὶς δὲν δύναται νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι τὰ ὅσα συνέβησαν τὸ 1974 δὲν εἶχαν προμελετηθῆ, κυρίως ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ὁμοσπονδοποιήσεως τῆς νήσου. Αὐτὴν τὴν προμελέτη εἶναι προφανὲς ὅτι ἐπιχείρησε να διαχειρισθῆ τὸ καθεστὼς τῆς 21ης Ἀπριλίου καὶ πάνω σὲ αὐτὴν τὴν προσπάθεια συγκρούσθηκαν τὰ συμφέροντα ἀντιτιθέμενων ὁμάδων τῆς ἑλλαδικῆς Τάξεως. Ἐπὶ ἀναλόγων ἀντιτιθεμένων συμφερόντων μπόρεσε νὰ ἑδραιωθῆ τὸ Κεμαλικὸ κράτος ἐπάνω στὰ κορμιὰ καὶ τὸ αἷμα ἑπτακοσίων καὶ πλέον χιλιάδων σφαγιασθέντων.

παράνομες οἱ ἐνέργειες στὴν Μεσόγειο, τὸ τουρκοκυπριακὸ κράτος ἔχει υφαλοκρηπίδα καὶ ΑΟΖ, σύμφωνα μὲ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Ἐρντογὰν.

Ποιοί, ὅμως, ἔδωσαν τὸ 36% τοῦ κυπριακοῦ ἐδάφους στὸ τουρκικὸ κράτος; Ἡ ἐπικρατοῦσα ἄποψις ἐπιρρίπτει ὅλες τὶς εὐθῦνες στὴν δικτατορία. Ἡ πραγματικότητα, βεβαίως, εἶναι ἄλλη. Οὔτε γιὰ τὸ 8% τοῦ «Ἀττίλα 1» εὐθύνεται ἀποκλειστικὰ τὸ καθεστὼς τοῦ Ἰωαννίδη καὶ προ-

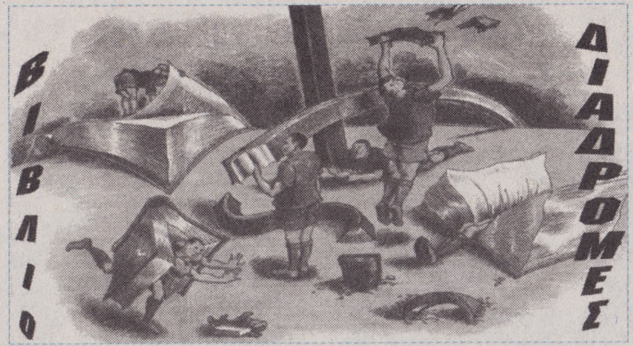

φανῶς δὲν κατεῖχε τὴν ἐξουσία κάποιος δικτάτωρ στὶς 14 Αὐγούστου τοῦ 1974, ὅταν κατελήφθη το ὑπόλοιπο 28% τῆς νήσου. Ἁπλὰ ὅταν τὰ στρατεύματα τοῦ «Ἀττίλα 2» αἱματοκυλοῦσαν τὸ βόρειο τμῆμα τῆς νήσου, ὁ «ἐθνάρχης» διαπίστωνε ὅτι «ἡ Κύπρος κεῖται μακράν»!

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, οἱ διατυπώσεις τοῦ εἴδους «τὸ Κυπριακὸ εἶναι φλέγον ζήτημα κι' ἄσ' το νὰ καίγεται», ἀγνοοῦν τὴν σκληρὴ πραγματικότητα, ὅτι δηλαδὴ οἱ φλόγες καταστρέφουν ὅσους ὑπόκεινται στὴν ἐξουσία.

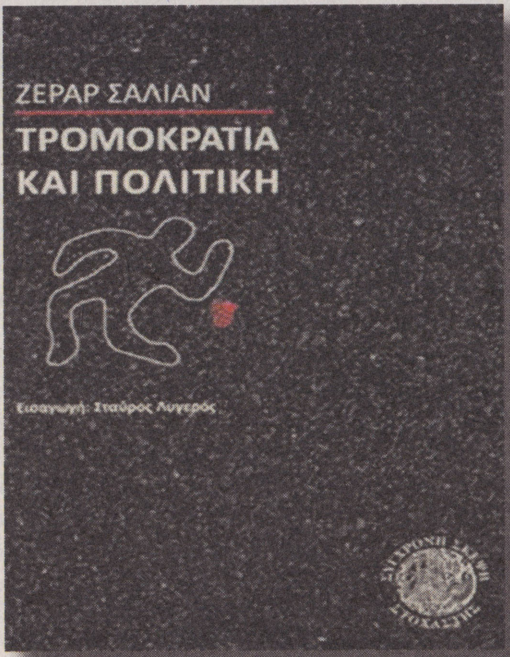
Ὑπάρχει, ὅμως, καὶ σπουδαιότερος λόγος ἀναφορᾶς στὰ πεπραγμένα τῶν ἐξουσιαστῶν. Εἶναι, ἐπειδὴ εἴμαστε ἐνάντια σὲ κάθε εἴδους σκλαβιά, εἴτε αὐτὴ πραγματοποιεῖται μὲ τὸν παραδοσιακὸ τρόπο εἴτε μὲ τὴν μεταβίβασι τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ ἕνα καθεστὼς δουλείας σὲ κάποιο ἄλλο. Ἡ ἀδράνεια ἀπέναντι σὲ τέτοιες καταστάσεις εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος τῶν ἐξουσιαστῶν νὰ συναλλάσονται καὶ νὰ ἐμπορεύονται, μὲ συμφωνίες, ἀνθρώπινες ὑπάρξεις καὶ ἐδαφικὲς ἐκτάσεις γιὰ νὰ καταλάβουν, νὰ ἐνισχύσουν ἢ νὰ διατηρήσουν τὴν θέσι τους στοὺς θεσμοὺς καὶ μηχανισμοὺς τῆς κυριαρχίας.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΖΕΡΑΡ ΣΑΛΙΑΝ

μτφ-σχόλια Ελένη Μότσιανου
εκδ. Στοχαστής 2019 / σελ. 90
Το πρωτότυπο κυκλοφόρησε στην Γαλλία το 2017

«Η προπαγάνδα, η έλλειψη παιδείας και η παραπληροφόρηση διαδραματίζουν τον δικό τους ρόλο στη χειραγώγηση των ΜΜΕ και της κοινής γνώμης. Μας ικανοποιεί να χαρακτηρίζουμε «τρομοκρατικά» τα τζιχαντιστικά κινήματα που δρουν στη Συρία και το Ιράκ;

Το μικρό αυτό βιβλίο επιχειρεί να απαντήσει στα ερωτήματα αυτά και να εντοπίσει την σημασία της απειλής του φαινομένου, που υπό τη τζιχαντιστική του μορφή αποκαλείται τρομοκρατικό. Η σύγχυση, που μεταφέρεται κυρίως

ορίσουμε ένα *κίνημα* θα πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν, όχι τόσο τον απώτερο σκοπό του, αλλά κατ' αρχήν τον τρόπο δράσης, ο οποίος, όπως και στην περίπτωση του *Ισλαμικού Κράτους*, παραπέμπει στον ανορθόδοξο πόλεμο και την τρομοκρατία. Στόχος τους είναι η κατάληψη της εξουσίας μέσω του ελέγχου πληθυσμών και της επιβολής διοικητικών δομών, γεγονός που σύμφωνα με τον *Σαλιάν*, είτε το αντιλαμβάνονται είτε όχι, οδηγεί τα κινήματα αυτά να προσχωρούν στην καινοτομία που επέφερε ο *Μάο Τσε Τουνγκ*· είναι άλλωστε χαρακτηριστικό, ότι οι *Ταλιμπάν* εδώ και μια δεκαετία απονέμουν «δικαιοσύνη» στα χωριά των *Παστούν*.

Ο συγγραφέας παρατηρεί, επίσης, ότι ο όρος *υβριδικός πόλεμος* δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια σύνθεση από επιχειρήσεις συμβατικών και μη συμβατικών πολέμων, αναφέροντας ότι κατόρθωσε να επιβεβαιώσει επί τόπου αυτό τον τύπο σύρραξης στην περίπτωση της *Ερυθραίας*, που αγωνιζόταν για την απόσχισή της από την Αιθιοπία κατά την διάρκεια των ετών 1977-1992 και στην *Σρι Λάνκα* (*Τίγρεις Ταμίλ*) στην χρονική περίοδο 1987-2007, ενώ η πρώτη του εμπειρία από ανταρτοπόλεμο ήταν το 1966 στην *Γουινέα Μπισάου*.

Ο *Σαλιάν* παρατηρεί, ότι στην περίπτωση του *Λαϊκού Απελευθερωτικού Μετώπου της Ερυθραίας*, υπήρξε ιδιαίτερος κόπος, ώστε να εξασφαλιστεί ο πολιτικό-διοικητικός έλεγχος των χωριών, ενώ πάρα το γεγονός, ότι το συγκεκριμένο αντάρτικο κίνημα εξαπέλυε πολύ λίγες επιθέσεις, ήταν σε θέση να καταλαμβάνει με μετωπική σύγκρουση σημαντικά αστικά κέντρα. Είναι ενδεικτικό ότι ακόμη και όταν τα αιθιοπικά στρατεύματα, με την υποστήριξη της αεροπορίας επανέλαβαν τις επιθέσεις τους κατά την διάρκεια της δεκαετίας του '80, το *Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο* κατόρθωσε να αντισταθεί σθεναρά για μήνες, διεξάγοντας έναν πόλεμο χαρακωμάτων καλύπτοντας τα καταφύγια με ράγες της σιδηροδρομικής γραμμής *Τζιμπουτί-Ντίρε Ντάουα*.

Ο *Σαλιάν* υπενθυμίζει ακόμη την περίπτωση του *Εθνικού Μετώπου για την Απελευθέρωση του Νότιου Βιετνάμ*, το

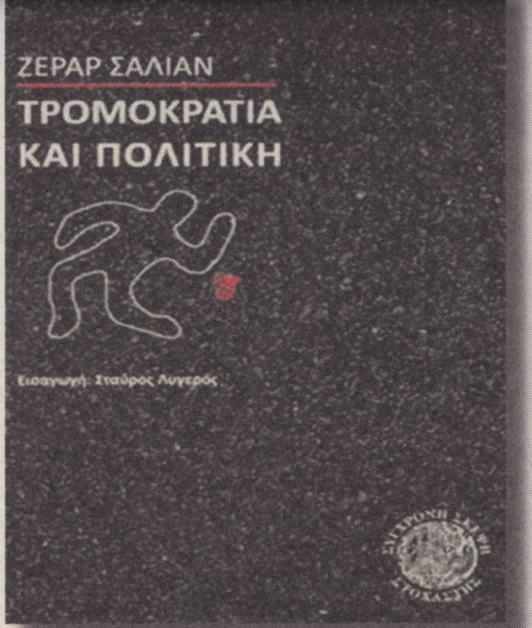
της χώρας, ενώ ταυτόχρονα μετήλθαν πολύ αποτελεσματικά την «τρομοκρατία», σε μεγάλο βαθμό στοχευμένη, με βομβιστικές επιθέσεις αυτοκτονίας συχνά γυναικών:

«Οι πολεμιστές τους, υπερβολικά ιδεολογικοποιημένοι, πολύ νέοι, αποκομμένοι από κάθε οικογενειακό δεσμό, έφεραν πάνω τους μία αμπούλα υδροκυανίου κρεμασμένη στο λαιμό με την εντολή να μην παραδοθούν. Συνάμα, διεξήγαγαν με επιτυχία, τις επιθέσεις εναντίον του στρατού της Σρι Λάνκα στα νότια της χερσονήσου Τζάφνα. Διέθεταν, επίσης, μικρές μηχανοκίνητες βάρκες και το πλήρωμα των δυο ατόμων ανατίναζε, πέφτοντας επάνω τους, τα πλοία της Σρι Λάνκα για να διευκολυνθεί η παράδοση των όπλων που χρειάζονταν στο νησί. Διέθεταν ακόμη ταχύπλοα σκάφη. Ο μηχανισμός της προπαγάνδας των Ταμίλ εφαρμοζόταν σε διεθνή κλίμακα και διέθεταν ένα πολύ ανεπτυγμένο σύστημα φορολόγησης της διασποράς σ' όλο τον κόσμο. Το σημαντικό ποσοστό γυναικών στους Τίγρεις Ταμίλ, όπως και παλαιότερα στην Ερυθραία ή σήμερα στους Κούρδους της Συρίας, σχετίζεται σε μεγάλο βαθμό με το γεγονός ότι οι μαχητές αποτελούν μειονότητα (10-15% του συνολικού πληθυσμού) και μπορούν στρατολογώντας νέες κοπέλες, να διπλασιάσουν την δημογραφική αναλογία, ενώ ανταμείβουν τις γυναίκες με μία θέση, την οποία δεν καταλαμβάνουν στην παραδοσιακή κοινωνία».

Ο συγγραφέας, στην συνέχεια, τονίζει την θέση των νέων τεχνολογιών στην προπαγάνδα των νέων τζιχαντιστικών κινημάτων, ενώ θεωρεί ότι στις παρούσες συνθήκες η «τρομοκρατία» και οι αστικές ταραχές είναι ο μόνος τρόπος να «χτυπηθούν» σήμερα τα βιομηχανικά κράτη, όπως αυτά της Ευρώπης ή της βόρειας Αμερικής, τίμημα, όπως ισχυρίζεται, μικρό για την ηγεμονική θέση που συνεχίζουν να κατέχουν.

Παρ' όλα αυτά, όπως σημειώνεται στο βιβλίο, ο ριζοσπαστικός ισλαμισμός, είτε στην *τζιχαντιστική* του εκδοχή είτε όχι, δεν κατάφερε μέχρι τώρα να δημιουργήσει συνθήκες ενός μαζικού ιερού πολέμου, ούτε καν στην κλίμακα μιας χώρας, με εξαίρεση το *Αφγανιστάν* των *Ταλιμπάν* (1996-2001), τα «άπιστα» καθεστώτα δεν έπεσαν, παρά το γεγονός ότι εύκολα διαπιστώνουμε μια «χαοτική» κατάσταση, για την οποία η ευθύνη τόσο των ΗΠΑ όσο και των ευρωπαϊκών κρατών δεν είναι διόλου ευκαταφρόνητη.

Ο συγγραφέας δεν ξεχνά να τονίσει, σ' αυτό το εμπεριστατωμένο *δοκίμιο*, τον ρόλο του Σαουδαραβικού κράτους

μτφ-σχόλια Ελένη Μότσιανου
εκδ. Στοχαστής 2019 / σελ. 90
Το πρωτότυπο κυκλοφόρησε στην Γαλλία το 2017

«Η προπαγάνδα, η έλλειψη παιδείας και η παραπληροφόρηση διαδραματίζουν τον δικό τους ρόλο στη χειραγώγηση των ΜΜΕ και της κοινής γνώμης. Μας ικανοποιεί να χαρακτηρίζουμε «τρομοκρατικά» τα τζιχαντιστικά κινήματα που δρουν στη Συρία και το Ιράκ;

Το μικρό αυτό βιβλίο επιχειρεί να απαντήσει στα ερωτήματα αυτά και να εντοπίσει την σημασία της απειλής του φαινομένου, που υπό τη τζιχαντιστική του μορφή αποκαλείται τρομοκρατικό. Η σύγχυση, που μεταφέρεται κυρίως από τα τηλεοπτικά μέσα, δεν βοηθά καθόλου να κατανοήσουμε ούτε το ανεξήγητο χάος που επικρατεί στην Εγγύς Ανατολή εδώ και έξι χρόνια, με επίκεντρο τη Συρία και το Ιράκ, ούτε και τις παράπλευρες συνέπειές της.

Η δυτική κοινή γνώμη συμμερίζεται την αντίληψη ότι το στρατευμένο Ισλάμ, με τη μορφή του τζιχαντισμού αποτελεί τη μεγαλύτερη απειλή της εποχής μας. Είναι βάσιμη αυτή η αντίληψη; Δίνοντας μεγαλύτερη προσοχή στις θεαματικές αλλαγές και λιγότερη σε ό,τι προκαλεί μεγάλη αίσθηση στη διεθνή σκηνή, ο σκοπός του σύντομου αυτού δοκιμίου είναι να υπογραμμίσει ότι ο τζιχαντισμός, αν τον συγκρίνουμε με κράτη όπως η Κίνα, που επηρεάζουν τους συσχετισμούς των δυνάμεων σε όλα τα επίπεδα, δεν μεταβάλλει καθόλου την παγκόσμια καθεστηκυία τάξη (status quo)».

(Από τον πρόλογο της έκδοσης)

δράσης, ο οποίος, όπως και στην περίπτωση του *Ισλαμικού Κράτους*, παραπέμπει στον ανορθόδοξο πόλεμο και την τρομοκρατία. Στόχος τους είναι η κατάληψη της εξουσίας μέσω του ελέγχου πληθυσμών και της επιβολής διοικητικών δομών, γεγονός που σύμφωνα με τον *Σαλιάν*, είτε το αντιλαμβάνονται είτε όχι, οδηγεί τα κινήματα αυτά να προσχωρούν στην καινοτομία που επέφερε ο *Μάο Τσε Τουνγκ*· είναι άλλωστε χαρακτηριστικό, ότι οι *Ταλιμπάν* εδώ και μια δεκαετία απονέμουν «δικαιοσύνη» στα χωριά των *Παστούν*.

Ο συγγραφέας παρατηρεί, επίσης, ότι ο όρος *υβριδικός πόλεμος* δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια σύνθεση από επιχειρήσεις συμβατικών και μη συμβατικών πολέμων, αναφέροντας ότι κατόρθωσε να επιβεβαιώσει επί τόπου αυτό τον τύπο σύρραξης στην περίπτωση της *Ερυθραίας*, που αγωνιζόταν για την απόσχισή της από την Αιθιοπία κατά την διάρκεια των ετών 1977-1992 και στην *Σρι Λάνκα* (*Τίγρεις Ταμίλ*) στην χρονική περίοδο 1987-2007, ενώ η πρώτη του εμπειρία από ανταρτοπόλεμο ήταν το 1966 στην *Γουινέα Μπισάου*.

Ο *Σαλιάν* παρατηρεί, ότι στην περίπτωση του *Λαϊκού Απελευθερωτικού Μετώπου της Ερυθραίας*, υπήρξε ιδιαίτερος κόπος, ώστε να εξασφαλιστεί ο πολιτικό-διοικητικός έλεγχος των χωριών, ενώ πάρα το γεγονός, ότι το συγκεκριμένο αντάρτικο κίνημα εξαπέλυε πολύ λίγες επιθέσεις, ήταν σε θέση να καταλαμβάνει με μετωπική σύγκρουση σημαντικά αστικά κέντρα. Είναι ενδεικτικό ότι ακόμη και όταν τα αιθιοπικά στρατεύματα, με την υποστήριξη της αεροπορίας επανέλαβαν τις επιθέσεις τους κατά την διάρκεια της δεκαετίας του '80, το *Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο* κατόρθωσε να αντισταθεί σθεναρά για μήνες, διεξάγοντας έναν πόλεμο χαρακωμάτων καλύπτοντας τα καταφύγια με ράγες της σιδηροδρομικής γραμμής *Τζιμπουτί-Ντίρε Ντάουα*.

Ο *Σαλιάν* υπενθυμίζει ακόμη την περίπτωση του *Εθνικού Μετώπου για την Απελευθέρωση του Νότιου Βιετνάμ*, το οποίο διεξήγαγε, επίσης, κατά την επίθεση του *Τετ* από το 1968 τακτικό πόλεμο, παρατεταμένη μάχη στο *Κεσάν*, περικύκλωση και κατάληψη της *Χουέ* και στρατιωτικές επιχειρήσεις στην ***Σαϊγκόν***, μέχρι και εντός της αμερικανικής πρεσβείας.

Ο συγγραφέας μάς προτρέπει, επίσης, να προσέξουμε την περίπτωση του ***αφγανού στραγητού Μασούντ*** και τον εντελώς ιδιαίτερο χαρακτήρα της στρατιωτικής και πολιτικής στρατηγικής του, που υποτίμησαν οι Αμερικανοί «φίλοι», παρ' ότι παρακολουθούσαν από κοντά την σοβιετική επέμβαση στο *Αφγανιστάν*:

«Το μοντέλο του –εκτός από την ιδεολογία– προερχόταν από τα κομμουνιστικά κινήματα: σύσταση μιας εμπροσθοφυλακής μέσω εκπαίδευσης στελεχών· συγκρότηση μιας μάχιμης δύναμης πλήρους απασχόλησης (μία καινοτομία στο Αφγανιστάν το 1981-1982) ικανής να μάχεται εκτός του χώρου αλληλοϋποστήριξης –φαινόμενο ασυνήθιστο για

επίσης, μικρές μηχανοκίνητες βάρκες και το πλήρωμα των δυο ατόμων ανατίναζε, πέφτοντας επάνω τους, τα πλοία της Σρι Λάνκα για να διευκολυνθεί η παράδοση των όπλων που χρειάζονταν στο νησί. Διέθεταν ακόμη ταχύπλοα σκάφη. Ο μηχανισμός της προπαγάνδας των Ταμίλ εφαρμοζόταν σε διεθνή κλίμακα και διέθεταν ένα πολύ ανεπτυγμένο σύστημα φορολόγησης της διασποράς σ' όλο τον κόσμο. Το σημαντικό ποσοστό γυναικών στους Τίγρεις Ταμίλ, όπως και παλαιότερα στην Ερυθραία ή σήμερα στους Κούρδους της Συρίας, σχετίζεται σε μεγάλο βαθμό με το γεγονός ότι οι μαχητές αποτελούν μειονότητα (10-15% του συνολικού πληθυσμού) και μπορούν στρατολογώντας νέες κοπέλες, να διπλασιάσουν την δημογραφική αναλογία, ενώ ανταμείβουν τις γυναίκες με μία θέση, την οποία δεν καταλαμβάνουν στην παραδοσιακή κοινωνία».

Ο συγγραφέας, στην συνέχεια, τονίζει την θέση των νέων τεχνολογιών στην προπαγάνδα των νέων τζιχαντιστικών κινημάτων, ενώ θεωρεί ότι στις παρούσες συνθήκες η «τρομοκρατία» και οι αστικές ταραχές είναι ο μόνος τρόπος να «χτυπηθούν» σήμερα τα βιομηχανικά κράτη, όπως αυτά της Ευρώπης ή της βόρειας Αμερικής, τίμημα, όπως ισχυρίζεται, μικρό για την ηγεμονική θέση που συνεχίζουν να κατέχουν.

Παρ' όλα αυτά, όπως σημειώνεται στο βιβλίο, ο ριζοσπαστικός ισλαμισμός, είτε στην τζιχαντιστική του εκδοχή είτε όχι, δεν κατάφερε μέχρι τώρα να δημιουργήσει συνθήκες ενός μαζικού ιερού πολέμου, ούτε καν στην κλίμακα μιας χώρας, με εξαίρεση το *Αφγανιστάν των Ταλιμπάν* (1996-2001), τα «άπιστα» καθεστώτα δεν έπεσαν, παρά το γεγονός ότι εύκολα διαπιστώνουμε μια «χαοτική» κατάσταση, για την οποία η ευθύνη τόσο των ΗΠΑ όσο και των ευρωπαϊκών κρατών δεν είναι διόλου ευκαταφρόνητη.

Ο συγγραφέας δεν ξεχνά να τονίσει, σ' αυτό το εμπεριστατωμένο *δοκίμιο*, τον ρόλο του Σαουδαραβικού κράτους στην άνοδο του στρατευμένου ισλαμισμού:

«Το φαινόμενο αυτό ενθαρρύνθηκε κατά κύριο λόγο,

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και

μτφ-σχόλια Ελένη Μότσιανου
εκδ. Στοχαστής 2019 / σελ. 90
Το πρωτότυπο κυκλοφόρησε στην Γαλλία το 2017

«Η προπαγάνδα, η έλλειψη παιδείας και η παραπληροφόρηση διαδραματίζουν τον δικό τους ρόλο στη χειραγώγηση των ΜΜΕ και της κοινής γνώμης. Μας ικανοποιεί να χαρακτηρίζουμε «τρομοκρατικά» τα τζιχαντιστικά κινήματα που δρουν στη Συρία και το Ιράκ;

Το μικρό αυτό βιβλίο επιχειρεί να απαντήσει στα ερωτήματα αυτά και να εντοπίσει την σημασία της απειλής του φαινομένου, που υπό τη τζιχαντιστική του μορφή αποκαλείται τρομοκρατικό. Η σύγχυση, που μεταφέρεται κυρίως από τα τηλεοπτικά μέσα, δεν βοηθά καθόλου να κατανοήσουμε ούτε το ανεξήγητο χάος που επικρατεί στην Εγγύς Ανατολή εδώ και έξι χρόνια, με επίκεντρο τη Συρία και το Ιράκ, ούτε και τις παράπλευρες συνέπειές της.

Η δυτική κοινή γνώμη συμμερίζεται την αντίληψη ότι το στρατευμένο Ισλάμ, με τη μορφή του τζιχαντισμού αποτελεί τη μεγαλύτερη απειλή της εποχής μας. Είναι βάσιμη αυτή η αντίληψη; Δίνοντας μεγαλύτερη προσοχή στις θεαματικές αλλαγές και λιγότερη σε ό,τι προκαλεί μεγάλη αίσθηση στη διεθνή σκηνή, ο σκοπός του σύντομου αυτού δοκιμίου είναι να υπογραμμίσει ότι ο τζιχαντισμός, αν τον συγκρίνουμε με κράτη όπως η Κίνα, που επηρεάζουν τους συσχετισμούς των δυνάμεων σε όλα τα επίπεδα, δεν μεταβάλλει καθόλου την παγκόσμια καθεστηκυία τάξη (status quo)».

(Από τον πρόλογο της έκδοσης)

Ο *Ζεράρ Σαλιάν*, καθηγητής στον τομέα πολιτικών επιστημών σε διάφορα πανεπιστήμια σ' ολόκληρο τον κόσμο (Χάρβαντ, Μπέρκλεϋ, Μάντσεστερ, Σιγκαπούρη, Κέιπ Τάουν κ.α.), είναι μελετητής των διεθνών και στρατηγικών σχέσεων, αλλά και των ένοπλων συγκρούσεων και κυρίως των ασύμμετρων πολέμων (ανταρτόπολεμος, «τρομοκρατία»), καθώς τα τελευταία 40 χρόνια γνώρισε από κοντά έναν μεγάλο αριθμό ανταρτοπολέμων στην Ασία, στην Αφρική, και στην Λατινική Αμερική.

Στο παρόν δοκίμιο, ο συγγραφέας χαρακτηρίζει τα τζιχαντιστικά κινήματα επαναστατικά, θεωρώντας ότι για να

γρεις Ταμίλ) στην χρονική περίοδο 1987-2007, ενώ η πρώτη του εμπειρία από ανταρτοπόλεμο ήταν το 1966 στην *Γουινέα Μπισάου*.

Ο *Σαλιάν* παρατηρεί, ότι στην περίπτωση του *Λαϊκού Απελευθερωτικού Μετώπου της Ερυθραίας*, υπήρξε ιδιαίτερος κόπος, ώστε να εξασφαλιστεί ο πολιτικό-διοικητικός έλεγχος των χωριών, ενώ πάρα το γεγονός, ότι το συγκεκριμένο αντάρτικο κίνημα εξαπέλυε πολύ λίγες επιθέσεις, ήταν σε θέση να καταλαμβάνει με μετωπική σύγκρουση σημαντικά αστικά κέντρα. Είναι ενδεικτικό ότι ακόμη και όταν τα αιθιοπικά στρατεύματα, με την υποστήριξη της αεροπορίας επανέλαβαν τις επιθέσεις τους κατά την διάρκεια της δεκαετίας του '80, το *Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο* κατόρθωσε να αντισταθεί σθεναρά για μήνες, διεξάγοντας έναν πόλεμο χαρακωμάτων καλύπτοντας τα καταφύγια με ράγες της σιδηροδρομικής γραμμής *Τζιμπουτί-Ντίρε Ντάουα*.

Ο *Σαλιάν* υπενθυμίζει ακόμη την περίπτωση του *Εθνικού Μετώπου για την Απελευθέρωση του Νότιου Βιετνάμ*, το οποίο διεξήγαγε, επίσης, κατά την επίθεση του *Τετ* από το 1968 τακτικό πόλεμο, παρατεταμένη μάχη στο *Κεσάν*, περικύκλωση και κατάληψη της *Χουέ* και στρατιωτικές επιχειρήσεις στην ***Σαϊγκόν***, μέχρι και εντός της αμερικανικής πρεσβείας.

Ο συγγραφέας μάς προτρέπει, επίσης, να προσέξουμε την περίπτωση του ***αφγανού στραγητού Μασούντ*** και τον εντελώς ιδιαίτερο χαρακτήρα της στρατιωτικής και πολιτικής στρατηγικής του, που υποτίμησαν οι Αμερικανοί «φίλοι», παρ' ότι παρακολουθούσαν από κοντά την σοβιετική επέμβαση στο *Αφγανιστάν*:

«Το μοντέλο του –εκτός από την ιδεολογία– προερχόταν από τα κομμουνιστικά κινήματα: σύσταση μιας εμπροσθοφυλακής μέσω εκπαίδευσης στελεχών· συγκρότηση μιας μάχιμης δύναμης πλήρους απασχόλησης (μία καινοτομία στο Αφγανιστάν το 1981-1982) ικανής να μάχεται εκτός του χώρου αλληλοϋποστήριξης –φαινόμενο ασυνήθιστο για εκείνη την εποχή– οικονομική συμμετοχή του πληθυσμού που κινητοποιήθηκε προκειμένου να σιτίσει ή να πληρώσει τους μαχητές. Αποτέλεσμα: με δεδομένα την ορεινή φύση της κοιλάδας του Παντζίρ και τις οργανωτικές δυνατότητες, το Παντζίρ, κατάφερε να αντισταθεί με τακτική μάχη σε τέσσερις επιθέσεις μεγάλης κλίμακας (προσωπικά ήμουν παρών στην τέταρτη). Ωστόσο λίγοι στρατιωτικοί διοικητές εμπνεύστηκαν από το παράδειγμά του».

Όσο για τους *Τίγρεις Ταμίλ* της *Σρι Λάνκα*, τους οποίους ο *Ζεράρ Σαλιάν* παρατήρησε προσεκτικά τόσο το 1987 όσο και το 1999 αλλά και το 2007, χρησιμοποίησαν αποτελεσματικά τον ανταρτοπόλεμο στα βόρεια και στα ανατολικά

νημάτων, ενώ θεωρεί ότι στις παρούσες συνθήκες η «τρομοκρατία» και οι αστικές ταραχές είναι ο μόνος τρόπος να «χτυπηθούν» σήμερα τα βιομηχανικά κράτη, όπως αυτά της Ευρώπης ή της βόρειας Αμερικής, τίμημα, όπως ισχυρίζεται, μικρό για την ηγεμονική θέση που συνεχίζουν να κατέχουν.

Παρ' όλα αυτά, όπως σημειώνεται στο βιβλίο, ο ριζοσπαστικός ισλαμισμός, είτε στην *τζιχαντιστική* του εκδοχή είτε όχι, δεν κατάφερε μέχρι τώρα να δημιουργήσει συνθήκες ενός μαζικού ιερού πολέμου, ούτε καν στην κλίμακα μιας χώρας, με εξαίρεση το *Αφγανιστάν* των *Ταλιμπάν* (1996-2001), τα «άπιστα» καθεστώτα δεν έπεσαν, παρά το γεγονός ότι εύκολα διαπιστώνουμε μια «χαοτική» κατάσταση, για την οποία η ευθύνη τόσο των ΗΠΑ όσο και των ευρωπαϊκών κρατών δεν είναι διόλου ευκαταφρόνητη.

Ο συγγραφέας δεν ξεχνά να τονίσει, σ' αυτό το εμπεριστατωμένο *δοκίμιο*, τον ρόλο του Σαουδαραβικού κράτους στην άνοδο του στρατευμένου ισλαμισμού:

«Το φαινόμενο αυτό ενθαρρύνθηκε κατά κύριο λόγο,

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών. Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

Όλοι διαφορετικοί μέσα στην ομοιομορφία μας

Τελικά νίκησε το διαφορετικό. Έστω και πρόσκαιρα. Το διαφορετικό έγινε τόσο σημαντικό, που όλοι θέλουν να είναι διαφορετικοί και κανένας δεν πιστεύει ότι αξίζει μια ζωή ίδια με των άλλων. Όλοι διεκδικούν το δικαίωμά τους να είναι διαφορετικοί, ενώ τελικά κατευθύνονται προς μια ζωή ίδια με των άλλων. Όλοι διαφορετικοί μέσα στη διαδικτυακή «σούπα». Όλοι διαφορετικοί, αλλά με τόσο ομογενοποιημένες συνήθειες (οθόνες, τσιτάτα, αποσπάσματα άποψης, ίδια ρούχα, ίδιο γούστο, ίδιο φαγητό), που ομοιάζουν με προϊόντα βιομηχανικής γραμμής παραγωγής. Όλοι διαφορετικοί μέσα σε μια ενιαία και αδιαφοροποίητη μάζα.

Ποιες πράξεις μάς κάνουν διαφορετικούς; Ποιες στάσεις ζωής; Μια σεξουαλική προτίμηση και η σωματική μας διάπλαση αρκούν, για να μας διασφαλίσουν μια συμβαδίζουμε με την εποχή μας– έπειτα νιώθουμε περιθωριοποιημένοι με τη διαφορετικότητά μας. Αποζητάμε συντρόφους στη διαφορετικότητα και εν τέλει καταλήγουμε να ανταγωνιζόμαστε μαζί τους για το ποιος είναι ο πιο ξεχωριστός.

Ενώ κάθε διαφορετικός αρέσκεται να προβάλλεται ως διαφορετικός, την ίδια στιγμή δεν θέλει να είναι περιθωριακός. Με ό,τι επί της ουσίας δηλώνει η εν λόγω λέξη. Επιθυμούν να είναι οι ξεχωριστοί διαφορετικοί, που έφτασαν ψηλά, που διακρίθηκαν. Βασικό συστατικό η προβολή. **Όλοι θέλουν να χωρέσουν μέσα στις μικρές φορητές οθόνες ή τις τεράστιες εκείνες που κοντεύουν να αντικαταστήσουνε τους τοίχους των σπιτιών. Να το θυμηθείτε: Κάποτε τα σπίτια θα χτίζονται απευθείας με οθόνες.**

Εν τέλει, αυτοί που μοιάζουν, πόσο ομοιόμορφοι είναι; Μήπως όσοι φαίνονται κανονικοί αποκρύβουν και αυτοί καλά τη διαφορετικότητά τους; Μήπως αυτοί προσπαθούν να την προστατέψουν από τα φώτα της οθόνης; Μήπως την προφυλάσσουν καλύτερα ή μήπως ντρέπονται για αυτήν;

Με άλλα λόγια, τί είναι διαφορετικό μέσα σε τόση ομοιομορφία; Αρκεί αλήθεια μια ιδιαίτερη σεξουαλική προτίμηση -κρυφή ή φανερή- να σε κάνει διαφορετικό; Είναι μήπως τόσο ιδιαίτερο πια να ασχολούμαστε με σεξουαλικές προτιμήσεις, όταν όλα συζητιούνται και παρουσιάζονται τόσο αναλυτικά επί του θέματος; Μήπως είναι διαφορετικό να μισείς τους άλλους; Να ξεχωρίζεις για το μίσος και τη βία σου ενάντια σε ό,τι σου φαίνεται ότι δι- χωρίς τελειωμό. Κι όσο κατακερματίζεται από καταστροφές και μίση, τόσο εμείς θέλουμε να ξεχωρίσουμε μέσα του, τόσο πιο πολύ να φέρουμε τη διαίρεση.

Έχουμε γίνει ενδεχομένως μονότονοι και βαρετοί. Επαναλαμβάνουμε διαρκώς τα ίδια. Είμαστε οργισμένοι, είμαστε αδικημένοι, αλλά συνεχίζουμε με τη ζωή και τον θάνατο αυτού του κόσμου να επαναλαμβάνουμε την ίδια απελπιστική πράξη ομοιότητας. Μήπως αντί για διαφορετικές αμφιέσεις, χρειαζόμαστε διαφορετικές πράξεις μέσα στην τόση ομοιομορφία; Πράξεις αμφιβολίας, αβεβαιότητας, που δεν εκκινούν από τη βεβαιότητα ότι κατέχουμε το σωστό και το δίκαιο. Πράξεις αγάπης, ανιδιοτέλειας που μας κάνουν κοινούς, μας κάνουν μοιράσιμους. Πράξεις φωτός, που σταματούν σαν πυγολαμπί-

Ποιες πράξεις μας κάνουν διαφορετικούς; Ποιες στάσεις ζωής; Μια σεξουαλική προτίμηση και η σωματική μας διάπλαση αρκούν, για να μας διασφαλίσουν μια

θέση στο βασίλειο της διαφορετικότητας; Μήπως μια παράξενη αμφίεση; Μήπως μια καλλιτεχνική προτίμηση ή ιδεολογία; Η κεντρική κοσμοαντίληψη των σύγχρονων δυτικών κοινωνιών ξεκινάει από την πρώτη και μόνη αξία: να ξεχωρίσεις. Ενώ κάνουμε τόσες προσπάθειες, για να διαφέρουμε, περισσότερες από ο,τιδήποτε άλλο –ώστε να **σουνε τους τοίχους των σπιτιών. Να το θυμηθείτε: Κάποτε τα σπίτια θα χτίζονται απευθείας με οθόνες.**

Εν τέλει, αυτοί που μοιάζουν, πόσο ομοιόμορφοι είναι; Μήπως όσοι φαίνονται κανονικοί αποκρύβουν και αυτοί καλά τη διαφορετικότητά τους; Μήπως αυτοί προσπαθούν να την προστατέψουν από τα φώτα της οθόνης; Μήπως την προφυλάσσουν καλύτερα ή μήπως ντρέπονται για αυτήν;

Με άλλα λόγια, τί είναι διαφορετικό μέσα σε τόση ομοιομορφία; Αρκεί αλήθεια μια ιδιαίτερη σεξουαλική προτίμηση -κρυφή ή φανερή- να σε κάνει διαφορετικό; Είναι μήπως τόσο ιδιαίτερο πια να ασχολούμαστε με σεξουαλικές προτιμήσεις, όταν όλα συζητιούνται και παρουσιάζονται τόσο αναλυτικά επί του θέματος; Μήπως είναι διαφορετικό να μισείς τους άλλους; Να ξεχωρίζεις για το μίσος και τη βία σου ενάντια σε ό,τι σου φαίνεται ότι διαφέρει από εσένα; Το μίσος ξεχειλίζει τόσο πλέον, που μάλλον κουράστηκαν και τα τσιμέντα να το συντηρούν.

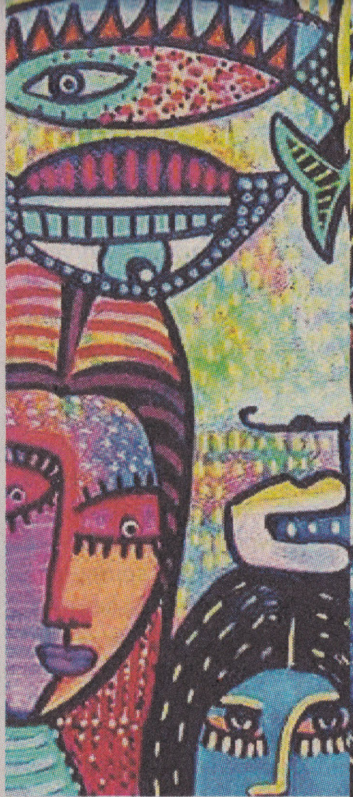
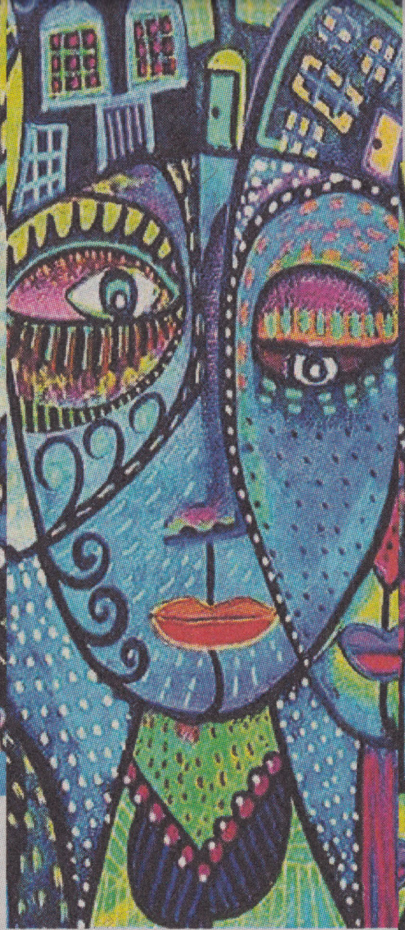
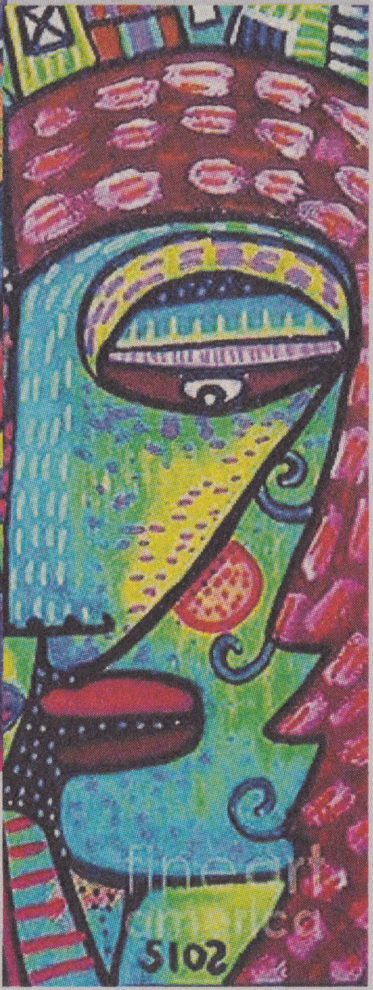
Θέλουμε μόνο την προσοχή των άλλων, για να μην τους δείξουμε τελικά τίποτε. Θέλουμε διαρκώς και είμαστε ένα δέρμα γεμάτο, σαν σακί, με ανάγκες. Μόνο χρειαζόμαστε. Δεν πράττουμε πια. Δεν αποζητάμε την αλήθεια. Είμαστε πλήρεις αρνήσεων. Εν τέλει, στερούμαστε κατάφασης. Αντί να επιθυμούμε την αλήθεια της ζωής μας, εμείς θέλουμε να διαφέρουμε. Δηλαδή να διαιρούμε κι άλλο αυτό τον κατακερματισμένο κόσμο χωρίς τελειωμό. Κι όσο κατακερματίζεται από καταστροφές και μίση, τόσο εμείς θέλουμε να ξεχωρίσουμε μέσα του, τόσο πιο πολύ να φέρουμε τη διαίρεση.

Έχουμε γίνει ενδεχομένως μονότονοι και βαρετοί. Επαναλαμβάνουμε διαρκώς τα ίδια. Είμαστε οργισμένοι, είμαστε αδικημένοι, αλλά συνεχίζουμε με τη ζωή και τον θάνατο αυτού του κόσμου να επαναλαμβάνουμε την ίδια απελπιστική πράξη ομοιότητας. Μήπως αντί για διαφορετικές αμφιέσεις, χρειαζόμαστε διαφορετικές πράξεις μέσα στην τόση ομοιομορφία; Πράξεις αμφιβολίας, αβεβαιότητας, που δεν εκκινούν από τη βεβαιότητα ότι κατέχουμε το σωστό και το δίκαιο. Πράξεις αγάπης, ανιδιοτέλειας που μας κάνουν κοινούς, μας κάνουν μοιράσιμους. Πράξεις φωτός, που σταματούν σαν πυγολαμπίδες το σκοτάδι. **Χρειαζόμαστε παύσεις, για να κατανοούμε ποιοι είμαστε, παρά αποσπασματικές κινήσεις, που μας μετατρέπουν σε περιφερόμενους θιάσους, επαναλαμβάνοντας διαρκώς την ίδια παράσταση, για να μας προσέξουν.**

Αν πάψουμε να παριστάνουμε με τόση αγωνία τους διαφορετικούς, ίσως καταφέρουμε να κάνουμε τη διαφορά σε έναν ομοιόμορφο κόσμο που κοιμάται. Στο κάτω-κάτω, το διαφορετικό είναι όπως τα χρωματιστά νήματα στα περσικά χαλιά. Κάθε νήμα παίζει το ρόλο του στη μεγάλη συνοχή της ενότητας· διαφέρει, χωρίς να ξεχωρίζει και δεν χρειάζεται να το κάνει. Είναι ήδη εκεί, όπως εμείς μέσα στον κόσμο.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

από την Σαουδική Αραβία, η οποία διέδωσε την δική της ουαχαμπιτική εκδοχή για το ισλάμ από την υποσαχάρια *Ισλαμικής Βοήθειας, με την πολιτική άμεσης επιρροής θρησκευτικού περιεχομένου από το 1964, και την πολιτική της* *αδραμάτισαν έναν ρόλο μικρότερο, δεδομένων των μέσων που διέθεταν (Αίγυπτος, Συρία, Σουδάν), αλλά πιο ουσια-*

θέση στο βασίλειο της διαφορετικότητας; Μήπως μια παράξενη αμφίεση; Μήπως μια καλλιτεχνική προτίμηση ή ιδεολογία; Η κεντρική κοσμοαντίληψη των σύγχρονων δυτικών κοινωνιών ξεκινάει από την πρώτη και μόνη αξία: να ξεχωρίσεις. Ενώ κάνουμε τόσες προσπάθειες, για να διαφέρουμε, περισσότερες από ο,τιδήποτε άλλο –ώστε να μήπως ντρέπονται για αυτήν;

Με άλλα λόγια, τί είναι διαφορετικό μέσα σε τόση ομοιομορφία; Αρκεί αλήθεια μια ιδιαίτερη σεξουαλική προτίμηση -κρυφή ή φανερή- να σε κάνει διαφορετικό; Είναι μήπως τόσο ιδιαίτερο πια να ασχολούμαστε με σεξουαλικές προτιμήσεις, όταν όλα συζητιούνται και παρουσιάζονται τόσο αναλυτικά επί του θέματος; Μήπως είναι διαφορετικό να μισείς τους άλλους; Να ξεχωρίζεις για το μίσος και τη βία σου ενάντια σε ό,τι σου φαίνεται ότι διαφέρει από εσένα; Το μίσος ξεχειλίζει τόσο πλέον, που μάλλον κουράστηκαν και τα τσιμέντα να το συντηρούν.

Θέλουμε μόνο την προσοχή των άλλων, για να μην τους δείξουμε τελικά τίποτε. Θέλουμε διαρκώς και είμαστε ένα δέρμα γεμάτο, σαν σακί, με ανάγκες. Μόνο χρειαζόμαστε. Δεν πράττουμε πια. Δεν αποζητάμε την αλήθεια. Είμαστε πλήρεις αρνήσεων. Εν τέλει, στερούμαστε κατάφασης. Αντί να επιθυμούμε την αλήθεια της ζωής μας, εμείς θέλουμε να διαφέρουμε. Δηλαδή να διαιρούμε κι άλλο αυτό τον κατακερματισμένο κόσμο λουμε να ξεχωρίσουμε μέσα του, τόσο πιο πολύ να φέρουμε τη διαίρεση.

Έχουμε γίνει ενδεχομένως μονότονοι και βαρετοί. Επαναλαμβάνουμε διαρκώς τα ίδια. Είμαστε οργισμένοι, είμαστε αδικημένοι, αλλά συνεχίζουμε με τη ζωή και τον θάνατο αυτού του κόσμου να επαναλαμβάνουμε την ίδια απελπιστική πράξη ομοιότητας. Μήπως αντί για διαφορετικές αμφιέσεις, χρειαζόμαστε διαφορετικές πράξεις μέσα στην τόση ομοιομορφία; Πράξεις αμφιβολίας, αβεβαιότητας, που δεν εκκινούν από τη βεβαιότητα ότι κατέχουμε το σωστό και το δίκαιο. Πράξεις αγάπης, ανιδιοτέλειας που μας κάνουν κοινούς, μας κάνουν μοιράσιμους. Πράξεις φωτός, που σταματούν σαν πυγολαμπίδες το σκοτάδι. **Χρειαζόμαστε παύσεις, για να κατανοούμε ποιοι είμαστε, παρά αποσπασματικές κινήσεις, που μας μετατρέπουν σε περιφερόμενους θιάσους, επαναλαμβάνοντας διαρκώς την ίδια παράσταση, για να μας προσέξουν.**

Αν πάψουμε να παριστάνουμε με τόση αγωνία τους διαφορετικούς, ίσως καταφέρουμε να κάνουμε τη διαφορά σε έναν ομοιόμορφο κόσμο που κοιμάται. Στο κάτω-κάτω, το διαφορετικό είναι όπως τα χρωματιστά νήματα στα περσικά χαλιά. Κάθε νήμα παίζει το ρόλο του στη μεγάλη συνοχή της ενότητας· διαφέρει, χωρίς να ξεχωρίζει και δεν χρειάζεται να το κάνει. Είναι ήδη εκεί, όπως εμείς μέσα στον κόσμο.

σύντροφοι για την

Αναρχική απελευθερωτική δράση

από την Σαουδική Αραβία, η οποία διέδωσε την δική της ουαχαμπιτική εκδοχή για το ισλάμ από την υποσαχάρια Αφρική έως την Ινδονησία και τις Φιλιππίνες. Η Σαουδική Αραβία άσκησε την επιρροή της μέσω οργανώσεων όπως ο Παγκόσμιος Ισλαμικός Σύνδεσμος, η Παγκόσμια Συνέλευση της Μουσουλμανικής Νεολαίας, η Διεθνής Οργάνωση της Ισλαμικής Βοήθειας, με την πολιτική άμεσης επιρροής θρησκευτικού περιεχομένου από το 1964, και την πολιτική της στρατευμένης επανισλαμοποίησης στην ουαχαμπιτική της εκδοχή, μέσω της κατασκευής τζαμιών και χιλιάδων μεντρεσέδων, καθώς επίσης και με την αποστολή ιεροκηρύκων και χρηματικών κεφαλαίων. Οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι διαδραμάτισαν έναν ρόλο μικρότερο, δεδομένων των μέσων που διέθεταν (Αίγυπτος, Συρία, Σουδάν), αλλά πιο ουσιαστικό, καθώς λειτούργησαν στην βάση τους, όπως ακριβώς στο παρελθόν οι στρατευμένοι «μαρξιστές-λενινιστές». Διατήρησαν, δηλαδή, στενή σχέση με τη λαϊκή τους βάση».

Συσπείρωση Αναρχικών

ΚΑΠΟΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΟ ΚΟΡΟΝΑ

Ακούγοντας αυτές τις ημέρες στα Ελεγχόμενα Μέσα Ενημέρωσης ειδήσεις σχετικά με την Κίνα και τον ιό κάποιος που δεν γνωρίζει θα μπορούσε να θεωρήσει ότι μια σοβαρή, θανατηφόρα πανδημία σαρώνει αυτήν την χώρα και θέτει σε μεγάλο κίνδυνο τον υπόλοιπο κόσμο. κατακλύζουν οι φήμες για τον νέο κοροναϊό, γνωστό και ως 2019-nCoV, και οι θεωρίες συνωμοσίας παγκοσμίως του τύπου: «*πρόκειται άραγε για ένα βιο-όπλο;*», «*η κινεζική κυβέρνηση βρίσκεται στα πρόθυρα της κατάρρευσης και χρησιμοποιεί φόβο και πανικό για να επιβιώσει*», «*οι Κινέζοι καλύπτουν την πραγματικότητα και τον αριθμό των μολυσμένων και νεκρών*», «*ο ιός οφείλεται στις βάρβαρες πρακτικές που εφαρμόζουν οι Κινέζοι στα ζώα*», κ.λπ., κ.λπ.

Η πραγματικότητα είναι ότι ο κοροναϊός ανήκει στον τύπο του ιού SARS (σοβαρό οξύ αναπνευστικό σύνδρομο), που ξεκινά ως ασθένεια που μοιάζει με γρίπη και εξελίσσεται σε πνευμονία στις σοβαρές περιπτώσεις. Επηρεάζει αρνητικά κυρίως τους πιο ευάλωτους οργανισμούς, όπως μικρά παιδιά, ηλικιωμένους και ανθρώπους που είχαν προηγουμένως εξασθενίσει από άλλες ασθένειες. Το πρώτο ξέσπασμα του SARS ήταν στις 16 Νοεμβρίου 2002, στην επαρχία Γκουανγκντόνγκ (Guangdong) της Νότιας Κίνας, που συνορεύει με το Χονγκ Κονγκ.

Τότε το αρχικό περιστατικό αναφέρθηκε στον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ) από τις κινεζικές αρχές σχεδόν δύο μήνες αργότερα, στις 10 Φεβρουαρίου 2003 και φυσικά επέσυραν σοβαρή κριτική για την καθυστέρηση. Αυτή τη φορά αντέδρασαν διαφορετικά. Η ασθένεια γνωστοποιήθηκε στον ΠΟΥ στις 31 Δεκεμβρίου 2019 ως κάποια περιστατικά πνευμονίας στην πόλη Wuhan που προκαλούνται από έναν νέο, άγνωστο ιό. Μια εβδομάδα αργότερα οι Κινέζοι είχαν εντοπίσει τον ιό, γνωστό τώρα ως νέο κοροναϊό. Είναι ένας αερομεταφερόμενος ιός που μεταδίδεται με την αναπνοή. Οι Κινέζοι συνεργάζονται στενά με τους οργανισμούς υγείας παγκοσμίως προσπαθώντας να ελέγξουν τη συγκράτηση/αναχαίτιση της νόσου και να δώσουν συμβουλές στους ανθρώπους σχετικά με τα απαραίτητα προληπτικά μέτρα.

Αυτός ο πρόσφατός τύπος του ιού θεωρείται ότι αποτελεί συνδυασμό ξεχωριστών ιών που μολύνουν φίδια και νυχτερίδες ο οποίος (πράγμα σπάνιο) μεταλλάχθηκε και εξαπλώθηκε από τα ζώα στους ανθρώπους. Ο πιθανός κό να καθαρίσουν οι αγορές άγριων ζώων της Κίνας, στις οποίες τα ζώα ήταν το ένα πάνω στο άλλο και οι οποίες, επειδή επικρατούσε «κακή διαχείριση και υγιεινή», αποτελούσαν «επικίνδυνη πηγή πιθανών νέων λοιμώξεων».

Παρ' όλες τις προειδοποιήσεις, οι αναφορές από το Wuhan δείχνουν ότι η μετάδοση από ζώο σε ζώο και από αυτά στον άνθρωπο αποτελεί ξανά το επίκεντρο του νέου ξεσπάσματος του ιού. Μια αγορά στο Wuhan, η οποία έκλεισε την ίδια ημέρα που επιβεβαιώθηκαν τα πρώτα περιστατικά, θεωρείται ότι έχει πουλήσει ζώα συμπεριλαμβανομένων ζωντανών αρουραίων, λύκων και αγριόγατων· τα συγκεκριμένα είδη έχουν συνδεθεί με προηγούμενες πανδημίες στο παρελθόν.

Η πατροπαράδοτη χρήση και κατανάλωση άγριων ζώων για παρασκευή παραδοσιακών φαγητών ή φαρμάκων έχει μέχρι τώρα σταθεί εμπόδιο στις προσπάθειες για την εξυγίανση του εμπορίου ζώων. Βέβαια, για μια αγορά που αναγνωρίζεται και πάλι ως πηγή εστίας της μολυσματικής ασθένειας, ακόμη και τα επίσημα μέσα ενημέρωσης κινητοποιούν εκκλήσεις κατά του εμπορίου άγριων ζώων και δημοσιεύσεις (που παρουσιάζονται στα κινεζικά μέσα ενημέρωσης) που παρακινούν τους ανθρώπους να υποστηρίξουν την απαγόρευση της αγοράς αγρίων ζώων.

Πράγματι, εάν η επιδημία αυτή οδηγήσει σε περιορισμό του εμπορίου ζωντανών άγριων ζώων, τότε θα έχει υπάρξει τουλάχιστον ένα θετικό αποτέλεσμα.

Πριν χρόνια, το ξέσπασμα του SARS οδήγησε σε μεγαλύτερη διαφάνεια, αύξηση των δαπανών για την υγεία και νει από την ασθένεια με τον αριθμό των επιβεβαιωμένων περιστατικών μόλυνσης στην Κίνα να ανέρχεται στις 14.000. Υπάρχουν και άλλες περιπτώσεις που αναφέρονται σε άλλες 37 χώρες. Σε σύγκριση με τον αριθμό των ανθρώπων που σκοτώνει κάθε χρόνο η γρίπη, ο κοροναϊός δεν φαίνεται να είναι τόσο σοβαρός. Αλλά αν πράγματι είναι έτσι, και δεν είναι τόσο σοβαρός, τότε γιατί αυτή η διάχυση φόβου και πανικού; Ας αποκτήσουμε μια μικρή άποψη για να δούμε γιατί τα πράγματα δεν είναι τόσο άσχημα και ότι η υπόθεση του ιού φαίνεται να αντιμετωπίζεται ορθά από τους Κινέζους, αλλά, σίγουρα, όχι ορθά από τα ΜΜΕ.

Παραθέτουμε εδώ κάποιους ενδεικτικούς αριθμούς:

Περίπου 50.000 άνδρες, γυναίκες και παιδιά πεθαίνουν καθημερινά από μολυσματικές ασθένειες. Πολλές από αυτές θα μπορούσαν να προληφθούν ή να θεραπευτούν αν διατίθετο μόνο ένα δολάριο για τον καθένα, σύμφωνα με την Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας στην έκθεση World Health Report 1996.

Τουλάχιστον 30 νέες ασθένειες έχουν εμφανιστεί τα τελευταία 20 χρόνια και τώρα απειλούν μαζί την υγεία εκατοντάδων εκατομμυρίων ανθρώπων. Για πολλές από

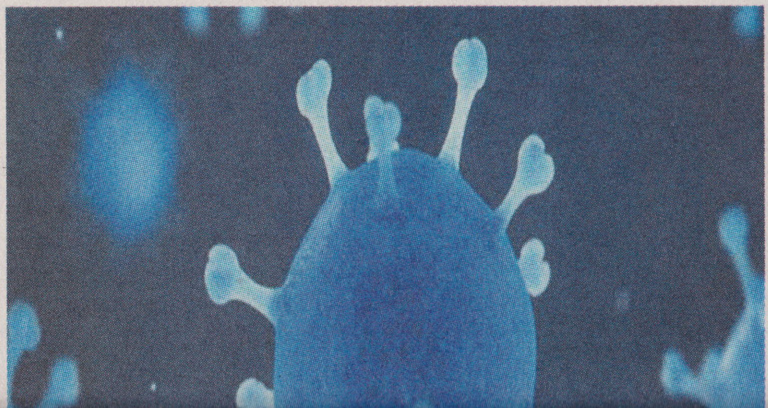
σει», «οι Κινέζοι καλύπτουν την πραγματικότητα και τον αριθμό των μολυσμένων και νεκρών», «ο ιός οφείλεται στις βάρβαρες πρακτικές που εφαρμόζουν οι Κινέζοι στα ζώα», κ.λπ., κ.λπ.

Η πραγματικότητα είναι ότι ο κοροναϊός ανήκει στον τύπο του ιού SARS (σοβαρό οξύ αναπνευστικό σύνδρομο), που ξεκινά ως ασθένεια που μοιάζει με γρίπη και εξελίσσεται σε πνευμονία στις σοβαρές περιπτώσεις. Επηρεάζει αρνητικά κυρίως τους πιο ευάλωτους οργανισμούς, όπως μικρά παιδιά, ηλικιωμένους και ανθρώπους που είχαν προηγουμένως εξασθενίσει από άλλες ασθένειες. Το πρώτο ξέσπασμα του SARS ήταν στις 16 Νοεμβρίου 2002, στην επαρχία Γκουανγκντόνγκ (Guangdong) της Νότιας Κίνας, που συνορεύει με το Χονγκ Κονγκ.

Τότε το αρχικό περιστατικό αναφέρθηκε στον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ) από τις κινεζικές αρχές σχεδόν δύο μήνες αργότερα, στις 10 Φεβρουαρίου 2003 και φυσικά επέσυραν σοβαρή κριτική για την καθυστέρηση. Αυτή τη φορά αντέδρασαν διαφορετικά. Η ασθένεια γνωστοποιήθηκε στον ΠΟΥ στις 31 Δεκεμβρίου 2019 ως κάποια περιστατικά πνευμονίας στην πόλη Wuhan που προκαλούνται από έναν νέο, άγνωστο ιό. Μια εβδομάδα αργότερα οι Κινέζοι είχαν εντοπίσει τον ιό, γνωστό τώρα ως νέο κοροναϊό. Είναι ένας αερομεταφερόμενος ιός που μεταδίδεται με την αναπνοή. Οι Κινέζοι συνεργάζονται στενά με τους οργανισμούς υγείας παγκοσμίως προσπαθώντας να ελέγξουν τη συγκράτηση/αναχαίτιση της νόσου και να δώσουν συμβουλές στους ανθρώπους σχετικά με τα απαραίτητα προληπτικά μέτρα.

Αυτός ο πρόσφατός τύπος του ιού θεωρείται ότι αποτελεί συνδυασμό ξεχωριστών ιών που μολύνουν φίδια και νυχτερίδες ο οποίος (πράγμα σπάνιο) μεταλλάχθηκε και εξαπλώθηκε από τα ζώα στους ανθρώπους. Ο πιθανός ένοχος διάδοσης είναι μια υπαίθρια αγορά στο Wuhan, όπου «αποθηκεύονται» και πωλούνται ζωντανά ζώα.

Ήδη από το 2006, ο Γιανγκ Νανσάν, ο γιατρός που εντόπισε τον Sars και ηγείται της προσπάθειας της κινεζικής κυβέρνησης στο Wuhan, είχε δηλώσει ότι είναι σημαντι-

πιθανών νέων λοιμώξεων».

Παρ' όλες τις προειδοποιήσεις, οι αναφορές από το Wuhan δείχνουν ότι η μετάδοση από ζώο σε ζώο και από αυτά στον άνθρωπο αποτελεί ξανά το επίκεντρο του νέου ξεσπάσματος του ιού. Μια αγορά στο Wuhan, η οποία έκλεισε την ίδια ημέρα που επιβεβαιώθηκαν τα πρώτα περιστατικά, θεωρείται ότι έχει πουλήσει ζώα συμπεριλαμβανομένων ζωντανών αρουραίων, λύκων και αγριόγατων· τα συγκεκριμένα είδη έχουν συνδεθεί με προηγούμενες πανδημίες στο παρελθόν.

Η πατροπαράδοτη χρήση και κατανάλωση άγριων ζώων για παρασκευή παραδοσιακών φαγητών ή φαρμάκων έχει μέχρι τώρα σταθεί εμπόδιο στις προσπάθειες για την εξυγίανση του εμπορίου ζώων. Βέβαια, για μια αγορά που αναγνωρίζεται και πάλι ως πηγή εστίας της μολυσματικής ασθένειας, ακόμη και τα επίσημα μέσα ενημέρωσης κινητοποιούν εκκλήσεις κατά του εμπορίου άγριων ζώων και δημοσιεύσεις (που παρουσιάζονται στα κινεζικά μέσα ενημέρωσης) που παρακινούν τους ανθρώπους να υποστηρίξουν την απαγόρευση της αγοράς αγρίων ζώων.

Πράγματι, εάν η επιδημία αυτή οδηγήσει σε περιορισμό του εμπορίου ζωντανών άγριων ζώων, τότε θα έχει υπάρξει τουλάχιστον ένα θετικό αποτέλεσμα.

Πριν χρόνια, το ξέσπασμα του SARS οδήγησε σε μεγαλύτερη διαφάνεια, αύξηση των δαπανών για την υγεία και στην διαπίστωση ότι: «Η Κίνα ... έχει αναπτύξει εξαιρετικά συστήματα επιτήρησης ασθενειών από το Sars, συμπεριλαμβανομένης της παρακολούθησης σε επείγουσες περιπτώσεις σε πραγματικό χρόνο για τις σοβαρές οξείες αναπνευστικές λοιμώξεις, έτσι ώστε να συμβάλει στην ταχεία ανεύρεση νέων περιπτώσεων», δήλωσε στο Reuters ο Raina MacIntyre, επικεφαλής του ερευνητικού προγράμματος βιοασφάλειας στο Kirby Institute του Sydney.

Οι Κινέζοι σήμερα βρίσκονται στην κορυφή αυτής της προσπάθειας, τοποθετώντας σε καραντίνα τις πληγείσες περιοχές και εξετάζοντας τους πάντες με συστήματα μαζικής διέλευσης.

Ωστόσο, στα επικρατέστερα παγκοσμίως Ελεγχόμενα Μέσα Ενημέρωσης το ξέσπασμα αυτής της επιδημίας χαρακτηρίζεται ως μια μεγάλη επιδημία κατηγορώντας τις κινεζικές

νει από την ασθένεια με τον αριθμό των επιβεβαιωμένων περιστατικών μόλυνσης στην Κίνα να ανέρχεται στις 14.000. Υπάρχουν και άλλες περιπτώσεις που αναφέρονται σε άλλες 37 χώρες. Σε σύγκριση με τον αριθμό των ανθρώπων που σκοτώνει κάθε χρόνο η γρίπη, ο κοροναϊός δεν φαίνεται να είναι τόσο σοβαρός. Αλλά αν πράγματι είναι έτσι, και δεν είναι τόσο σοβαρός, τότε γιατί αυτή η διάχυση φόβου και πανικού; Ας αποκτήσουμε μια μικρή άποψη για να δούμε γιατί τα πράγματα δεν είναι τόσο άσχημα και ότι η υπόθεση του ιού φαίνεται να αντιμετωπίζεται ορθά από τους Κινέζους, αλλά, σίγουρα, όχι ορθά από τα ΜΜΕ.

Παραθέτουμε εδώ κάποιους ενδεικτικούς αριθμούς:

Περίπου 50.000 άνδρες, γυναίκες και παιδιά πεθαίνουν καθημερινά από μολυσματικές ασθένειες. Πολλές από αυτές θα μπορούσαν να προληφθούν ή να θεραπευτούν αν διατίθετο μόνο ένα δολάριο για τον καθένα, σύμφωνα με την Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας στην έκθεση World Health Report 1996.

Τουλάχιστον 30 νέες ασθένειες έχουν εμφανιστεί τα τελευταία 20 χρόνια και τώρα απειλούν μαζί την υγεία εκατοντάδων εκατομμυρίων ανθρώπων. Για πολλές από αυτές τις ασθένειες, δεν υπάρχει θεραπεία ή εμβόλιο.

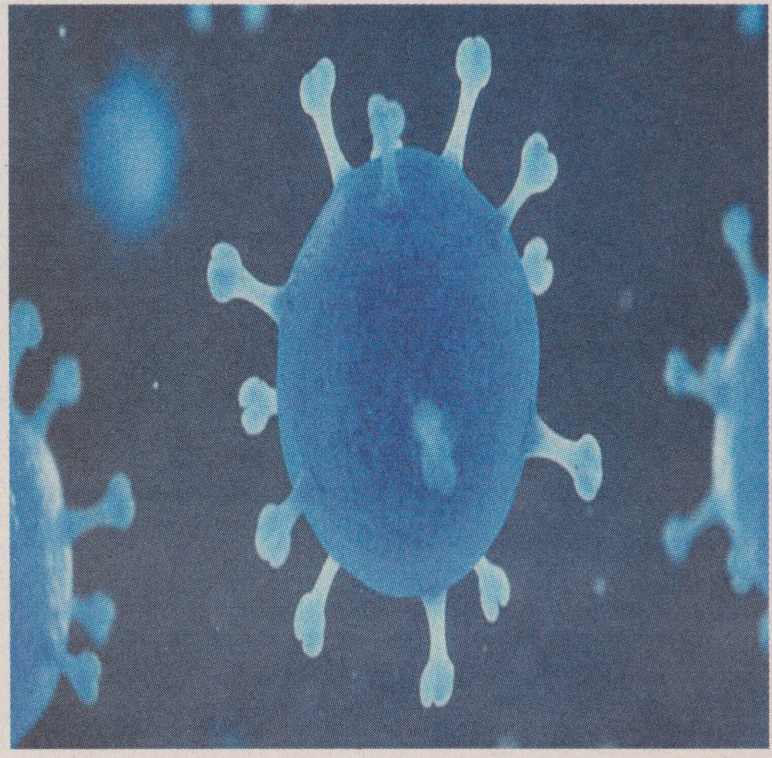
«Είμαστε στα πρόθυρα μιας παγκόσμιας κρίσης στις μολυσματικές ασθένειες. Καμία χώρα από αυτές δεν είναι ασφαλής. Καμία χώρα δεν μπορεί να αγνοήσει την απειλή τους», αναφέρει στην έκθεση ο Γενικός Διευθυντής του ΠΟΥ, Δρ Hiroshi Nakajima.

Η έκθεση προειδοποιεί ότι ορισμένες σοβαρές ασθένειες, όπως η χολέρα, η ελονοσία και η φυματίωση, επανέρχονται με θανατηφόρα αποτελέσματα σε πολλά μέρη του κόσμου, παρά το γεγονός ότι μπορούν να αποφευχθούν ή να αντιμετωπιστούν. Ταυτόχρονα, εξαιρετικά μολυσματικές ασθένειες, όπως το HIV/AIDS και ο διαβόητος αιμορραγικός πυρετός Ebola –και οι δύο ανίατες– εμφανίζονται και δημιουργούν πρόσθετες απειλές. Οι φόβοι αυξάνονται όσον αφορά την πιθανή σχέση μεταξύ της σπογγώδους εγκεφαλοπάθειας των βοοειδών («ασθένεια των τρελών αγελάδων») και μιας παραλλαγής της ανίατης νόσου Creutzfeldt-Jakob, λόγω ενός μολυσματικού πα-

σχεδόν δύο μήνες αργότερα, στις 10 Φεβρουαρίου 2003 και φυσικά επέσυραν σοβαρή κριτική για την καθυστέρηση. Αυτή τη φορά αντέδρασαν διαφορετικά. Η ασθένεια γνωστοποιήθηκε στον ΠΟΥ στις 31 Δεκεμβρίου 2019 ως κάποια περιστατικά πνευμονίας στην πόλη Wuhan που προκαλούνται από έναν νέο, άγνωστο ιό. Μια εβδομάδα αργότερα οι Κινέζοι είχαν εντοπίσει τον ιό, γνωστό τώρα ως νέο κοροναϊό. Είναι ένας αερομεταφερόμενος ιός που μεταδίδεται με την αναπνοή. Οι Κινέζοι συνεργάζονται στενά με τους οργανισμούς υγείας παγκοσμίως προσπαθώντας να ελέγξουν τη συγκράτηση/αναχαίτιση της νόσου και να δώσουν συμβουλές στους ανθρώπους σχετικά με τα απαραίτητα προληπτικά μέτρα.

Αυτός ο πρόσφατός τύπος του ιού θεωρείται ότι αποτελεί συνδυασμό ξεχωριστών ιών που μολύνουν φίδια και νυχτερίδες ο οποίος (πράγμα σπάνιο) μεταλλάχθηκε και εξαπλώθηκε από τα ζώα στους ανθρώπους. Ο πιθανός ένοχος διάδοσης είναι μια υπαίθρια αγορά στο Wuhan, όπου «αποθηκεύονται» και πωλούνται ζωντανά ζώα.

Ήδη από το 2006, ο Γιανγκ Νανσάν, ο γιατρός που εντόπισε τον Sars και ηγείται της προσπάθειας της κινεζικής κυβέρνησης στο Wuhan, είχε δηλώσει ότι είναι σημαντι-

έχουν συνδεθεί με προηγούμενες πανδημίες στο παρελθόν.

Η πατροπαράδοτη χρήση και κατανάλωση άγριων ζώων για παρασκευή παραδοσιακών φαγητών ή φαρμάκων έχει μέχρι τώρα σταθεί εμπόδιο στις προσπάθειες για την εξυγίανση του εμπορίου ζώων. Βέβαια, για μια αγορά που αναγνωρίζεται και πάλι ως πηγή εστίας της μολυσματικής ασθένειας, ακόμη και τα επίσημα μέσα ενημέρωσης κινητοποιούν εκκλήσεις κατά του εμπορίου άγριων ζώων και δημοσιεύσεις (που παρουσιάζονται στα κινεζικά μέσα ενημέρωσης) που παρακινούν τους ανθρώπους να υποστηρίξουν την απαγόρευση της αγοράς αγρίων ζώων.

Πράγματι, εάν η επιδημία αυτή οδηγήσει σε περιορισμό του εμπορίου ζωντανών άγριων ζώων, τότε θα έχει υπάρξει τουλάχιστον ένα θετικό αποτέλεσμα.

Πριν χρόνια, το ξέσπασμα του SARS οδήγησε σε μεγαλύτερη διαφάνεια, αύξηση των δαπανών για την υγεία και στην διαπίστωση ότι: «Η Κίνα ... έχει αναπτύξει εξαιρετικά συστήματα επιτήρησης ασθενειών από το Sars, συμπεριλαμβανομένης της παρακολούθησης σε επείγουσες περιπτώσεις σε πραγματικό χρόνο για τις σοβαρές οξείες αναπνευστικές λοιμώξεις, έτσι ώστε να συμβάλει στην ταχεία ανεύρεση νέων περιπτώσεων», δήλωσε στο Reuters ο Raina MacIntyre, επικεφαλής του ερευνητικού προγράμματος βιοασφάλειας στο Kirby Institute του Sydney.

Οι Κινέζοι σήμερα βρίσκονται στην κορυφή αυτής της προσπάθειας, τοποθετώντας σε καραντίνα τις πληγείσες περιοχές και εξετάζοντας τους πάντες με συστήματα μαζικής διέλευσης.

Ωστόσο, στα επικρατέστερα παγκοσμίως Ελεγχόμενα Μέσα Ενημέρωσης το ξέσπασμα αυτής της επιδημίας χαρακτηρίζεται ως μια μεγάλη επιδημία κατηγορώντας τις κινεζικές αρχές ότι δεν γνωστοποιούν τον αριθμό των προσβεβλημένων και των νεκρών. Οι ασυνάρτητες ειδήσεις άλλοτε προβάλουν συνέντευξη στο BBC που δηλώνει ότι υπάρχει ήδη εμβόλιο στο Ηνωμένο Βασίλειο και άλλοτε κραυγάζουν ότι δεν υπάρχει εμβόλιο για τον ιό και ότι η δοκιμή του εμβολίου θα ξεκινήσει σε λίγους μήνες... Έτσι, αυτή τη στιγμή, δεν υπάρχει θεραπεία για τον κοροναϊό...

Καθώς γράφεται αυτό το κείμενο (2/2/2020) περισσότεροι από 300 άνθρωποι έχουν πεθά-

είναι έτσι, και δεν είναι τόσο σοβαρός, τότε γιατί αυτή η διάχυση φόβου και πανικού; Ας αποκτήσουμε μια μικρή άποψη για να δούμε γιατί τα πράγματα δεν είναι τόσο άσχημα και ότι η υπόθεση του ιού φαίνεται να αντιμετωπίζεται ορθά από τους Κινέζους, αλλά, σίγουρα, όχι ορθά από τα ΜΜΕ.

Παραθέτουμε εδώ κάποιους ενδεικτικούς αριθμούς:

Περίπου 50.000 άνδρες, γυναίκες και παιδιά πεθαίνουν καθημερινά από μολυσματικές ασθένειες. Πολλές από αυτές θα μπορούσαν να προληφθούν ή να θεραπευτούν αν διατίθετο μόνο ένα δολάριο για τον καθένα, σύμφωνα με την Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας στην έκθεση World Health Report 1996.

Τουλάχιστον 30 νέες ασθένειες έχουν εμφανιστεί τα τελευταία 20 χρόνια και τώρα απειλούν μαζί την υγεία εκατοντάδων εκατομμυρίων ανθρώπων. Για πολλές από αυτές τις ασθένειες, δεν υπάρχει θεραπεία ή εμβόλιο.

«Είμαστε στα πρόθυρα μιας παγκόσμιας κρίσης στις μολυσματικές ασθένειες. Καμία χώρα από αυτές δεν είναι ασφαλής. Καμία χώρα δεν μπορεί να αγνοήσει την απειλή τους», αναφέρει στην έκθεση ο Γενικός Διευθυντής του ΠΟΥ, Δρ Hiroshi Nakajima.

Η έκθεση προειδοποιεί ότι ορισμένες σοβαρές ασθένειες, όπως η χολέρα, η ελονοσία και η φυματίωση, επανέρχονται με θανατηφόρα αποτελέσματα σε πολλά μέρη του κόσμου, παρά το γεγονός ότι μπορούν να αποφευχθούν ή να αντιμετωπιστούν. Ταυτόχρονα, εξαιρετικά μολυσματικές ασθένειες, όπως το HIV/AIDS και ο διαβόητος αιμορραγικός πυρετός Ebola –και οι δύο ανίατες– εμφανίζονται και δημιουργούν πρόσθετες απειλές. Οι φόβοι αυξάνονται όσον αφορά την πιθανή σχέση μεταξύ της σπογγώδους εγκεφαλοπάθειας των βοοειδών («ασθένεια των τρελών αγελάδων») και μιας παραλλαγής της ανίατης νόσου Creutzfeldt-Jakob, λόγω ενός μολυσματικού παράγοντα που προσβάλλει τον ανθρώπινο εγκέφαλο. Και ούτω καθεξής...

Αυτός είναι ένας πολύ μεγάλος αριθμός. Γιατί δεν υπάρχει πανικός για τους πάνω από 50.000 θανάτους την ημέρα από άλλες μολυσματικές ασθένειες;

Ακολουθούν μερικοί επί πλέον αριθμοί:

Σε μια περυσινή έκθεση από την Κίνα, σημειώθηκαν 2804 θάνατοι από μολυσματικές ασθένειες **τον Δεκέμβριο του 2018.** (Ένας παρόμοιος αριθμός θανάτων σημειώθηκε τον Νοέμβριο και τον Οκτώβριο του ίδιου έτους.) Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι οι αριθμοί

αυξάνονται καθώς προχωρεί ο χειμώνας. Από την ίδια έκθεση, υπήρχαν 712.581 περιπτώσεις αναφερόμενων λοιμωδών νοσημάτων τον ίδιο μήνα, με διαφορετικές ταξινομήσεις:

Α. – Καμία περίπτωση δεν αναφέρεται, που να περιλαμβάνει τη χολέρα και την πανώλη (τα πραγματικά θανατηφόρα λοιμώδη και ιδιαίτερα μολυσματικά νοσήματα).

Β. – Αναφέρθηκαν 289.613 λοιμώξεις, που περιλαμβάνουν ηπατίτιδα, φυματίωση, σύφιλη, οστρακιά και γονόρροια, οι οποίες αντιπροσώπευαν το 93% αυτών των περιπτώσεων. Υπήρξαν 2788 θάνατοι από τέτοιες ασθένειες, που αντιστοιχούσαν στον μεγαλύτερο αριθμό θανάτων.

Γ.– Το υπόλοιπο των αναφερόμενων περιπτώσεων, που περιλαμβάνει τον αφθώδη πυρετό, τη γρίπη και τη λοιμώδη διάρροια, αντιπροσωπεύει και πάλι το 93% των περιπτώσεων των λοιμωδών νοσημάτων.

2.804 θάνατοι τον Δεκέμβριο του 2018: Μπορεί να φαίνεται ότι είναι λίγοι θάνατοι μέσα σε ένα μήνα. Αλλά, στη συνέχεια, ας το εξετάζουμε και από μία άλλη άποψη. Ο πληθυσμός της Κίνας ανέρχεται σήμερα σε πάνω από 1,4 δισεκατομμύρια ανθρώπους. Αυτός είναι ένας τεράστιος αριθμός και, σε ένα έθνος που προσεγγίζει το μέγεθος της Αυστραλίας ή των ΗΠΑ – πιο συγκεκριμένα αφορά έναν μεγάλο αριθμό ανθρώπων που ζουν πολύ κοντά, σχεδόν ο ένας πάνω στον άλλο. Η λοιμώδης νόσος γίνεται πιο έντονη και εξαπλώνεται ταχύτερα στους χειμερινούς μήνες, αυτήν την χρονική περίοδο που οι άνθρωποι συγκεντρώνονται σε κλειστούς χώρους ή στο σπίτι τους. Αλλά και η μαζική μετακίνηση, επίσης, συντελεί στην εξάπλωση ασθενειών, για τον ίδιο λόγο.

Τέλος, ας ρίξουμε μια ματιά σε μερικούς αριθμούς από τις Ηνωμένες Πολιτείες:

Υπήρξαν 6.515 θάνατοι από τη γρίπη στις ΗΠΑ το 2018. Κάνετε σύγκριση με τους 49.157 θανάτους από πνευμονία, 5.698 από AIDS/HIV, και ο κατάλογος συνεχίζεται. Μέχρι στιγμής υπήρξαν 80+ θάνατοι από αυτόν τον ιό, μέσα σε περίπου ένα μήνα.

Γιατί, λοιπόν, δημιουργείται αυτή η εικόνα; Γιατί τα ελεγχόμενα μέσα ενημέρωσης προσπαθούν να μας τρομάξουν με αυτόν τον τρόπο;

Πριν συνεχίσουμε, πρέπει να ανησυχούμε; Ναι, σε κάποιο βαθμό.

σχης Bilderberg του 2019. Η επιδημία εκδηλώθηκε κατά τη διάρκεια των εορτασμών του νέου έτους. Αυτή η περίοδος είναι η πιο έντονη περίοδος διακοπών στην Κίνα. Πολλά έσοδα από τον τουρισμό χάνονται από αυτό. Μεγάλο μέρος του δυτικού τύπου ελέγχεται άμεσα από τις ΗΠΑ. Και δεν είναι μυστικά τα σημερινά συναισθήματα της Ουάσινγκτον προς το Πεκίνο.

Αλλά και ο Πρόεδρος Xi Jinping δίνει μεγαλύτερη προσοχή στη διεθνή εικόνα της Κίνας από τους προκατόχους του και έχει συγκεντρώσει πολύ περισσότερη δύναμη από αυτούς... Επομένως, ο,τιδήποτε μπορεί να έχει αρνητικό αντίκτυπο στη διεθνή εικόνα της Κίνας τον ευαισθητοποιεί. Ο ιός είναι άγνωστος και όπως σε κάθε άλλη περίπτωση νέου ιού, δεν υπάρχει εμβόλιο, με αποτέλεσμα την απώλεια επενδύσεων στην Κίνα από την εκστρατεία φόβου που δημιουργήθηκε από δυτικά μέσα ενημέρωσης...

Disease	Transmission	R_0
Measles	Airborne	12–18
Smallpox	Airborne droplet	5–7
Polio	Fecal-oral route	5–7
Rubella	Airborne droplet	5–7
Mumps	Airborne droplet	4–7
HIV/AIDS	Sexual contact	2–5
SARS-CoV	Airborne droplet	2–5
Influenza (1918 pandemic strain)	Airborne droplet	2-3
2019-nCoV (Wuhan)	Airbone droplet (?)	1.4-2.5*
Ebola (2014 Ebola outbreak)	Bodily fluids	1.5-2.5

*WHO Estimate, 23 Jan 2020

Disease	R_0*	Case-fatality rate
Diphtheria	6 – 7	5 – 10%
Ebola	1.5 – 2.5	25 – 90 %
Seasonal flu	1 – 2	< 0.1 %
Measles	**12 – 18**	**0.1 – 0.2 %**
Mumps	4 – 7	0.01 %
Pertussis (whooping cough)	12 – 17	4%
Polio	5 – 7	5 – 10% (paralytic polio)
Rubella	6 – 7	3–6% (developing countries)
Smallpox	**5 – 7**	**30% (variola major)**
SARS coronavirus	**3**	**9 – 16%**
MERS coronavirus	**<1**	**30 – 40%**
2019 novel coronavirus	**1.4 – 2.5******	**4%******

Είναι γεγονός ότι ο πρόεδρος Xi δήλωσε ότι η ασθένεια παρουσιάζει μια «σοβαρή κατάσταση». Γιατί το έκανε αυτό, αφού αυτοί οι αριθμοί θανάτων από τον κορονοϊό είναι τόσο μικροί σε σύγκριση με τους θανάτους από άλλες μολυσματικές ασθένειες; Μπορούμε να σκεφτούμε κάποιους λόγους: πραγματική ανησυχία για την υγεία του λαού; Υπερηφάνεια για τα προηγούμενα κινεζικά επιτεύγματα στην εξάλειψη των θανάτων από μολυσματικές ασθένειες; Εάν η κατάσταση είναι «σοβαρή», τότε πόσο κακή είναι αυτή η ασθένεια; Μήπως πρόκειται για μία εκτεταμένη πρόβα ελέγχου και πειθάρχησης τεράστιων αριθμητικά πληθυσμών μέσω τοῦ φόβου; Μήπως πρόκειται για μία πρόβα για μελλοντικές συνθήκες απομόνωσης πολύ περισσότερων εκατομμυρίων ανθρώπων; Καθόλου απίθανο, αν ληφθεί υπ' όψιν ότι το κομμουνιστικό καθεστώς της Κίνας κατέχει παγκοσμίως τα πρωτεία στην εξόντωση του πληθυσμού του, στον έλεγχο και την καταστολή...

Αναρχία και Ζωή

Πηγή: ΠΟΥ, Κέντρο MRC, Διαδίκτυο

νουν ηπατίτιδα, φυματίωση, σύφιλη, όστρακια και γονόρροια, οι οποίες αντιπροσώπευαν το 93% αυτών των περιπτώσεων. Υπήρξαν 2788 θάνατοι από τέτοιες ασθένειες, που αντιστοιχούσαν στον μεγαλύτερο αριθμό θανάτων.

Γ.– Το υπόλοιπο των αναφερόμενων περιπτώσεων, που περιλαμβάνει τον αφθώδη πυρετό, τη γρίπη και τη λοιμώδη διάρροια, αντιπροσωπεύει και πάλι το 93% των περιπτώσεων των λοιμωδών νοσημάτων.

2.804 θάνατοι τον Δεκέμβριο του 2018: Μπορεί να φαίνεται ότι είναι λίγοι θάνατοι μέσα σε ένα μήνα. Αλλά, στη συνέχεια, ας το εξετάζουμε και από μία άλλη άποψη. Ο πληθυσμός της Κίνας ανέρχεται σήμερα σε πάνω από 1,4 δισεκατομμύρια ανθρώπους. Αυτός είναι ένας τεράστιος αριθμός και, σε ένα έθνος που προσεγγίζει το μέγεθος της Αυστραλίας ή των ΗΠΑ – πιο συγκεκριμένα αφορά έναν μεγάλο αριθμό ανθρώπων που ζουν πολύ κοντά, σχεδόν ο ένας πάνω στον άλλο. Η λοιμώδης νόσος γίνεται πιο έντονη και εξαπλώνεται ταχύτερα στους χειμερινούς μήνες, αυτήν την χρονική περίοδο που οι άνθρωποι συγκεντρώνονται σε κλειστούς χώρους ή στο σπίτι τους. Αλλά και η μαζική μετακίνηση, επίσης, συντελεί στην εξάπλωση ασθενειών, για τον ίδιο λόγο.

Τέλος, ας ρίξουμε μια ματιά σε μερικούς αριθμούς από τις Ηνωμένες Πολιτείες:

Υπήρξαν 6.515 θάνατοι από τη γρίπη στις ΗΠΑ το 2018. Κάνετε σύγκριση με τους 49.157 θανάτους από πνευμονία, 5.698 από AIDS/HIV, και ο κατάλογος συνεχίζεται. Μέχρι στιγμής υπήρξαν 80+ θάνατοι από αυτόν τον ιό, μέσα σε περίπου ένα μήνα.

Γιατί, λοιπόν, δημιουργείται αυτή η εικόνα; Γιατί τα ελεγχόμενα μέσα ενημέρωσης προσπαθούν να μας τρομάξουν με αυτόν τον τρόπο;

Πριν συνεχίσουμε, πρέπει να ανησυχούμε; Ναι, σε κάποιο βαθμό. Πρέπει να φοβόμαστε; Όχι, καθόλου. Πρέπει να λάβουμε προφυλάξεις; Αν ταξιδέψουμε στην Κίνα, φυσικά. Αξίζει να είμαστε λογικοί. Η καλύτερη άμυνα εναντίον αυτής της νόσου είναι η καλή υγεία, έτσι ώστε ακόμα και αν συμβεί –αν και αυτό δεν είναι τόσο πιθανό– να αντιμετωπιστεί επιτυχώς.

Το Κέντρο MRC για την Παγκόσμια Ανίχνευση Λοιμωδών Νόσων στο Ηνωμένο Βασίλειο προειδοποίησε ότι ενδέχεται να μην είναι δυνατή η συγκράτηση του ιού στην Κίνα. Λένε ότι η μετάδοση του κοροναϊού από άνθρωπο σε άνθρωπο είναι η «μόνη εύλογη εξήγηση» για την κλίμακα της

βοχή στη διεθνή εικόνα της Κίνας από τους προκατόχους του και έχει συγκεντρώσει πολύ περισσότερη δύναμη από αυτούς... Επομένως, ο,τιδήποτε μπορεί να έχει αρνητικό αντίκτυπο στη διεθνή εικόνα της Κίνας τον ευαισθητοποιεί. Ο ιός είναι άγνωστος και όπως σε κάθε άλλη περίπτωση νέου ιού, δεν υπάρχει εμβόλιο, με αποτέλεσμα την απώλεια επενδύσεων στην Κίνα από την εκστρατεία φόβου που δημιουργήθηκε από δυτικά μέσα ενημέρωσης...

Influenza (1918 pandemic strain)	Airborne droplet	2-3
2019-nCoV (Wuhan)	Airbone droplet (?)	1.4-2.5*
Ebola (2014 Ebola outbreak)	Bodily fluids	1.5-2.5

*WHO Estimate, 23 Jan 2020

Disease	R_0*	Case-fatality rate
Diphtheria	6 – 7	5 – 10%
Ebola	1.5 – 2.5	25 – 90 %
Seasonal flu	1 – 2	< 0.1 %
Measles	**12 – 18**	**0.1 – 0.2 %**
Mumps	4 – 7	0.01 %
Pertussis (whooping cough)	12 – 17	4%
Polio	5 – 7	5 – 10% (paralytic polio)
Rubella	5 – 7	3–6% (developing countries)
Smallpox	**5 – 7**	**30% (variola major)**
SARS coronavirus	**3**	**9 – 16%**
MERS coronavirus	**<1**	**30 – 40%**
2019 novel coronavirus	**1.4 – 2.5****	**4%****

Είναι γεγονός ότι ο πρόεδρος Xi δήλωσε ότι η ασθένεια παρουσιάζει μια «σοβαρή κατάσταση». Γιατί το έκανε αυτό, αφού αυτοί οι αριθμοί θανάτων από τον κοροναϊό είναι τόσο μικροί σε σύγκριση με τους θανάτους από άλλες μολυσματικές ασθένειες; Μπορούμε να σκεφτούμε κάποιους λόγους: πραγματική ανησυχία για την υγεία του λαού; Υπερηφάνεια για τα προηγούμενα κινεζικά επιτεύγματα στην εξάλειψη των θανάτων από μολυσματικές ασθένειες; Εάν η κατάσταση είναι «σοβαρή», τότε πόσο κακή είναι αυτή η ασθένεια; Μήπως πρόκειται για μία εκτεταμένη πρόβα ελέγχου και πειθάρχησης τεράστιων αριθμητικά πληθυσμών μέσω τοῦ φόβου; Μήπως πρόκειται για μία πρόβα για μελλοντικές συνθήκες απομόνωσης πολύ περισσότερων εκατομμυρίων ανθρώπων; Καθόλου απίθανο, αν ληφθεί υπ' όψιν ότι το κομμουνιστικό καθεστώς της Κίνας κατέχει παγκοσμίως τα πρωτεία στην εξόντωση του πληθυσμού του, στον έλεγχο και την καταστολή...

Αναρχία και Ζωή

Πηγή: ΠΟΥ, Κέντρο MRC, Διαδίκτυο

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 18ος, Φύλλο 201
Φεβρουάριος 2020

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)

νες, αυτήν την χρονική περίοδο που οι άνθρωποι συγκε-ντρώνονται σε κλειστούς χώρους ή στο σπίτι τους. Αλλά και η μαζική μετακίνηση, επίσης, συντελεί στην εξάπλωση ασθενειών, για τον ίδιο λόγο.

Τέλος, ας ρίξουμε μια ματιά σε μερικούς αριθμούς από τις Ηνωμένες Πολιτείες:

Υπήρξαν 6.515 θάνατοι από τη γρίπη στις ΗΠΑ το 2018. Κάνετε σύγκριση με τους 49.157 θανάτους από πνευμονία, 5.698 από AIDS/HIV, και ο κατάλογος συνεχίζεται. Μέχρι στιγμής υπήρξαν 80+ θάνατοι από αυτόν τον ιό, μέσα σε περίπου ένα μήνα.

Γιατί, λοιπόν, δημιουργείται αυτή η εικόνα; Γιατί τα ελεγχόμενα μέσα ενημέρωσης προσπαθούν να μας τρομάξουν με αυτόν τον τρόπο;

Πριν συνεχίσουμε, πρέπει να ανησυχούμε; Ναι, σε κάποιο βαθμό. Πρέπει να φοβόμαστε; Όχι, καθόλου. Πρέπει να λάβουμε προφυλάξεις; Αν ταξιδέψουμε στην Κίνα, φυσικά. Αξίζει να είμαστε λογικοί. Η καλύτερη άμυνα εναντίον αυτής της νόσου είναι η καλή υγεία, έτσι ώστε ακόμα και αν συμβεί –αν και αυτό δεν είναι τόσο πιθανό– να αντιμετωπιστεί επιτυχώς.

Το Κέντρο MRC για την Παγκόσμια Ανίχνευση Λοιμωδών Νόσων στο Ηνωμένο Βασίλειο προειδοποίησε ότι ενδέχεται να μην είναι δυνατή η συγκράτηση του ιού στην Κίνα. Λένε ότι η μετάδοση του κοροναϊού από άνθρωπο σε άνθρωπο είναι η «μόνη εύλογη εξήγηση» για την κλίμακα της επιδημίας. Υπολογίζουν ότι κάθε μολυσμένο άτομο το διαβιβάζει, κατά μέσο όρο, σε άλλα 2,5 άτομα. Το κέντρο επαίνεσε τις προσπάθειες των κινεζικών αρχών, αλλά δήλωσε ότι η μετάδοση του ιού πρέπει να μειωθεί κατά 60% για να ξεπεραστεί το ξέσπασμα της επιδημίας.

Παλαιότερα υπήρξε η πρόβλεψη ότι η συκοφαντική ρητορική κατά της Κίνας έπαιρνε την κατιούσα. Αυτό συνέβη μετά την συνάντηση της λέ-

SARS coronavirus	3	9 – 16%
MERS coronavirus	<1	30 – 40%
2019 novel coronavirus	1.4 – 2.5**	4%**

Είναι γεγονός ότι ο πρόεδρος Xi δήλωσε ότι η ασθένεια παρουσιάζει μια «σοβαρή κατάσταση». Γιατί το έκανε αυτό, αφού αυτοί οι αριθμοί θανάτων από τον κοροναϊό είναι τόσο μικροί σε σύγκριση με τους θανάτους από άλλες μολυσματικές ασθένειες; Μπορούμε να σκεφτού-

πρόβα για μελλοντικές συνθήκες απομόνωσης πολύ περισσότερων εκατομμυρίων ανθρώπων; Καθόλου απίθανο, αν ληφθεί υπ' όψιν ότι το κομμουνιστικό καθεστώς της Κίνας κατέχει παγκοσμίως τα πρωτεία στην εξόντωση του πληθυσμού του, στον έλεγχο και την καταστολή...

Αναρχία και Ζωή

Πηγή: ΠΟΥ, Κέντρο MRC, Διαδίκτυο

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 18ος, Φύλλο 201
Φεβρουάριος 2020

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:
Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

Εμπορικός πόλεμος «ανακυκλώσιμων» σκουπιδιών. Μια ιστορία κέρδους, κράτους και εξουσίας

Ο άκρατος καταναλωτισμός πάει χέρι-χέρι με την ανακύκλωση. Η ανακύκλωση λειτουργεί σαν ξόρκι εξιλέωσης, σαν κολυμπήθρα όπου όλα τα «αμαρτήματα» του καταναλωτισμού, μπορούν εκεί να ξεπλυθούν και ως δια μαγείας να εξαφανιστούν. Το ότι ένα πλαστικό απομακρύνεται σε ένα μπλε κάδο και δεν υπάρχει στο σπίτι μας, δεν σημαί-

νει ότι μπορεί να ανακυκλωθεί, ούτε ότι θα εξαφανιστεί. Τα περισσότερα πλαστικά που παράγονται σήμερα δεν είναι δυνατό να ανακυκλωθούν. Για να επιτευχθεί η ανακύκλωσή τους θα πρέπει να επεξεργαστούν με πλαστικά ίδιας ακριβώς ανακυκλωσιμότητας και χημικής σύστασης. Σήμερα οι μονάδες διαλογής ξεχωρίζουν στα γρήγορα

νερς τα 43 ήταν της Γαλλίας. 42 κοντέινερς επεστράφησαν στο Ηνωμένο Βασίλειο, 17 στις Ηνωμένες Πολιτείες και 11 στον Καναδά. Η Μαλαισία σκοπεύει να στείλει, σύντομα, άλλα 110, συμπεριλαμβανομένων 60 στις Ηνωμένες Πολιτείες, τονίζοντας ότι θα σταματήσει να είναι η χωματερή των ανεπτυγμένων χωρών. Την ίδια πρακτική υιοθετούν και άλλες χώρες της Νοτιοανατολικής Ασίας. Η Ινδονησία επιστρέφει αρκετές εκατοντάδες κοντέινερς στις χώρες προέλευσής τους, ενώ οι Φιλιππίνες επέστρεψαν φορτηγό πλοίο που περιείχε εξήντα κοντέινερς απ' τον Καναδά το περασμένο καλοκαίρι μετά από μακρά διαπραγμάτευση.

Φαίνεται πως με αυτόν τον τρόπο, το κυριαρχικό ανατολικό κομμάτι, πιέζει το δυτικό κλείνοντας του όχι μόνο τις αποθήκες σκουπιδιών του, αλλά και την κάνουλα εσόδων, από το εμπόριο ανακυκλώσιμων σκουπιδιών. Είναι επίσης προφανές ότι καμία «λύση» στο πρόβλημα του πλαστικού δεν υπάρχει όσο υπάρχει κέρδος, κράτος και εξουσία και η ανακύκλωση δεν είναι λύση, αλλά κομμάτι των παραπάνω.

Οι υποκριτικές κοινωνικές δυστοπικές διαπιστώσεις των ΜΚΟ

Δεν είναι λίγες οι φορές που διαβάζουμε δυστοπικές κοινωνικές διαπιστώσεις από διάφορες ΜΚΟ. Οι ΜΚΟ λειτουργούν σαν ένα είδος «παρατηρητή», όπου οι διάφορες κοινωνικές διαπιστώσεις τους λειτουργούν με συνετιστικό χαρακτήρα προς τα κράτη, ώστε τάχα να λάβουν αναγκαία κοινωνικά μέτρα. Τα πράγματα βέβαια όχι μόνο δεν βελτιώνονται, αλλά χρόνο με το χρόνο η ανθρωπότητα, φτωχαίνει πνευματικά και υλικά και οδηγείται όλο και πιο βαθιά σε ολοένα και πιο δυστοπικές καθημερινότη-

κό/οικογενειακό περιβάλλον», το αντίστοιχο ποσοστό στους άνδρες είναι στο 6%. Επί πλέον του καθαρίσματος, του μαγειρέματος και της συλλογής ξύλου και νερού σε χώρες του Νότου, *«η χρηματική αξία της εργασίας άνευ αμοιβής που παρέχεται από γυναίκες ηλικίας 15 ετών και άνω αντιπροσωπεύει τουλάχιστον 10,8 τρισεκατομμύρια δολάρια κάθε χρόνο, τρεις φορές την αξία του ψηφιακού τομέα παγκοσμίως»*.

Όλα τα παραπάνω, λοιπόν, δεν λύνονται όταν κάθεσαι να μιλήσεις στο ίδιο τραπέζι με αυτούς που κατασκεύασαν τέτοιες δυστοπικές πραγματικότητες. Το πρώτο μικρό βήμα, για την καλυτέρευση της ζωής μας είναι να τους απαξιώσουμε και όχι να χαριεντιζόμαστε μαζί τους, αλλοιώς στηρίζουμε τους δεσμοφύλακες και σφίγγουμε μόνοι μας τα δεσμά μας.

Μπαράζ επιθέσεων κουρδικών ομάδων σε κυβερνητικούς τουρκικούς στόχους

Κωνσταντινούπολη 13/01/2020: Η ομάδα Şehit Soro ανέλαβε την ευθύνη για επίθεση σε αυτοκίνητο που μετέφερε 2 πράκτορες της κρατικής τουρκικής υπηρεσίας ΜΙΤ στην περιοχή Bahçelievler της Κωνσταντινούπολης. Απ' την επίθεση οι δύο πράκτορες της ΜΙΤ τραυματίστηκαν σοβαρά.

Σε ανακοίνωση αναφέρονται τα εξής:

«Στις 13 Ιανουαρίου, τα μέλη της μονάδας εκστρατείας έκτακτης ανάγκης Séhit Soro πραγματοποίησαν μια δράση με αυτοσχέδια εκρηκτική συσκευή εναντίον δύο πρακτόρων της ΜΙΤ στην περιοχή Bahçelievler της Κωνσταντινούπολης. Ως αποτέλεσμα της δράσης μας τα δύο άτομα τραυματίστηκαν σοβαρά και το όχημά τους υπέστη ζημιά.

Η κυβέρνηση του AKP-MHP προσπάθησε να καλύψει την αλήθεια σχετικά με την επίθεση, αναφέροντας το ψέμα, ότι το ατύχημα το προκάλεσε ένας σωλήνας LPG του οχήματος.

Όλοι οι πράκτορες της ΜΙΤ στην Τουρκία καθώς και στο Κουρδιστάν πρέπει να γνωρίζουν ότι θα συνεχίσουμε τις ενέργειές μας εναντίον τους καθώς και των συνεργατών τους».

16.01.2020: Η κουρδική ομάδα του Şehit Sorxwin Roboski εξέδωσε γραπτή δήλωση που ανέφερε ότι τρία μέλη της τουρκικής αστυνομίας σκοτώθηκαν μετά από σαμποτάζ σε όχημα αστυνομίας στην Osmaniye. Η δήλωση της ομάδας είναι η εξής:

Εμπορικός πόλεμος «ανακυκλώσιμων» σκουπιδιών. Μια ιστορία κέρδους, κράτους και εξουσίας

Ο άκρατος καταναλωτισμός πάει χέρι-χέρι με την ανακύκλωση. Η ανακύκλωση λειτουργεί σαν ξόρκι εξιλέωσης, σαν κολυμπήθρα όπου όλα τα «αμαρτήματα» του καταναλωτισμού, μπορούν εκεί να ξεπλυθούν και ως δια μαγείας να εξαφανιστούν. Το ότι ένα πλαστικό απομακρύνεται σε ένα μπλε κάδο και δεν υπάρχει στο σπίτι μας, δεν σημαί-

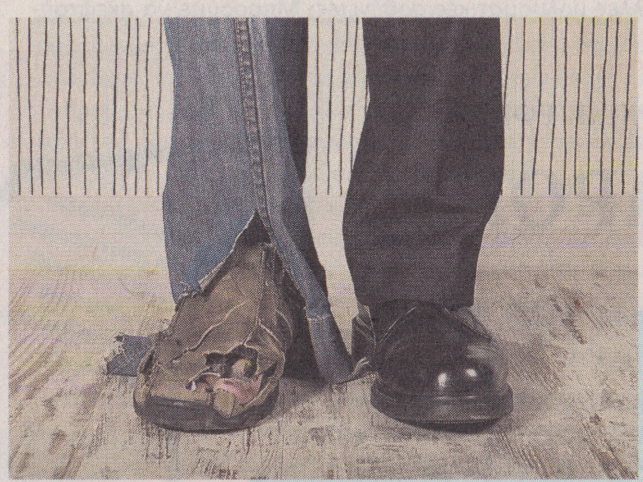
νει ότι μπορεί να ανακυκλωθεί, ούτε ότι θα εξαφανιστεί. Τα περισσότερα πλαστικά που παράγονται σήμερα δεν είναι δυνατό να ανακυκλωθούν. Για να επιτευχθεί η ανακύκλωσή τους θα πρέπει να επεξεργαστούν με πλαστικά ίδιας ακριβώς ανακυκλωσιμότητας και χημικής σύστασης. Σήμερα οι μονάδες διαλογής ξεχωρίζουν στα γρήγορα τα υλικά, (αλουμίνιο, πλαστικό, κτλ) και μετά τα πωλούν σε εταιρίες ανακύκλωσης σε όλο τον πλανήτη. Το 2018 η αξία της βιομηχανίας ανακύκλωσης στις ΗΠΑ υπολογίστηκε περίπου στα 40 δις δολάρια. Υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες είδη πλαστικού, με διαφορετικούς βαθμούς ανακυκλωσιμότητας. Έτσι, λοιπόν, κάθε πλαστικό έχει διαφορετική χημική σύσταση και μπορεί να ανακυκλωθεί μόνο αν δεν αναμειχθεί με άλλα είδη. Η διαδικασία διαλογής είναι εξαιρετικά χρονοβόρα και πολυέξοδη. Έτσι τα πλαστικά θα πάνε όλα μαζί και το 95% θα καταλήξει στην χωματερή μέχρι να υπάρξει η κατάλληλη τεχνολογία διαλογής. Οι επίσημοι υπολογισμοί λένε πως σήμερα ανακυκλώνουμε το 12% του πλαστικού που παράγουμε και πως έχει ανακυκλωθεί συνολικά το 9% όλων των εποχών. Εννοείται ότι το «επίσημο» απ' το πραγματικό διαφέρει, οπότε ο καθένας ας υπολογίσει. Τι απέγινε το υπόλοιπο 91% του πλαστικού; Κάηκε, θάφτηκε, παραμένει σε κά-

της Νοτιοανατολικής Ασίας. Η Ινδονησία επιστρέφει αρκετές εκατοντάδες κοντέινερς στις χώρες προέλευσής τους, ενώ οι Φιλιππίνες επέστρεψαν φορτηγό πλοίο που περιείχε εξήντα κοντέινερς απ'τον Καναδά το περασμένο καλοκαίρι μετά από μακρά διαπραγμάτευση.

Φαίνεται πως με αυτόν τον τρόπο, το κυριαρχικό ανατολικό κομμάτι, πιέζει το δυτικό κλείνοντας του όχι μόνο τις αποθήκες σκουπιδιών του, αλλά και την κάνουλα εσόδων, από το εμπόριο ανακυκλώσιμων σκουπιδιών. Είναι επίσης προφανές ότι καμία «λύση» στο πρόβλημα του πλαστικού δεν υπάρχει όσο υπάρχει κέρδος, κράτος και εξουσία και η ανακύκλωση δεν είναι λύση, αλλά κομμάτι των παραπάνω.

Οι υποκριτικές κοινωνικές δυστοπικές διαπιστώσεις των ΜΚΟ

Δεν είναι λίγες οι φορές που διαβάζουμε δυστοπικές κοινωνικές διαπιστώσεις από διάφορες ΜΚΟ. Οι ΜΚΟ λειτουργούν σαν ένα είδος «παρατηρητή», όπου οι διάφορες κοινωνικές διαπιστώσεις τους λειτουργούν με συνετιστικό χαρακτήρα προς τα κράτη, ώστε τάχα να λάβουν αναγκαία κοινωνικά μέτρα. Τα πράγματα βέβαια όχι μόνο δεν βελτιώνονται, αλλά χρόνο με το χρόνο η ανθρωπότητα, φτωχαίνει πνευματικά και υλικά και οδηγείται όλο και πιο βαθιά σε ολοένα και πιο δυστοπικές καθημερινότη-

τες. Έτσι λοιπόν, η παρακάτω ΜΚΟ με το όνομα Oxfam, ήταν καλεσμένη στο παγκόσμιο οικονομικό φόρουμ στο Νταβός ώστε να αναφέρει στους κυρίαρχους αυτού του πλανήτη, ότι σχεδόν 4 δις άνθρωποι ζουν με λιγότερα από πέντε δολάρια την ημέρα και να χειροκροτηθεί από χέρια που πιάνουν την ημέρα όχι 5 αλλά εκατομμύρια δολάρια.

Διαβάζουμε, λοιπόν, ότι η ΜΚΟ Oxfam στην ετήσια έκθεσή της αναφέρει ότι 2.153 δισεκατομμυριούχοι του πλανήτη κατέχουν περισσότερα χρήματα από το 60% του

να μιλήσεις στο ίδιο τραπέζι με αυτούς που κατασκεύασαν τέτοιες δυστοπικές πραγματικότητες. Το πρώτο μικρό βήμα, για την καλυτέρευση της ζωής μας είναι να τους απαξιώσουμε και όχι να χαριεντιζόμαστε μαζί τους, αλλοιώς στηρίζουμε τους δεσμοφύλακες και σφίγγουμε μόνοι μας τα δεσμά μας.

Μπαράζ επιθέσεων κουρδικών ομάδων σε κυβερνητικούς τουρκικούς στόχους

Κωνσταντινούπολη 13/01/2020: Η ομάδα Şehit Soro ανέλαβε την ευθύνη για επίθεση σε αυτοκίνητο που μετέφερε 2 πράκτορες της κρατικής τουρκικής υπηρεσίας MIT στην περιοχή Bahçelievler της Κωνσταντινούπολης. Απ' την επίθεση οι δύο πράκτορες της MIT τραυματίστηκαν σοβαρά.

Σε ανακοίνωση αναφέρονται τα εξής:

«Στις 13 Ιανουαρίου, τα μέλη της μονάδας εκστρατείας έκτακτης ανάγκης Séhit Soro πραγματοποίησαν μια δράση με αυτοσχέδια εκρηκτική συσκευή εναντίον δύο πρακτόρων της MIT στην περιοχή Bahçelievler της Κωνσταντινούπολης. Ως αποτέλεσμα της δράσης μας τα δύο άτομα τραυματίστηκαν σοβαρά και το όχημά τους υπέστη ζημιά.

Η κυβέρνηση του AKP-MHP προσπάθησε να καλύψει την αλήθεια σχετικά με την επίθεση, αναφέροντας το ψέμα, ότι το ατύχημα το προκάλεσε ένας σωλήνας LPG του οχήματος.

Όλοι οι πράκτορες της MIT στην Τουρκία καθώς και στο Κουρδιστάν πρέπει να γνωρίζουν ότι θα συνεχίσουμε τις ενέργειές μας εναντίον τους καθώς και των συνεργατών τους».

16.01.2020: Η κουρδική ομάδα του Şehit Sorxwin Roboski εξέδωσε γραπτή δήλωση που ανέφερε ότι τρία μέλη της τουρκικής αστυνομίας σκοτώθηκαν μετά από σαμποτάζ σε όχημα αστυνομίας στην Osmaniye. Η δήλωση της ομάδας είναι η εξής:

«Μέλη της ομάδας εκδίκησης του Şehit Sorxwin Roboski διενήργησαν δολιοφθορά κατά ενός τεθωρακισμένου οχήματος τύπου scorpion στον κεντρικό αυτοκινητόδρομο της συνοικίας Karaçay της Osmaniye στις 16 Ιανουαρίου στις 20:30. Ως αποτέλεσμα αυτής της επιτυχημένης δράσης δολιοφθοράς, τρεις αστυνομικοί σκοτώθηκαν και άλλοι δύο τραυματίστηκαν.

Η αστυνομία είναι συνδεδεμένη με τις δολοφονικές επιθέσεις της κυβέρνησης του AKP σε κούρδους και έκρυψε τις απώλειές της. Οι αναφορές των νεκρών και τραυματιών αφαιρέθηκαν από το τουρκικό κράτος στις ειδήσεις στα περιφερειακά μέσα ενημέρωσης και στις τηλεοπτικές ειδήσεις.

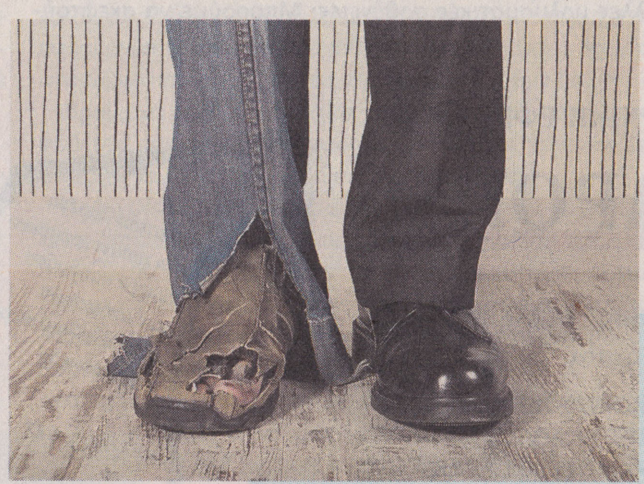
Ως μονάδα εκδίκησης του Şehit Sorxwin Roboski, θα συνεχίσουμε να επεκτείνουμε τις ενέργειες εκδίκησής μας, μέχρι να κάνουμε πραγματικότητα τα όνειρα και τους στόχους των μαρτύρων μας ».

νει ότι μπορεί να ανακυκλωθεί, ούτε ότι θα εξαφανιστεί. Τα περισσότερα πλαστικά που παράγονται σήμερα δεν είναι δυνατό να ανακυκλωθούν. Για να επιτευχθεί η ανακύκλωσή τους θα πρέπει να επεξεργαστούν με πλαστικά ίδιας ακριβώς ανακυκλωσιμότητας και χημικής σύστασης. Σήμερα οι μονάδες διαλογής ξεχωρίζουν στα γρήγορα τα υλικά, (αλουμίνιο, πλαστικό, κτλ) και μετά τα πωλούν σε εταιρίες ανακύκλωσης σε όλο τον πλανήτη. Το 2018 η αξία της βιομηχανίας ανακύκλωσης στις ΗΠΑ υπολογίστηκε περίπου στα 40 δις δολάρια. Υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες είδη πλαστικού, με διαφορετικούς βαθμούς ανακυκλωσιμότητας. Έτσι, λοιπόν, κάθε πλαστικό έχει διαφορετική χημική σύσταση και μπορεί να ανακυκλωθεί μόνο αν δεν αναμειχθεί με άλλα είδη. Η διαδικασία διαλογής είναι εξαιρετικά χρονοβόρα και πολυέξοδη. Έτσι τα πλαστικά θα πάνε όλα μαζί και το 95% θα καταλήξει στην χωματερή μέχρι να υπάρξει η κατάλληλη τεχνολογία διαλογής. Οι επίσημοι υπολογισμοί λένε πως σήμερα ανακυκλώνουμε το 12% του πλαστικού που παράγουμε και πως έχει ανακυκλωθεί συνολικά το 9% όλων των εποχών. Εννοείται ότι το «επίσημο» απ' το πραγματικό διαφέρει, οπότε ο καθένας ας υπολογίσει. Τι απέγινε το υπόλοιπο 91% του πλαστικού; Κάηκε, θάφτηκε, παραμένει σε κάποια χωματερή ή υπάρχει στη θάλασσα και στο πόσιμο νερό. Μετά την απόφαση της Κίνας να κλείσει τις πόρτες της για τα περισσότερα είδη πλαστικών αποβλήτων, το 2018, η παγκόσμια αγορά ανακύκλωσης βρίσκεται σε τριγμία. Πολλές κινεζικές εταιρείες ανακύκλωσης μεταφέρθηκαν στη Μαλαισία, αλλά οι δυνατότητες ανακύκλωσης είναι πολύ χαμηλότερες από τις αφίξεις και ορισμένες περιοχές κατακλύζονται από τα σκουπίδια.

Η Μαλαισία πρόσφατα επέστρεψε στις χώρες προέλευσης 150 κονταίινερς πλαστικών απορριμμάτων, δηλαδή περίπου 3.737 τόνους αποβλήτων. Από τα 150 κονταίι-

Δεν είναι λίγες οι φορές που διαβάζουμε δυστοπικές κοινωνικές διαπιστώσεις από διάφορες ΜΚΟ. Οι ΜΚΟ λειτουργούν σαν ένα είδος «παρατηρητή», όπου οι διάφορες κοινωνικές διαπιστώσεις τους λειτουργούν με συνετιστικό χαρακτήρα προς τα κράτη, ώστε τάχα να λάβουν αναγκαία κοινωνικά μέτρα. Τα πράγματα βέβαια όχι μόνο δεν βελτιώνονται, αλλά χρόνο με το χρόνο η ανθρωπότητα, φτωχαίνει πνευματικά και υλικά και οδηγείται όλο και πιο βαθιά σε ολοένα και πιο δυστοπικές καθημερινότη-

τες. Έτσι λοιπόν, η παρακάτω ΜΚΟ με το όνομα Oxfam, ήταν καλεσμένη στο παγκόσμιο οικονομικό φόρουμ στο Νταβός ώστε να αναφέρει στους κυρίαρχους αυτού του πλανήτη, ότι σχεδόν 4 δις άνθρωποι ζουν με λιγότερα από πέντε δολάρια την ημέρα και να χειροκροτηθεί από χέρια που πιάνουν την ημέρα όχι 5 αλλά εκατομμύρια δολάρια.

Διαβάζουμε, λοιπόν, ότι η ΜΚΟ Oxfam στην ετήσια έκθεσή της αναφέρει ότι 2.153 δισεκατομμυριούχοι του πλανήτη κατέχουν περισσότερα χρήματα από το 60% του παγκόσμιου πληθυσμού και ότι το ήμισυ του παγκόσμιου πληθυσμού –περίπου 3,8 δισεκατομμύρια άνθρωποι– εξακολουθεί να ζει με λιγότερα από 5 δολάρια ημερησίως. Επίσης η Oxfam υπογραμμίζει τις ανισότητες που βιώνει το γυναικείο φύλλο. *«Οι γυναίκες βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της ανισότητας εξ αιτίας ενός οικονομικού συστήματος το οποίο τις διακρίνει και τις περιορίζει στα πιο επισφαλή και λιγότερο αμειβόμενα επαγγέλματα».* Σύμφωνα με τους υπολογισμούς των ΜΚΟ, το 42% των γυναικών στον κόσμο δεν μπορεί να εργαστεί *«λόγω υπερβολικής επιβάρυνσης από την εργασία στο ιδιωτι-*

με αυτοσχέδια εκρηκτική συσκευή εναντίον δύο πρακτόρων της ΜΙΤ στην περιοχή Bahçelievler της Κωνσταντινούπολης. Ως αποτέλεσμα της δράσης μας τα δύο άτομα τραυματίστηκαν σοβαρά και το όχημά τους υπέστη ζημιά.

Η κυβέρνηση του ΑΚΡ-ΜΗΡ προσπάθησε να καλύψει την αλήθεια σχετικά με την επίθεση, αναφέροντας το ψέμα, ότι το ατύχημα το προκάλεσε ένας σωλήνας LPG του οχήματος.

Όλοι οι πράκτορες της ΜΙΤ στην Τουρκία καθώς και στο Κουρδιστάν πρέπει να γνωρίζουν ότι θα συνεχίσουμε τις ενέργειές μας εναντίον τους καθώς και των συνεργατών τους».

16.01.2020: Η κουρδική ομάδα του Şehit Sorxwin Roboski εξέδωσε γραπτή δήλωση που ανέφερε ότι τρία μέλη της τουρκικής αστυνομίας σκοτώθηκαν μετά από σαμποτάζ σε όχημα αστυνομίας στην Osmaniye. Η δήλωση της ομάδας είναι η εξής:

«Μέλη της ομάδας εκδίκησης του Şehit Sorxwin Roboski διενήργησαν δολιοφθορά κατά ενός τεθωρακισμένου οχήματος τύπου scorpion στον κεντρικό αυτοκινητόδρομο της συνοικίας Karaçay της Osmaniye στις 16 Ιανουαρίου στις 20:30. Ως αποτέλεσμα αυτής της επιτυχημένης δράσης δολιοφθοράς, τρεις αστυνομικοί σκοτώθηκαν και άλλοι δύο τραυματίστηκαν.

Η αστυνομία είναι συνδεδεμένη με τις δολοφονικές επιθέσεις της κυβέρνησης του ΑΚΡ σε κούρδους και έκρυψε τις απώλειές της. Οι αναφορές των νεκρών και τραυματιών αφαιρέθηκαν από το τουρκικό κράτος στις ειδήσεις στα περιφερειακά μέσα ενημέρωσης και στις τηλεοπτικές ειδήσεις.

Ως μονάδα εκδίκησης του Şehit Sorxwin Roboski, θα συνεχίσουμε να επεκτείνουμε τις ενέργειες εκδίκησής μας, μέχρι να κάνουμε πραγματικότητα τα όνειρα και τους στόχους των μαρτύρων μας ».

Αττάλεια, Τουρκία: Η κουρδική επαναστατική οργάνωση HBDH (Ενωμένο Επαναστατικό Κίνημα των Λαών) στις 22 Ιανουαρίου κατέστρεψε τα επιχειρηματικά γραφεία του Hasan Akıncıoğlu ο οποίος είναι μέλος της Τουρκικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας και συνδέεται με το κόμμα του Ερντογάν ΑΚΡ.

Στην προκήρυξή τους αναφέρουν ότι κατέστρεψαν το γραφείο του Hasan Akıncıoğlu, ο οποίος βρίσκεται σε στενή σχέση με τον Τούρκο πρόεδρο Ερντογάν και αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του χρηματοπιστωτικού συστήματος του κόμματος ΑΚΡ στην περιοχή Muratpaşa

της Αττάλειας. Το HBDH, επίσης, δήλωσε ότι όλοι όσοι συγκεντρώνονται στο πλαίσιο της τουρκικής ποδοσφαιρικής ομοσπονδίας, είναι εκπρόσωποι του τουρκικού καπιταλισμού και εταίροι του καθεστώτος Ερντογάν και σε όλο το 2020 θα καταστήσει τη ζωή τους αφόρητη. Κλείνοντας κάλεσε όλες τις επαναστατικές νεολαίες και τον λαό, να ενταχθούν στην πορεία τους για τη νίκη.

Δράση αλληλεγγύης στο Μόντρεαλ στις αυτόχθονες κοινότητες του Wet' suwet' en που αντιστέκονται στην καταστροφή του τόπου τους.

«Σε αυτή την κρίσιμη στιγμή, ας συνεχίσουμε να ανταποκρινόμαστε στην κλήση του Wet'suwet'en και να υποστηρίζουμε τον αγώνα τους με όλα τα απαραίτητα μέσα».

Γαλλία, απεργίες και συγκρούσεις σχεδόν καθημερινά – Μια σύνοψη των δύο τελευταίων μηνών:

Η οργή είναι μεγάλη. Κάθε μέρα, ένα χτύπημα, μια απεργία, μια εξέγερση στη χώρα. Προκειμένου οι πολλές πρωτοβουλίες να μην πέσουν στη λήθη και να δώσουν μια εικόνα της κοινωνικής κατάστασης η παρακάτω αναφορά είναι μια προσπάθεια να συγκεντρωθούν οι απεργίες και οι ενέργειες που έλαβαν χώρα στη Γαλλία από τις 5 Δεκεμβρίου:

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟ ΔΙΚΤΥΟ: Η RATP (δημόσια συγκοινωνία στο Παρίσι) απεργεί για 45 συνεχείς ημέρες. Το Παρίσι ουσιαστικά παρέλυσε κατά τις επίσημες αργίες. Οι καθημερινοί αποκλεισμοί των σταθμών λεωφορείων, συχνά καταστέλλονται. Οι εργαζόμενοι των σιδηροδρόμων πολλαπλασιάζουν τις ενέργειες τους σε όλη τη χώρα. Η απεργία διακόπτεται στις 20 Ιανουαρίου. Στις 5 Δεκεμβρίου, η γραμμή TGV Paris-Lyon-Marseille υπέστη σαμποτάζ. Στα τέλη Δεκεμβρίου, η κυκλοφορία στις γραμμές της ανατολικής Γαλλίας επιβραδύνθηκε σημαντικά από την απεργία. Αρκετοί σταθμοί δέχθηκαν επίθεση από διαδηλωτές, ιδιαίτερα στο Savenay, στο Bordeaux και στο Παρίσι.

ΕΝΕΡΓΕΙΑ: Πραγματοποιούνται διάφορες διακοπές κατά τη διάρκεια του Δεκεμβρίου, κυρίως στο Νομό Νάντ κατά τη διάρκεια διαδήλωσης και στο αστυνομικό τμήμα του Μπορντώ. Τον Ιανουάριο συσκοτίστηκαν η αγορά Rungis, στο CFDT, στο αεροδρόμιο του Orly κ.λπ. Η ηλεκτροδότηση διακόπτεται κατά τη διάρκεια των ωρών χαμηλής κατανάλωσης για εκατοντάδες χιλιάδες νοικοκυριά. Στις 15 Ιανουαρίου, ο πυρηνικός σταθμός Gravelines μπλοκαρίστηκε από τους υπαλλήλους, με πυροτεχνήματα να εκτοξεύονται μπροστά από τα κτίρια. Πολλοί άλλοι σταθμοί ηλεκτροπαραγωγής απειλήθηκαν να κλείσουν. Στα διυλιστήρια, από τον Δεκέμβριο πραγματοποιούνται κυλιόμενες απεργίες.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ: Οι χώροι της ακαδημαϊκής επιθεώρησης του Alès κτίζονται από τους φοιτητές. Τα παλαιά βιβλία ρίχνονται στα γραφεία του πρύτανη. Πολλά σχολεία της

ναν συναυλία στο δρόμο. Το Λούβρο έκλεισε για κάποιο διάστημα. Οι εργαζόμενοι στο κάστρο των Βερσαλλιών επίσης κήρυξαν απεργία, όπως και η Εθνική Βιβλιοθήκη της Γαλλίας.

ΛΙΜΑΝΙΑ: Στις 15 Ιανουαρίου, στη Χάβρη, οι λιμενεργάτες επιτέθηκαν κατά τον εορτασμό της Πρωτοχρονιάς των εργοδοτών στο Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο, ρίχνοντας μεγάλα πυροτεχνήματα και καπνογόνα. Οι εορτασμοί ακυρώθηκαν. Έγιναν αρκετοί αποκλεισμοί στο Montoir de Bretagne και το Fos. Ακόμη στη Χάβρη, οι απεργοί εισέβαλλαν στο δημαρχείο και σκόρπισαν τα γλυκά και τις σαμπάνιες που προορίζονταν για τη δεξίωση του νέου δημάρχου.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ: Οι δικηγόροι σπρώχτηκαν με τους αστυνομικούς μπροστά από το δικαστήριο στο Bobigny στις 15 Ιανουαρίου. Οι δικηγόροι του Παρισιού κατέστρεψαν τους φακέλους τους στο «comparution immédiate» (πρακτική άμεσης παρουσίασης σε ποινικό δικαστή σε περίπτωση σύλληψης). Άλλοι πέταξαν τις τηβέννους τους. Στη Rennes οι δικηγόροι ζητούν την απελευθέρωση όλων των αλλοδαπών που φυλακίζονται σε στρατόπεδα φυλάκισης. Η ομιλία του υπουργού Δικαιοσύνης για το νέο έτος στο Caen διακόπηκε. Τα 164 σωματεία των δικηγόρων βρίσκονται σε απεργία.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ: Παύση εργασιών και απεργίες. Στις 17 Ιανουαρίου, οι εργαζόμενοι στον κλάδο της αεροναυπηγικής στο Clermont-Ferrand πέταξαν τις φόρμες τους.

ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ: Περισσότεροι από ένα εκατομμύριο διαδηλωτές βρίσκονταν στους δρόμους στις 5 Δεκεμβρίου. Σχεδόν 2 εκατομμύρια στις 17 Δεκεμβρίου. Στις

της Αττάλειας. Το HBDH, επίσης, δήλωσε ότι όλοι όσοι συγκεντρώνονται στο πλαίσιο της τουρκικής ποδοσφαιρικής ομοσπονδίας, είναι εκπρόσωποι του τουρκικού καπιταλισμού και εταίροι του καθεστώτος Ερντογάν και σε όλο το 2020 θα καταστήσει τη ζωή τους αφόρητη. Κλείνοντας κάλεσε όλες τις επαναστατικές νεολαίες και τον λαό, να ενταχθούν στην πορεία τους για τη νίκη.

Δράση αλληλεγγύης στο Μόντρεαλ στις αυτόχθονες κοινότητες του Wet' suwet' en που αντιστέκονται στην καταστροφή του τόπου τους.

Το πρωί της Πέμπτης 30 Ιανουαρίου, περίπου πενήντα άτομα εμπόδισαν την έξοδο του αυτοκινητοδρόμου 720 στο κέντρο του Μόντρεαλ, ως ένδειξη αλληλεγγύης στους αυτόχθονες πληθυσμούς του Wet'suwet'en που αγωνίζονται κατά της κατασκευής ενός αγωγού στην περιοχή

Η οργή είναι μεγάλη. Κάθε μέρα, ένα χτύπημα, μια απεργία, μια εξέγερση στη χώρα. Προκειμένου οι πολλές πρωτοβουλίες να μην πέσουν στη λήθη και να δώσουν μια εικόνα της κοινωνικής κατάστασης η παρακάτω αναφορά είναι μια προσπάθεια να συγκεντρωθούν οι απεργίες και οι ενέργειες που έλαβαν χώρα στη Γαλλία από τις 5 Δεκεμβρίου:

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟ ΔΙΚΤΥΟ: Η RATP (δημόσια συγκοινωνία στο Παρίσι) απεργεί για 45 συνεχείς ημέρες. Το Παρίσι ουσιαστικά παρέλυσε κατά τις επίσημες αργίες. Οι καθημερινοί αποκλεισμοί των σταθμών λεωφορείων, συχνά καταστέλλονται. Οι εργαζόμενοι των σιδηροδρόμων πολλαπλασιάζουν τις ενέργειες τους σε όλη τη χώρα. Η απεργία διακόπτεται στις 20 Ιανουαρίου. Στις 5 Δεκεμβρίου, η γραμμή TGV Paris-Lyon-Marseille υπέστη σαμποτάζ. Στα τέλη Δεκεμβρίου, η κυκλοφορία στις γραμμές της ανατολικής Γαλλίας επιβραδύνθηκε σημαντικά από την απεργία. Αρκετοί σταθμοί δέχθηκαν επίθεση από διαδηλωτές, ιδιαίτερα στο Savenay, στο Bordeaux και στο Παρίσι.

ΕΝΕΡΓΕΙΑ: Πραγματοποιούνται διάφορες διακοπές κατά τη διάρκεια του Δεκεμβρίου, κυρίως στο Νομό Νάντ κατά τη διάρκεια διαδήλωσης και στο αστυνομικό τμήμα του Μπορντώ. Τον Ιανουάριο συσκοτίστηκαν η αγορά Rungis, στο CFDT, στο αεροδρόμιο του Orly κ.λπ. Η ηλεκτροδότηση διακόπτεται κατά τη διάρκεια των ωρών χαμηλής κατανάλωσης για εκατοντάδες χιλιάδες νοικοκυριά. Στις 15 Ιανουαρίου, ο πυρηνικός σταθμός Gravelines μπλοκαρίστηκε από τους υπαλλήλους, με πυροτεχνήματα να εκτοξεύονται μπροστά από τα κτίρια. Πολλοί άλλοι σταθμοί ηλεκτροπαραγωγής απειλήθηκαν να κλείσουν. Στα διυλιστήρια, από τον Δεκέμβριο πραγματοποιούνται κυλιόμενες απεργίες.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ: Οι χώροι της ακαδημαϊκής επιθεώρησης του Alès κτίζονται από τους φοιτητές. Τα παλαιά βιβλία ρίχνονται στα γραφεία του πρύτανη. Πολλά σχολεία της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης εξέφρασαν την αλληλεγγύη τους στους φοιτητές καταλαμβάνοντας τα σχολεία τους. Σε πολλές σχολές, οι καθηγητές εμπόδισαν τους φοιτητές να δώσουν εξετάσεις.

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ: Η Οπερα των Παρισίων έδωσε σειρά συναυλιών δρόμου. Τα Χριστούγεννα έγιναν υπαίθριες παραστάσεις της «Λίμνης των Κύκνων» με ορχήστρα και μπαλαρίνες. Η χορωδία του Ραδιοφώνου της Γαλλίας διέκοψε την ομιλία του νέου αφεντικού της στις 8ης Ιανουαρίου, με την παράσταση της «Χορωδίας των Στρατηγών» του Βέρντι. Στις 17 Ιανουαρίου, τεχνικοί και καλλιτέχνες διέκοψαν το πρόγραμμα της Όπερας της Ρουέν και έκα-

ρίο, ρίχνοντας μεγάλα πυροτεχνήματα και κανόνια. Οι εορτασμοί ακυρώθηκαν. Έγιναν αρκετοί αποκλεισμοί στο Montoir de Bretagne και το Fos. Ακόμη στη Χάβρη, οι απεργοί εισέβαλλαν στο δημαρχείο και σκόρπισαν τα γλυκά και τις σαμπάνιες που προορίζονταν για τη δεξίωση του νέου δημάρχου.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ: Οι δικηγόροι σπρώχτηκαν με τους αστυνομικούς μπροστά από το δικαστήριο στο Bobigny στις 15 Ιανουαρίου. Οι δικηγόροι του Παρισιού κατέστρεψαν τους φακέλους τους στο «comparution immédiate» (πρακτική άμεσης παρουσίασης σε ποινικό δικαστή σε περίπτωση σύλληψης). Άλλοι πέταξαν τις τηβέννους τους. Στη Rennes οι δικηγόροι ζητούν την απελευθέρωση όλων των αλλοδαπών που φυλακίζονται σε στρατόπεδα φυλάκισης. Η ομιλία του υπουργού Δικαιοσύνης για το νέο έτος στο Caen διακόπηκε. Τα 164 σωματεία των δικηγόρων βρίσκονται σε απεργία.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ: Παύση εργασιών και απεργίες. Στις 17 Ιανουαρίου, οι εργαζόμενοι στον κλάδο της αεροναυπηγικής στο Clermont-Ferrand πέταξαν τις φόρμες τους.

ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ: Περισσότεροι από ένα εκατομμύριο διαδηλωτές βρίσκονταν στους δρόμους στις 5 Δεκεμβρίου. Σχεδόν 2 εκατομμύρια στις 17 Δεκεμβρίου. Στις

επόμενες ημέρες της γενικής απεργίας, πάνω από ένα εκατομμύριο άνθρωποι κατέβηκαν στις διαδηλώσεις. Το Δεκέμβριο έγιναν σοβαρές συγκρούσεις στο Παρίσι, στη Ρεν και στη Νάντη. Παραμονή της Πρωτοχρονιάς σημειώθηκαν πολλοί εμπρησμοί αυτοκινήτων. Στις 7 Ιανουαρίου, η πολυεθνική BlackRock δέχεται επίθεση από εργάτες των σιδηροδρόμων. Στις 9 Ιανουαρίου πολλοί συνδικαλιστές τραυματίστηκαν κατά τη διάρκεια άγριας καταστολής στο Παρίσι. Πολλά γραφεία της En Marche (La République en Marche, κόμμα του Μακρόν) δέχτηκαν επιθέσεις.

Ο Εμμανουήλ Μακρόν απομακρύνθηκε από θέατρο του Παρισιού στις 17 Ιανουαρίου υπό το φόβο λυντσα-

λισμού και εταίροι του καθεστώτος Ερντογάν και σε όλο το 2020 θα καταστήσει τη ζωή τους αφόρητη. Κλείνοντας κάλεσε όλες τις επαναστατικές νεολαίες και τον λαό, να ενταχθούν στην πορεία τους για τη νίκη.

Δράση αλληλεγγύης στο Μόντρεαλ στις αυτόχθονες κοινότητες του Wet' suwet' en που αντιστέκονται στην καταστροφή του τόπου τους.

Το πρωί της Πέμπτης 30 Ιανουαρίου, περίπου πενήντα άτομα εμπόδισαν την έξοδο του αυτοκινητοδρόμου 720 στο κέντρο του Μόντρεαλ, ως ένδειξη αλληλεγγύης στους αυτόχθονες πληθυσμούς του Wet'suwet'en που αγωνίζονται κατά της κατασκευής ενός αγωγού στην περιοχή τους. Οι αλληλέγγυοι έστησαν φλεγόμενα οδοφράγματα στις οδούς St-Marc και René-Levesque προκειμένου να εμποδίσουν την κυκλοφορία αυτοκινήτων και τοποθετήθηκε πανώ αλληλεγγύης για τις αυτόχθονες φυλές, στη σήμανση του αυτοκινητοδρόμου. Η δράση αυτή συμπεριλαμβάνεται στο πλαίσιο εκδηλώσεων που διοργανώνονται για την υποστήριξη των Wet'suwet'en που αντιστέκονται στην καταστροφή της περιοχής τους για περισσότερα από δέκα χρόνια. Το καναδικό κράτος, μέσω της ένοπλης αναγκαστικής και αποικιακής του δικαιοσύνης, επιτίθεται στους υπερασπιστές της γης του Wet'suwet'en προκειμένου να εξασφαλίσει την εγκατάσταση 670 χλμ. αγωγού φυσικού αερίου CoastLas GasLink.

ιδιαίτερα στο Savenay, στο Bordeaux και στο Παρίσι.

ΕΝΕΡΓΕΙΑ: Πραγματοποιούνται διάφορες διακοπές κατά τη διάρκεια του Δεκεμβρίου, κυρίως στο Νομό Νάντ κατά τη διάρκεια διαδήλωσης και στο αστυνομικό τμήμα του Μπορντώ. Τον Ιανουάριο συσκοτίστηκαν η αγορά Rungis, στο CFDT, στο αεροδρόμιο του Orly κ.λπ. Η ηλεκτροδότηση διακόπτεται κατά τη διάρκεια των ωρών χαμηλής κατανάλωσης για εκατοντάδες χιλιάδες νοικοκυριά. Στις 15 Ιανουαρίου, ο πυρηνικός σταθμός Gravelines μπλοκαρίστηκε από τους υπαλλήλους, με πυροτεχνήματα να εκτοξεύονται μπροστά από τα κτίρια. Πολλοί άλλοι σταθμοί ηλεκτροπαραγωγής απειλήθηκαν να κλείσουν. Στα διυλιστήρια, από τον Δεκέμβριο πραγματοποιούνται κυλιόμενες απεργίες.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ: Οι χώροι της ακαδημαϊκής επιθεώρησης του Alès κτίζονται από τους φοιτητές. Τα παλαιά βιβλία ρίχνονται στα γραφεία του πρύτανη. Πολλά σχολεία της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης εξέφρασαν την αλληλεγγύη τους στους φοιτητές καταλαμβάνοντας τα σχολεία τους. Σε πολλές σχολές, οι καθηγητές εμπόδισαν τους φοιτητές να δώσουν εξετάσεις.

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ: Η Οπερα των Παρισίων έδωσε σειρά συναυλιών δρόμου. Τα Χριστούγεννα έγιναν υπαίθριες παραστάσεις της «Λίμνης των Κύκνων» με ορχήστρα και μπαλαρίνες. Η χορωδία του Ραδιοφώνου της Γαλλίας διέκοψε την ομιλία του νέου αφεντικού της στις 8ης Ιανουαρίου, με την παράσταση της «Χορωδίας των Στρατηγών» του Βέρντι. Στις 17 Ιανουαρίου, τεχνικοί και καλλιτέχνες διέκοψαν το πρόγραμμα της Όπερας της Ρουέν και έκα-

Ιανουαρίου, οι εργαζόμενοι στον κλάδο της αεροναυπηγικής στο Clermont-Ferrand πέταξαν τις φόρμες τους.

ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ: Περισσότεροι από ένα εκατομμύριο διαδηλωτές βρίσκονταν στους δρόμους στις 5 Δεκεμβρίου. Σχεδόν 2 εκατομμύρια στις 17 Δεκεμβρίου. Στις

επόμενες ημέρες της γενικής απεργίας, πάνω από ένα εκατομμύριο άνθρωποι κατέβηκαν στις διαδηλώσεις. Το Δεκέμβριο έγιναν σοβαρές συγκρούσεις στο Παρίσι, στη Ρεν και στη Νάντη. Παραμονή της Πρωτοχρονιάς σημειώθηκαν πολλοί εμπρησμοί αυτοκινήτων. Στις 7 Ιανουαρίου, η πολυεθνική BlackRock δέχεται επίθεση από εργάτες των σιδηροδρόμων. Στις 9 Ιανουαρίου πολλοί συνδικαλιστές τραυματίστηκαν κατά τη διάρκεια άγριας καταστολής στο Παρίσι. Πολλά γραφεία της En Marche (La République en Marche, κόμμα του Μακρόν) δέχτηκαν επιθέσεις.

Ο Εμμανουήλ Μακρόν απομακρύνθηκε από θέατρο του Παρισιού στις 17 Ιανουαρίου υπό το φόβο λυντσαρίσματος. Εξ αιτίας του παραπάνω γεγονότος ένας δημοσιογράφος συλλαμβάνεται και εκατοντάδες χιλιάδες γαλλικοί λογαριασμοί στο Twiter μπλοκάρονται για ώρες επειδή δημοσιευσαν βίντεο το οποίο δείχνει τον Μακρόν στο θέατρο. Το εστιατόριο La Rotonde όπου συχνάζει ο Μακρόν καίγεται την ίδια νύχτα. Την επομένη, η διαδήλωση των κίτρινων γιλέκων δέχεται βάρβαρη καταστολή στο Παρίσι στις 18 Ιανουαρίου. Στις 20 Ιανουαρίου, ο Μακρόν προσκαλεί διάφορα στελέχη διεθνών ομίλων στις Βερσαλλίες. Δύο εργαζόμενοι αρνούνται να υπηρετήσουν τον πρωθυπουργό στην δεξίωση και απολύθηκαν επί τόπου. Σημειώθηκαν συγκρούσεις έξω απ' τις Βερσαλλίες, προκαλώντας μεγάλη ένταση στην οργάνωση της τελετής.

Στιγμές από τα άκρα του κόσμου

Λέγεται πως η πρόοδος είναι μονόδρομος. Ότι ο χρόνος τρέχει μόνον προς τα εμπρός και όσο πιο υψηλές και ριζοσπαστικές είναι οι ταχύτητες της εξέλιξης, τόσο το καλύτερο για όλους μας. Έχει, επίσης, καθιερωθεί ως αναντίρρητη «αλήθεια» πως πρέπει συγκεκριμένα γεγονότα να τοποθετούνται στον αυστηρά γραμμικό άξονα της μέτρησης του χρόνου, ως απόλυτα «σημεία αναφοράς»: από κτίσεως Ρώμης, από κτίσεως Κόσμου κ.ο.κ. Η προσέγγιση αυτή σταθεροποιεί κι ενισχύει την άνωθι αντίληψη περί της προόδου και της εξέλιξης, ως απόλυτο αυτοσκοπό· οποιαδήποτε διαφορετική προσέγγιση δεν είναι αρεστή ή είναι ξεπερασμένη.

Επί προσθέτως, έχει επιβληθεί, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, ως θέσφατο, η αντίληψη ότι όσο πιο πολύπλοκος είναι ένας πολιτισμός, τόσο το καλύτερο για όσους τα βιώνουν. Με άλλα λόγια, η απλότητα (κι όχι απλοϊκότητα), ο τρόπος θέασης του γίγνεσθαι με φυσικό, θεμελιωδώς ανθρώπινο, τρόπο θεωρείται από αναχρονιστική έως γελοία. Κι όσοι προσπαθούν να τη βιώσουν, στην καλύτερη περίπτωση κατηγοριοποιούνται ως «φολκλόρ» (θέαμα), ιδιόρρυθμη «ατραξιόν», «αποκλίνουσα» συμπεριφορά, εμπορεύσιμο «προϊόν» για τουριστική εκμετάλλευση. Για όσους, δε, διαβιούν εντός του σύγχρονου κυρίαρχου πολιτισμού, αλλά υποστηρίζουν με λόγια κι έργα την απλότητα ως στάση ζωής, οι αντιδράσεις της «κυρίαρχης» πλειονότητας αμφιρρέπουν ανάμεσα στην «απλή» χλεύη και την μασκαρεμένη περιθωριοποίηση.

Ασφαλώς, τα τελευταία χρόνια, υπάρχουν κι εκείνες οι φωνές (και γραφίδες), ακόμη κι από ακαδημαϊκούς, που υποστηρίζουν δίχως περιστροφές πως ο σύγχρονος τεχνοβιομηχανικός πολιτισμός είναι, επί της ουσίας, ένα όχημα που τρέχει με ιλιγγιώδη ταχύτητα, δίχως φρένα (και δίχως

τας, με τις άπειρες «ευκολίες», τις επεξεργασμένες τροφές, το θέαμα, την ταχύτητα στην «επικοινωνία»; Τους παρέχεται αυτή η δυνατότητα; Η ερώτηση ασφαλώς και είναι ρητορική. Ως εκ τούτου, ποια στάση πρέπει να υιοθετήσουν, για να διασώσουν τον προσωπικό/συλλογικό τους τρόπο θέασης του κόσμου; Μήπως το επικούρειο *λάθε βιώσας*; Μια ακραιφνώς ριζοσπαστική/συγκρουσιακή στάση απέναντι στην κυριαρχία; Ή μήπως κάτι άλλο;

Ασφαλώς, αυτό θα το κρίνει η κάθε κοινότητα, η κάθε φυλή ή ομοσπονδία φυλών/κοινοτήτων από μόνη της. Αντιβαίνει όχι μόνον στα θεμελιώδη της αναρχικής προσέγγισης, αλλά και σε κάθε λογική, το να «γνωρίζεις» τις «λύσεις» και τις «απαντήσεις» σε προβλήματα που δύνασαι να προσεγγίσεις εντελώς θεωρητικά, όταν ο δικός σου τρόπος ζωής είναι (σχεδόν) ολιστικά διαφορετικός. Ειδ' άλλως, υφίσταται πάντα ο κίνδυνος να εξαχθούν συμπεράσματα παντελώς ανεδαφικά, μιας και θα απουσιάζει το θεμελιώδες της σχετικής εμπειρίας.

Με βάση τα ανωτέρω, ακολουθεί μια παρουσίαση της ινδιάνικης κοινότητας των Toksook (Αλάσκα) και μια σύντομη αναφορά στην αυστραλιανή κοσμοθεώρηση, με αφορμή τις πρόσφατες πυρκαγιές που συντρίβουν το

λεωφορείο, το φορτηγό μας (της φυλής), το φορτηγό της πόλης κι έπειτα, μερικά ιδιωτικά φορτηγά, καθώς και μερικές μηχανές για το χιόνι, ATVs και ρυμούλκες. Πρόκειται να μεταφέρουν όλους τους ανθρώπους στο σχολείο, επειδή εκεί θα διαμείνουν».

Ο Moses είπε ότι αυτή είναι μια συνηθισμένη διευθέτηση για τους επισκέπτες. Ανέφερε συγκεκριμένα: «Ο διευθυντής τους λέει: "αν θέλετε να κοιμηθείτε στο πάτωμα, είστε ευπρόσδεκτοι"».

Δεν υπάρχουν εστιατόρια στον κόλπο του Toksook, οπότε για τα περισσότερα γεύματα οι άνθρωποι ψάχνουν στο σχολείο για φαγητό.

«Όλοι δουλεύουν από κοινού για αυτό», είπε η Dora Nicholai, γραμματέας του σχολείου του νησιού Nelson. «Η πόλη, η φυλή, το σχολείο, ο οργανισμός. Προσπαθούμε να συνεργαστούμε, όταν υπάρχει ένα γεγονός να γιορτάσουμε, ακόμη και το CVRF (Coastal Village Region Fund, ένας περιφερειακός οργανισμός αλιείας) και τα δύο καταστήματα».

«Θέλουμε οι επισκέπτες να μάθουν για τον πολιτισμό Yup'ik και τον τρόπο ζωής μας», δήλωσε ο Moses. «Θα τους ψυχαγωγήσουμε παραδοσιακά, με τον χορό των Eskimo, που στην πραγματικότητα είμαστε Yup'ik, δεν χρησιμοποιούμε τη λέξη «Εσκιμώος» πλέον (προτιμώνται οι όροι Yup'ik, Inupiaq, Cupik κλπ.). Θα παρουσιάσουμε παραδοσιακούς χορούς για 45 λεπτά. Έπειτα, θα διεξάγουμε ένα potluck. Θα ετοιμάσουμε το φαγητό μας και θα αφήσουμε τους επισκέπτες μας να το δοκιμάσουν».

Η συγκέντρωση και η διανομή φαγητού παρασκευασμένου από παραδοσιακές τροφές είναι σημαντική στο Toksook, όπου οι βρώσιμες προμήθειες δεν είναι πλούσιες.

Λέγεται πως η πρόοδος είναι μονόδρομος. Ότι ο χρόνος τρέχει μόνον προς τα εμπρός και όσο πιο υψηλές και ριζοσπαστικές είναι οι ταχύτητες της εξέλιξης, τόσο το καλύτερο για όλους μας. Έχει, επίσης, καθιερωθεί ως αναντίρρητη «αλήθεια» πως πρέπει συγκεκριμένα γεγονότα να τοποθετούνται στον αυστηρά γραμμικό άξονα της μέτρησης του χρόνου, ως απόλυτα «σημεία αναφοράς»: από κτίσεως Ρώμης, από κτίσεως Κόσμου κ.ο.κ. Η προσέγγιση αυτή σταθεροποιεί κι ενισχύει την άνωθι αντίληψη περί της προόδου και της εξέλιξης, ως απόλυτο αυτοσκοπό˙ οποιαδήποτε διαφορετική προσέγγιση δεν είναι αρεστή ή είναι ξεπερασμένη.

Επί προσθέτως, έχει επιβληθεί, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, ως θέσφατο, η αντίληψη ότι όσο πιο πολύπλοκος είναι ένας πολιτισμός, τόσο το καλύτερο για όσους το βιώνουν. Με άλλα λόγια, η απλότητα (κι όχι απλοϊκότητα), ο τρόπος θέασης του γίγνεσθαι με φυσικό, θεμελιωδώς ανθρώπινο, τρόπο θεωρείται από αναχρονιστική έως γελοία. Κι όσοι προσπαθούν να τη βιώσουν, στην καλύτερη περίπτωση κατηγοριοποιούνται ως «φολκλόρ» (θέαμα), ιδιόρρυθμη «ατραξιόν», «αποκλίνουσα» συμπεριφορά, εμπορεύσιμο «προϊόν» για τουριστική εκμετάλλευση. Για όσους, δε, διαβιούν εντός του σύγχρονου κυρίαρχου πολιτισμού, αλλά υποστηρίζουν με λόγια κι έργα την απλότητα ως στάση ζωής, οι αντιδράσεις της «κυρίαρχης» πλειονότητας αμφιρρέπουν ανάμεσα στην «απλή» χλεύη και την μασκαρεμένη περιθωριοποίηση.

Ασφαλώς, τα τελευταία χρόνια, υπάρχουν κι εκείνες οι φωνές (και γραφίδες), ακόμη κι από ακαδημαϊκούς, που υποστηρίζουν δίχως περιστροφές πως ο σύγχρονος τεχνοβιομηχανικός πολιτισμός είναι, επί της ουσίας, ένα όχημα που τρέχει με ιλιγγιώδη ταχύτητα, δίχως φρένα (και δίχως οδηγό;) προς το κενό. Μάλιστα, κάποιοι εξ αυτών, όπως ο βιολόγος Jared Diamond και ο αρχαιολόγος Eric Cline, μέσα από το συγγραφικό τους έργο, έχουν παραθέσει παραδείγματα αλλοτινών πολιτισμών που κατέρρευσαν, πολιτισμών με παρόμοιες αντιλήψεις για τη φύση, τον χρόνο, την εξέλιξη με τον σημερινό κυρίαρχο πολιτισμό.

Οι ομοιότητες είναι αναντίρρητα τρομακτικές: ο κόσμος είναι κτίσμα κάποιας θεότητας, ο άνθρωπος, που υπηρετεί αυτή τη θεότητα, έχει οριστεί ως «εκλεκτός», ως τοποτηρητής/διαχειριστής του υλικού κόσμου και διαθέτει εξουσία ζωής και θανάτου, τόσο απέναντι στη φύση, όσο και έναντι των μη «εκλεκτών» ανθρώπινων όντων. Επίσης, το θείο και ιερό δεν διαπερνά τα πάντα, έμβια και μη, αλλά προσδιορίζεται από τους «εκλεκτούς» με

τας, με τις άπειρες «ευκολίες», τις επεξεργασμένες τροφές, το θέαμα, την ταχύτητα στην «επικοινωνία»; Τους παρέχεται αυτή η δυνατότητα; Η ερώτηση ασφαλώς και είναι ρητορική. Ως εκ τούτου, ποια στάση πρέπει να υιοθετήσουν, για να διασώσουν τον προσωπικό/συλλογικό τους τρόπο θέασης του κόσμου; Μήπως το επικούρειο *λάθε βιώσας*; Μια ακραιφνώς ριζοσπαστική/συγκρουσιακή στάση απέναντι στην κυριαρχία; Ή μήπως κάτι άλλο;

Ασφαλώς, αυτό θα το κρίνει η κάθε κοινότητα, η κάθε φυλή ή ομοσπονδία φυλών/κοινοτήτων από μόνη της. Αντιβαίνει όχι μόνον στα θεμελιώδη της αναρχικής προσέγγισης, αλλά και σε κάθε λογική, το να «γνωρίζεις» τις «λύσεις» και τις «απαντήσεις» σε προβλήματα που δύνασαι να προσεγγίσεις εντελώς θεωρητικά, όταν ο δικός σου τρόπος ζωής είναι (σχεδόν) ολιστικά διαφορετικός. Ειδ' άλλως, υφίσταται πάντα ο κίνδυνος να εξαχθούν συμπεράσματα παντελώς ανεδαφικά, μιας και θα απουσιάζει το θεμελιώδες της σχετικής εμπειρίας.

Με βάση τα ανωτέρω, ακολουθεί μια παρουσίαση της ινδιάνικης κοινότητας των Toksook (Αλάσκα) και μια σύντομη αναφορά στην αυστραλιανή κοσμοθεώρηση, με αφορμή τις πρόσφατες πυρκαγιές που συντρίβουν το σώμα ενός ολόκληρου κόσμου για πολλοστή φορά.

Η κοινότητα Toksook και η προσπάθεια διατήρησής της

Από το παρακάτω αποσπάσματα γίνεται φανερό ότι ακόμη και τώρα, τούτη τη στιγμή που γράφονται αυτές οι λέξεις, εξακολουθούν να διατηρούνται στον πλανήτη θύλακες μιας άλλης ζωής, πιο συνεκτικής και ολοκληρωμένης. Υπάρχουν κι αυτοί που κατατάσσουν αυτό τον τρόπο ζωής στο παρελθόν και τον ονομάζουν παραδοσιακό. Κατά κυριολεκτική σημασία, είναι παραδοσιακός, επειδή εξακολουθεί να παραδίδεται με κόπο και προσπάθεια στις νεώτερες γενιές, άρα να μένει ζωντανός μέσα από τις ζωές

λεωφορείο, το φορτηγό μας (της φυλής), το φορτηγό της πόλης κι έπειτα, μερικά ιδιωτικά φορτηγά, καθώς και μερικές μηχανές για το χιόνι, ATVs και ρυμούλκες. Πρόκειται να μεταφέρουν όλους τους ανθρώπους στο σχολείο, επειδή εκεί θα διαμείνουν».

Ο Moses είπε ότι αυτή είναι μια συνηθισμένη διευθέτηση για τους επισκέπτες. Ανέφερε συγκεκριμένα: «Ο διευθυντής τους λέει: "αν θέλετε να κοιμηθείτε στο πάτωμα, είστε ευπρόσδεκτοι"».

Δεν υπάρχουν εστιατόρια στον κόλπο του Toksook, οπότε για τα περισσότερα γεύματα οι άνθρωποι ψάχνουν στο σχολείο για φαγητό.

«Όλοι δουλεύουν από κοινού για αυτό», είπε η Dora Nicholai, γραμματέας του σχολείου του νησιού Nelson. «Η πόλη, η φυλή, το σχολείο, ο οργανισμός. Προσπαθούμε να συνεργαστούμε, όταν υπάρχει ένα γεγονός να γιορτάσουμε, ακόμη και το CVRF (Coastal Village Region Fund, ένας περιφερειακός οργανισμός αλιείας) και τα δύο καταστήματα».

«Θέλουμε οι επισκέπτες να μάθουν για τον πολιτισμό Yup'ik και τον τρόπο ζωής μας», δήλωσε ο Moses. «Θα τους ψυχαγωγήσουμε παραδοσιακά, με τον χορό των Eskimo, που στην πραγματικότητα είμαστε Yup'ik, δεν χρησιμοποιούμε τη λέξη «Εσκιμώος» πλέον (προτιμώνται οι όροι Yup'ik, Inupiaq, Cupik κλπ.). Θα παρουσιάσουμε παραδοσιακούς χορούς για 45 λεπτά. Έπειτα, θα διεξάγουμε ένα potluck. Θα ετοιμάσουμε το φαγητό μας και θα αφήσουμε τους επισκέπτες μας να το δοκιμάσουν».

Η συγκέντρωση και η διανομή φαγητού παρασκευασμένου από παραδοσιακές τροφές είναι σημαντική στο Toksook, όπου οι βρώσιμες προμήθειες δεν είναι πλούσιες.

«Πιάνουμε διαφορετικά ζώα», λέει ο Moses. «Πιάνουμε ελάφια.[1] Έχουμε μουσκόκ.[2] Από τη θάλασσα παίρνουμε φώκιες, μύδια, φάλαινες και διάφορα είδη ψαριών, χειμωνιάτικων ψαριών».

Το μενού της Τρίτης είναι πιθανό να περιλαμβάνει «σούπα από θαλάσσιο ίππο, σούπα ελαφιού, ψάρι ψητό ή τηγανητό, φώκια που έχει υποστεί ζυμώσεις, λάδι φώκιας, ψάρι, κάθε τύπο διαθέσιμων ψαριών», λέει η Nicholai. «Η ρέγκα είναι η κύρια λιχουδιά. Είναι το πρώτο πράγμα που θα προσπαθήσουν να πιάσουν οι άνθρωποι εδώ. Κάποιοι την καπνίζουν, κάποιοι την καταψύχουν».

«**Η πρακτική μας είναι όποτε βγαίνουμε έξω, είτε πρόκειται για ελάφι, για χερσαία ζώα ή για θαλάσσια, να τα μοιραζόμαστε με την κοινότητα**», λέει ο Moses. «Έτσι,

νουν. Με άλλα λόγια, η απλότητα (κι όχι απλοϊκότητα), ο τρόπος θέασης του γίγνεσθαι με φυσικό, θεμελιωδώς ανθρώπινο, τρόπο θεωρείται από αναχρονιστική έως γελοία. Κι όσοι προσπαθούν να τη βιώσουν, στην καλύτερη περίπτωση κατηγοριοποιούνται ως «φολκλόρ» (θέαμα), ιδιόρρυθμη «ατραξιόν», «αποκλίνουσα» συμπεριφορά, εμπορεύσιμο «προϊόν» για τουριστική εκμετάλλευση. Για όσους, δε, διαβιούν εντός του σύγχρονου κυρίαρχου πολιτισμού, αλλά υποστηρίζουν με λόγια κι έργα την απλότητα ως στάση ζωής, οι αντιδράσεις της «κυρίαρχης» πλειονότητας αμφιρρέπουν ανάμεσα στην «απλή» χλεύη και την μασκαρεμένη περιθωριοποίηση.

Ασφαλώς, τα τελευταία χρόνια, υπάρχουν κι εκείνες οι φωνές (και γραφίδες), ακόμη κι από ακαδημαϊκούς, που υποστηρίζουν δίχως περιστροφές πως ο σύγχρονος τεχνοβιομηχανικός πολιτισμός είναι, επί της ουσίας, ένα όχημα που τρέχει με ιλιγγιώδη ταχύτητα, δίχως φρένα (και δίχως οδηγό;) προς το κενό. Μάλιστα, κάποιοι εξ αυτών, όπως ο βιολόγος Jared Diamond και ο αρχαιολόγος Eric Cline, μέσα από το συγγραφικό τους έργο, έχουν παραθέσει παραδείγματα αλλοτινών πολιτισμών που κατέρρευσαν, πολιτισμών με παρόμοιες αντιλήψεις για τη φύση, τον χρόνο, την εξέλιξη με τον σημερινό κυρίαρχο πολιτισμό.

Οι ομοιότητες είναι αναντίρρητα τρομακτικές: ο κόσμος είναι κτίσμα κάποιας θεότητας, ο άνθρωπος, που υπηρετεί αυτή τη θεότητα, έχει οριστεί ως «εκλεκτός», ως τοποτηρητής/διαχειριστής του υλικού κόσμου και διαθέτει εξουσία ζωής και θανάτου, τόσο απέναντι στη φύση, όσο και έναντι των μη «εκλεκτών» ανθρώπινων όντων. Επίσης, το θείο και ιερό δεν διαπερνά τα πάντα, έμβια και μη, αλλά προσδιορίζεται από τους «εκλεκτούς» με βάση τα διαρκώς μεταβαλλόμενα συμφέροντά τους. Επί παραδείγματι, ο «εκλεκτός» έχει κάθε δικαίωμα να αποψιλώνει όσα δέντρα επιθυμεί είτε για να κατασκευάσει την (αρχαία) Εγνατία οδό είτε για να τα χρησιμοποιήσει ως κεκλιμένα επίπεδα, για τη μεταφορά των αγαλμάτων (πιθανόν) της θεότητας επί της νήσου του Πάσχα· δέντρα, άνθρωποι και θεότητα είναι σε αυστηρώς διαβαθμισμένη/ιεραρχημένη σχέση, ήτοι σχέση εξουσίας, ζωής και θανάτου. Σας θυμίζει κάτι αυτό;

Τι γίνεται, όμως, με όσους θέλουν «να βγουν» από το όχημα που τρέχει ανεξέλεγκτα προς το κενό; Με όσους ουδέποτε εγκατέλειψαν την απλότητα ως τρόπο ζωής, παρά την άπειρη ποικιλόμορφη βία που τους ασκήθηκε (ή και ασκείται) κατά καιρούς εναντίον τους, αλλά και τις «γητειές» της σύγχρονης μεταμοντέρνας πραγματικότη-διατηρήσουν, για να διασώσουν τον προσωπικό/συλλογικό τους τρόπο θέασης του κόσμου; Μήπως το επικούρειο *λάθε βιώσας*; Μια ακραιφνώς ριζοσπαστική/συγκρουσιακή στάση απέναντι στην κυριαρχία; Ή μήπως κάτι άλλο;

Ασφαλώς, αυτό θα το κρίνει η κάθε κοινότητα, η κάθε φυλή ή ομοσπονδία φυλών/κοινοτήτων από μόνη της. Αντιβαίνει όχι μόνον στα θεμελιώδη της αναρχικής προσέγγισης, αλλά και σε κάθε λογική, το να «γνωρίζεις» τις «λύσεις» και τις «απαντήσεις» σε προβλήματα που δύνασαι να προσεγγίσεις εντελώς θεωρητικά, όταν ο δικός σου τρόπος ζωής είναι (σχεδόν) ολιστικά διαφορετικός. Ειδ' άλλως, υφίσταται πάντα ο κίνδυνος να εξαχθούν συμπεράσματα παντελώς ανεδαφικά, μιας και θα απουσιάζει το θεμελιώδες της σχετικής εμπειρίας.

Με βάση τα ανωτέρω, ακολουθεί μια παρουσίαση της ινδιάνικης κοινότητας των Toksook (Αλάσκα) και μια σύντομη αναφορά στην αυστραλιανή κοσμοθεώρηση, με αφορμή τις πρόσφατες πυρκαγιές που συντρίβουν το σώμα ενός ολόκληρου κόσμου για πολλοστή φορά.

Η κοινότητα Toksook και η προσπάθεια διατήρησής της

Από το παρακάτω αποσπάσματα γίνεται φανερό ότι ακόμη και τώρα, τούτη τη στιγμή που γράφονται αυτές οι λέξεις, εξακολουθούν να διατηρούνται στον πλανήτη θύλακες μιας άλλης ζωής, πιο συνεκτικής και ολοκληρωμένης. Υπάρχουν κι αυτοί που κατατάσσουν αυτό τον τρόπο ζωής στο παρελθόν και τον ονομάζουν παραδοσιακό. Κατά κυριολεκτική σημασία, είναι παραδοσιακός, επειδή εξακολουθεί να παραδίδεται με κόπο και προσπάθεια στις νεώτερες γενιές, άρα να μένει ζωντανός μέσα από τις ζωές των ανθρώπων σήμερα.

Φαίνεται ότι και το γεγονός της απογραφής του πληθυσμού σημαίνει κάτι πολύ περισσότερο από μια απλή καταμέτρηση. Εκφράζει μια αγωνία να δηλώσουν την παρουσία τους οι κάτοικοι της κοινότητας του Toksook. Η κοινότητα που ζει στον κόλπο του Toksook προετοιμάζεται εδώ και εβδομάδες για τους επισκέπτες, καθώς ξεκινά η απογραφή των ΗΠΑ για το 2020 και αναμένονται περίπου πενήντα άτομα. Αυτός είναι ένας τεράστιος αριθμός για το χωριό των 661 κατοίκων. Το πρώτο καθήκον θα είναι να μεταφέρονται όλοι από τον αεροδιάδρομο στην πόλη.

«Δεν έχουμε πολλά φορτηγά και τέτοιου είδους πράγματα. Οπότε, χρησιμοποιούμε ό,τι είναι διαθέσιμο», λέει ο Charles Moses, ο διαχειριστής των φυλετικών δικαστηρίων των Nunakauyak. «Θα χρησιμοποιήσουμε το σχολικό να συνεργαστούμε, όταν υπάρχει ένα γεγονός να γιορτάσουμε, ακόμη και το CVRF (Coastal Village Region Fund, ένας περιφερειακός οργανισμός αλιείας) και τα δύο καταστήματα».

«Θέλουμε οι επισκέπτες να μάθουν για τον πολιτισμό Yup'ik και τον τρόπο ζωής μας», δήλωσε ο Moses. «Θα τους ψυχαγωγήσουμε παραδοσιακά, με τον χορό των Eskimo, που στην πραγματικότητα είμαστε Yup'ik, δεν χρησιμοποιούμε τη λέξη «Εσκιμώος» πλέον (προτιμώνται οι όροι Yup'ik, Inupiaq, Cupik κλπ.). Θα παρουσιάσουμε παραδοσιακούς χορούς για 45 λεπτά. Έπειτα, θα διεξάγουμε ένα potluck. Θα ετοιμάσουμε το φαγητό μας και θα αφήσουμε τους επισκέπτες μας να το δοκιμάσουν».

Η συγκέντρωση και η διανομή φαγητού παρασκευασμένου από παραδοσιακές τροφές είναι σημαντική στο Toksook, όπου οι βρώσιμες προμήθειες δεν είναι πλούσιες.

«Πιάνουμε διαφορετικά ζώα», λέει ο Moses. «Πιάνουμε ελάφια.[1] Έχουμε μουσκόκ.[2] Από τη θάλασσα παίρνουμε φώκιες, μύδια, φάλαινες και διάφορα είδη ψαριών, χειμωνιάτικων ψαριών».

Το μενού της Τρίτης είναι πιθανό να περιλαμβάνει «σούπα από θαλάσσιο ίππο, σούπα ελαφιού, ψάρι ψητό ή τηγανητό, φώκια που έχει υποστεί ζυμώσεις, λάδι φώκιας, ψάρι, κάθε τύπο διαθέσιμων ψαριών», λέει η Nicholai. «Η ρέγκα είναι η κύρια λιχουδιά. Είναι το πρώτο πράγμα που θα προσπαθήσουν να πιάσουν οι άνθρωποι εδώ. Κάποιοι την καπνίζουν, κάποιοι την καταψύχουν».

«**Η πρακτική μας είναι όποτε βγαίνουμε έξω, είτε πρόκειται για ελάφι, για χερσαία ζώα ή για θαλάσσια, να τα μοιραζόμαστε με την κοινότητα**», λέει ο Moses. «Έτσι, συμπληρώνουμε αυτό που χρησιμοποιούμε. Και τότε δίνουμε σε όσους δεν μπορούν να βγουν έξω (για κυνήγι). Ήταν πάντα έτσι. Είναι μια παραδοσιακή πρακτική».

Το μοίρασμα της τροφής και ο χορός είναι μόνο λίγες από τις παραδόσεις των Yup'ik που ασκούνται για χιλιάδες χρόνια. «Προσπαθούμε να ενθαρρύνουμε τα παιδιά μας να διατηρούν τη γλώσσα μας. Έχουμε δίγλωσσο σχολείο»,

---

1. Moouse: μεγάλο ελάφι με παλαμοειδή κέρατα, κεκλιμένη πλάτη και αυξημένη ανάπτυξη του δέρματος που κρέμεται στην περιοχή του λαιμού. Είναι εγγενές στη βόρεια Ευρασία και τις βόρειες Πολιτείες της Αμερικής.
2. Muskox: μεγάλου βάρους και σωματοδομής κατσίκα-αντιλόπη με ένα παχύ δασύτριχο κάλυμμα και μεγάλα κυρτά κέρατα, που προέρχονται από την τούνδρα της Βόρειας Αμερικής και της Γροιλανδίας.

λέει ο Nicholai. «Τους διδάσκουμε την Yugtun, δηλαδή τη γλώσσα μας και Αγγλικά. Διατηρούμε την κουλτούρα μας ζωντανή μέσω της διδασκαλίας μας, του τρόπου διαβίωσης, της παιδείας και των συνηθειών μας». Επί πλέον, στα μαθήματα εμβάθυνσης στην Yugtun, το σχολείο διδάσκει και παραδοσιακούς χορούς των Yup'ik.

Ο σεβασμός για τους ηλικιωμένους είναι μια άλλη αξία των Yup'ik. Οι χωρικοί επέλεξαν την γηραιότερη του χωριού Lizzie Chimiugak, για να γίνει το πρώτο άτομο που θα καταμετρηθεί στην απογραφή του 2020. Είναι 89 ετών. «Ελπίζουμε ότι θα είναι αρκετά καλά, για να είναι σε θέση να πάει εκεί (στο σχολείο)», υποστηρίζει ο Moses. Διαφορετικά, οι αξιωματούχοι της απογραφής θα την επισκεφθούν στο σπίτι της, για να συμπληρώσουν τη φόρμα απογραφής.

Το αμερικάνικο γραφείο απογραφής ξεκινάει την απογραφή στην Αλάσκα σχεδόν τρεις μήνες νωρίτερα από ό,τι στην υπόλοιπη χώρα. Αυτό συμβαίνει, για να προλάβει τους ανθρώπους, πριν φύγουν για τους καταυλισμούς όπου ψαρεύουν ή κάνουν τις καλοκαιρινές τους εργασίες και να επωφεληθούν της ευκολότερης πρόσβασης που παρέχει το παγωμένο έδαφος· το έδαφος είναι παγωμένο στον κόλπο του Toksook.

Γεγονότα σχετικά με τον κόλπο του Toksook

Η πιο πρόσφατη καταμέτρηση των κατοίκων του κόλπου του Toksook δείχνει πληθυσμό 661 ατόμων, με 44% κάτω από την ηλικία των 18 ετών. Το χωριό είναι 94% Yup'ik, 2,2% λευκοί και 3,2% μεικτός πληθυσμός.

Ο κόλπος του Toksook είναι ένα εκτεταμένο χωριό στο νησί Nelson, με μήκος 42 μίλια και πλάτος 20-35 μίλια. Τα τρία χωριά του Bering Sea συνδέονται με μονοπάτια που μπορούν να διασχίσουν μόνο μηχανές χιονιού σε όλη την τούνδρα.

Ο κόλπος Toksook είναι 114 μίλια δυτικά του τοπικού δικτύου της κοινότητας του Bethel, που διαθέτει πληθυσμό 6.500 κατοίκων. Αυτή είναι μια πτήση 20 λεπτών με ένα μικρό αεροπλάνο. Το Bethel απέχει 400 μίλια δυτικά από το Anchorage ή μια ώρα με πτήση τζετ.

Για τους ανθρώπους έξω από τον κόλπο του Toksook, ίσως ο πιο γνωστός κάτοικος είναι ο εικοσιενός ετών τραγουδιστής-τραγουδοποιός Byron Nicholai. Τραγουδάει στη γλώσσα Yup'it, για να τη διατηρήσει στις επόμενες

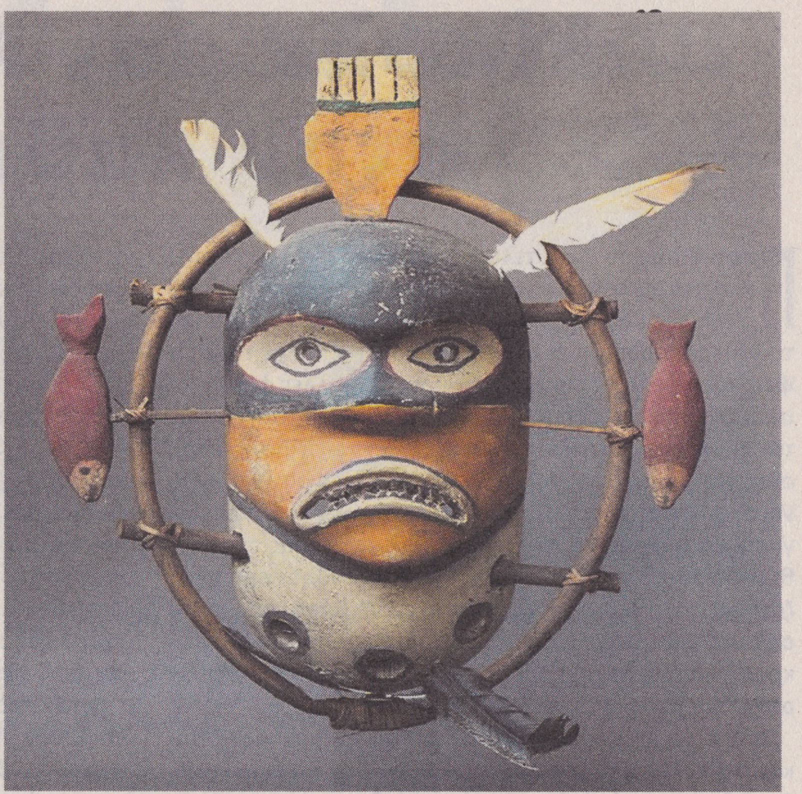
Σχετική πηγή του κειμένου: https://newsmaven.io/indiancountrytoday/news/a-taste-of-toksook-bay-yup-ik-culture-and-a-way-of-life-XbcwRUAu702T8-hNPRlVJg

Οι ιστορίες του Ονειροχρόνου πριν από τις φωτιές της Αυστραλίας

Ο χρόνος πλέον μετριέται με ρολόγια και οι απώλειες με αριθμούς: 2.000 καμένα σπίτια, τουλάχιστον 33 άνθρωποι νεκροί, 12.000.000 ή, κατ' άλλους, 15.000.000 εκτάρια καμένης γης, η φωτιά στο όρος Gospers μόνη της κατέκαψε 1,2 εκατομμύρια εκτάρια, αποτελώντας την μεγαλύτερη δασική πυρκαγιά στην ιστορία της Αυστραλίας. Το ένα τρίτο των αμπελώνων της Αδελαΐδα χάθηκαν. Συγκριτικά με άλλες καταστροφικές πυρκαγιές, αυτές της Αυστραλίας είναι εντυπωσιακά μεγαλύτερες: 2 εκ. εκτάρια έκαψαν οι φωτιές της Καλιφόρνια (το 2018), 2,2 εκ. εκτάρια οι φωτιές του Αμαζονίου (το 2019), 6,7 εκ. εκτάρια οι φωτιές της Σιβηρίας (το 2019) και στα 12 περ. εκ. εκτάρια έφτασαν αυτές της Αυστραλίας το 2020. Και οι αριθμοί συνεχίζονται: πάνω από ένα δισεκατομμύριο ζώα κατά προσέγγιση (συμπεριλαμβανομένων και των ασπόνδυλων) πέθαναν στις πυρκαγιές της Αυστραλίας. Ενώ στις προηγούμενες καταστροφικές πυρκαγιές της Βικτόρια το κεντρικό μήνυμα της κυβέρνησης ήταν να παραμείνουν όσοι σχετίζονταν με την πυρόσβεση και να παλέψουν τη φωτιά, σε αυτήν ήταν να αποχωρήσουν όλοι οι εμπλεκόμενοι όσο το δυνατόν ταχύτερα, για να σωθούν.

Τον καιρό, όμως, που ο χρόνος μετριόταν με τα όνειρα, δεν είχαν σημασία οι αριθμοί, για να κατανοηθεί ότι και η απώλεια ακόμη κι ενός πλάσματος είναι πολύτιμη, επειδή **η ζωή και η ψυχή του κόσμου είναι μία**. Μέσα στις φλόγες χάνεται μαζί και η μνήμη· ο αγώνας να μείνει κάτι όσο πιο ολόκληρο γίνεται σε αυτόν τον θρυμματισμένο κόσμο.

Στα χρόνια του ονείρου, λοιπόν, δύο αδέρφια είχαν βγει για κυνήγι. Ο μικρότερος αδερφός ανέβηκε σε ένα δέντρο και έκοβε ένα λευκό ξύλο, ενώ ένα θραύσμα από το τσεκούρι του ξέφυγε και διέσχισε τον αέρα, πέφτοντας πλάι στον μεγαλύτερο αδερφό, που καθόταν στα πόδια του

μπορούσε να πείσει τον μικρότερο αδερφό του, ο Byama βγήκε στην ύπαιθρο, έριξε το κομμάτι ξύλου και ο χαμηλός, απαλός ήχος που βγήκε και έπεσε ήταν σαν τη φωνή των μικρών παιδιών.

Τα δυο αδέρφια που ήταν ηγέτες των φυλών τους αποφάσισαν τότε ότι αυτό το κομμάτι ξύλου, που ονομάζεται (αγγλιστί) Bullroarer, θα έπρεπε να το δείχνουν σε όλα τα αγόρια που θα γεννιούνταν στο μέλλον. Ακόμη και σήμερα, οι Curlews κλαίνε με θρήνους στα δάση και ο Mopoke περιπλανιέται μακριά μέσα στη νύχτα.

(Ιστορία «Το ιπτάμενο θραύσμα»: https://www.sacred-texts.com/aus/mla/mla07.htm)

Οι φωνές των μελλοντικών παιδιών δεν σταμάτησαν. Ακούγονται ακόμη μέσα από τις στάχτες που θα ξαναγεννήσουν τη ζωή. Φωνάζουν για την καταστροφή σε αρχαίες γλώσσες που ελάχιστοι κατανοούν πια. Δεν προειδοποιούν πλέον –για τί άλλωστε;– αλλά δηλώνουν την παρουσία τους στον αιώνιο Ονειροχρόνο.

Η 26η Ιανουαρίου ονομάζεται «Μέρα της Αυστραλίας», σε ανάμνηση της άφιξης του πλοίου που μετέφερε τους πρώτους αποίκους το 1788. Ωστόσο, για τους γηγενείς κατοίκους, τους απογόνους αυτών που συνάντησαν εκείνο

θα καταμετρηθεί στην απογραφή του 2020. Είναι 89 ετών. «Ελπίζουμε ότι θα είναι αρκετά καλά, για να είναι σε θέση να πάει εκεί (στο σχολείο)», υποστηρίζει ο Moses. Διαφορετικά, οι αξιωματούχοι της απογραφής θα την επισκεφθούν στο σπίτι της, για να συμπληρώσουν τη φόρμα απογραφής.

Το αμερικάνικο γραφείο απογραφής ξεκινάει την απογραφή στην Αλάσκα σχεδόν τρεις μήνες νωρίτερα από ό,τι στην υπόλοιπη χώρα. Αυτό συμβαίνει, για να προλάβει τους ανθρώπους, πριν φύγουν για τους καταυλισμούς όπου ψαρεύουν ή κάνουν τις καλοκαιρινές τους εργασίες και να επωφεληθούν της ευκολότερης πρόσβασης που παρέχει το παγωμένο έδαφος· το έδαφος είναι παγωμένο στον κόλπο του Toksook.

Γεγονότα σχετικά με τον κόλπο του Toksook

Η πιο πρόσφατη καταμέτρηση των κατοίκων του κόλπου του Toksook δείχνει πληθυσμό 661 ατόμων, με 44% κάτω από την ηλικία των 18 ετών. Το χωριό είναι 94% Yup'ik, 2,2% λευκοί και 3,2% μεικτός πληθυσμός.

Ο κόλπος του Toksook είναι ένα εκτεταμένο χωριό στο νησί Nelson, με μήκος 42 μίλια και πλάτος 20-35 μίλια. Τα τρία χωριά του Bering Sea συνδέονται με μονοπάτια που μπορούν να διασχίσουν μόνο μηχανές χιονιού σε όλη την τούνδρα.

Ο κόλπος Toksook είναι 114 μίλια δυτικά του τοπικού δικτύου της κοινότητας του Bethel, που διαθέτει πληθυσμό 6.500 κατοίκων. Αυτή είναι μια πτήση 20 λεπτών με ένα μικρό αεροπλάνο. Το Bethel απέχει 400 μίλια δυτικά από το Anchorage ή μια ώρα με πτήση τζετ.

Για τους ανθρώπους έξω από τον κόλπο του Toksook, ίσως ο πιο γνωστός κάτοικος είναι ο εικοσιενός ετών τραγουδιστής-τραγουδοποιός Byron Nicholai. Τραγουδάει στη γλώσσα Yup'it, για να τη διατηρήσει στις επόμενες γενιές. (Βίντεο του είναι διαθέσιμα στο διαδίκτυο, όπως το παρακάτω: https://newsmaven.io/indiancountrytoday/news/a-taste-of-toksook-bay-yup-ik-culture-and-a-way-of-life-XbcwRUAu702T8-hNPRlVJg).

Ο χρόνος πλέον μετριέται με ρολόγια και οι απώλειες με αριθμούς: 2.000 καμένα σπίτια, τουλάχιστον 33 άνθρωποι νεκροί, 12.000.000 ή, κατ' άλλους, 15.000.000 εκτάρια καμένης γης, η φωτιά στο όρος Gospers μόνη της κατέκαψε 1,2 εκατομμύρια εκτάρια, αποτελώντας την μεγαλύτερη δασική πυρκαγιά στην ιστορία της Αυστραλίας. Το ένα τρίτο των αμπελώνων της Αδελαΐδα χάθηκαν. Συγκριτικά με άλλες καταστροφικές πυρκαγιές, αυτές της Αυστραλίας είναι εντυπωσιακά μεγαλύτερες: 2 εκ. εκτάρια έκαψαν οι φωτιές της Καλιφόρνια (το 2018), 2,2 εκ. εκτάρια οι φωτιές του Αμαζονίου (το 2019), 6,7 εκ. εκτάρια οι φωτιές της Σιβηρίας (το 2019) και στα 12 περ. εκ. εκτάρια έφτασαν αυτές της Αυστραλίας το 2020. Και οι αριθμοί συνεχίζονται: πάνω από ένα δισεκατομμύριο ζώα κατά προσέγγιση (συμπεριλαμβανομένων και των ασπόνδυλων) πέθαναν στις πυρκαγιές της Αυστραλίας. Ενώ στις προηγούμενες καταστροφικές πυρκαγιές της Βικτόρια το κεντρικό μήνυμα της κυβέρνησης ήταν να παραμείνουν όσοι σχετίζονταν με την πυρόσβεση και να παλέψουν τη φωτιά, σε αυτήν ήταν να αποχωρήσουν όλοι οι εμπλεκόμενοι όσο το δυνατόν ταχύτερα, για να σωθούν.

Τον καιρό, όμως, που ο χρόνος μετριόταν με τα όνειρα, δεν είχαν σημασία οι αριθμοί, για να κατανοηθεί ότι και η απώλεια ακόμη κι ενός πλάσματος είναι πολύτιμη, επειδή **η ζωή και η ψυχή του κόσμου είναι μία**. Μέσα στις φλόγες χάνεται μαζί και η μνήμη· ο αγώνας να μείνει κάτι όσο πιο ολόκληρο γίνεται σε αυτόν τον θρυμματισμένο κόσμο.

Στα χρόνια του ονείρου, λοιπόν, δύο αδέρφια είχαν βγει για κυνήγι. Ο μικρότερος αδερφός ανέβηκε σε ένα δέντρο και έκοβε ένα λευκό ξύλο, ενώ ένα θραύσμα από το τσεκούρι του ξέφυγε και διέσχισε τον αέρα, πέφτοντας πλάι στον μεγαλύτερο αδερφό, που καθόταν στα πόδια του δέντρου. Όταν ο Byama κατέβηκε από το δέντρο, ο αδερφός του πρότεινε να πάνε για κυνήγι προς διαφορετικές κατευθύνσεις για το υπόλοιπο της ημέρας. Ο Byama συμφώνησε και τράβηξε το δρόμο του. Ο μεγαλύτερος αδερφός έμεινε τότε μόνος. Έκοψε προσεκτικά ένα λεπτό κομμάτι ξύλου, όπως το θραύσμα και έδεσε ένα κομμάτι φλοιού στο ένα άκρο του. Όταν το έριξε στον αέρα, έκανε τον ίδιο ήχο με το ιπτάμενο θραύσμα.

Συνέχισε το κυνήγι του και όταν επέστρεψε στον καταυλισμό στο κλείσιμο της μέρας, έδειξε το κομμάτι στον αδερφό του και είπε: «οι φωνές των παιδιών μας κατοικούν στα δέντρα και, παρ' όλο που δεν μπορού-

μπορούσε να πείσει τον μικρότερο αδερφό του, ο Byama βγήκε στην ύπαιθρο, έριξε το κομμάτι ξύλου και ο χαμηλός, απαλός ήχος που βγήκε και έπεσε ήταν σαν τη φωνή των μικρών παιδιών.

Τα δυο αδέρφια που ήταν ηγέτες των φυλών τους αποφάσισαν τότε ότι αυτό το κομμάτι ξύλου, που ονομάζεται (αγγλιστί) Bullroarer, θα έπρεπε να το δείχνουν σε όλα τα αγόρια που θα γεννιούνταν στο μέλλον. Ακόμη και σήμερα, οι Curlews κλαίνε με θρήνους στα δάση και ο Mopoke περιπλανιέται μακριά μέσα στη νύχτα.

(Ιστορία «Το ιπτάμενο θραύσμα»: https://www.sacred-texts.com/aus/mla/mla07.htm)

Οι φωνές των μελλοντικών παιδιών δεν σταμάτησαν. Ακούγονται ακόμη μέσα από τις στάχτες που θα ξαναγεννήσουν τη ζωή. Φωνάζουν για την καταστροφή σε αρχαίες γλώσσες που ελάχιστοι κατανοούν πια. Δεν προειδοποιούν πλέον –για τί άλλωστε;– αλλά δηλώνουν την παρουσία τους στον αιώνιο Ονειροχρόνο.

Η 26η Ιανουαρίου ονομάζεται «Μέρα της Αυστραλίας», σε ανάμνηση της άφιξης του πλοίου που μετέφερε τους πρώτους αποίκους το 1788. Ωστόσο, για τους γηγενείς κατοίκους, τους απογόνους αυτών που συνάντησαν εκείνο το πρώτο πλοίο ονομάζεται (δικαίως) «Ημέρα εισβολής» και ζητούν την κατάργησή της. Η διεκδίκηση αυτή βέβαια βρίσκει το τείχος της άρνησης των λευκών αποίκων. Ίσως θα πρέπει, αντί να εορτάζεται, να είναι μια μέρα μνήμης, όπως οι μέρες μνήμης των γενοκτονιών. Ωστόσο, ολόκληρη η ήπειρος δεν χρειάζεται να θυμηθεί τίποτε πέρα από τον εαυτό της, καθώς τα εγκλήματα σε βάρος της ιερότητας κάθε ύπαρξης συνεχίζονται και επαναλαμβάνονται. Η καταστροφή κάθε ζωής από τις πρόσφατες πυρκαγιές, η καταπάτηση της ιερής γης τόσων πλασμάτων, η εκμετάλλευση και η υποδούλωση των ιθαγενών κατοίκων ακόμη και σήμερα, δεν χρειάζονται ημέρες μνήμης. Ημέρες αλλαγής χρειάζονται.

σύντροφοι για τη ***Αναρχική απελευθερωτική δράση***

του Toksook δείχνει πληθυσμό 661 ατόμων, με 44% κάτω από την ηλικία των 18 ετών. Το χωριό είναι 94% Yup'ik, 2,2% λευκοί και 3,2% μεικτός πληθυσμός.

Ο κόλπος του Toksook είναι ένα εκτεταμένο χωριό στο νησί Nelson, με μήκος 42 μίλια και πλάτος 20-35 μίλια. Τα τρία χωριά του Bering Sea συνδέονται με μονοπάτια που μπορούν να διασχίσουν μόνο μηχανές χιονιού σε όλη την τούνδρα.

Ο κόλπος Toksook είναι 114 μίλια δυτικά του τοπικού δικτύου της κοινότητας του Bethel, που διαθέτει πληθυσμό 6.500 κατοίκων. Αυτή είναι μια πτήση 20 λεπτών με ένα μικρό αεροπλάνο. Το Bethel απέχει 400 μίλια δυτικά από το Anchorage ή μια ώρα με πτήση τζετ.

Για τους ανθρώπους έξω από τον κόλπο του Toksook, ίσως ο πιο γνωστός κάτοικος είναι ο εικοσιενός ετών τραγουδιστής-τραγουδοποιός Byron Nicholai. Τραγουδάει στη γλώσσα Yup'it, για να τη διατηρήσει στις επόμενες γενιές. (Βίντεο του είναι διαθέσιμα στο διαδίκτυο, όπως το παρακάτω: https://newsmaven.io/indiancountrytoday/news/a-taste-of-toksook-bay-yup-ik-culture-and-a-way-of-life-XbcwRUAu702T8-hNPRlVJg).

κατά προσέγγιση (συμπεριλαμβανομένων και των ασπόνδυλων) πέθαναν στις πυρκαγιές της Αυστραλίας. Ενώ στις προηγούμενες καταστροφικές πυρκαγιές της Βικτόρια το κεντρικό μήνυμα της κυβέρνησης ήταν να παραμείνουν όσοι σχετίζονταν με την πυρόσβεση και να παλέψουν τη φωτιά, σε αυτήν ήταν να αποχωρήσουν όλοι οι εμπλεκόμενοι όσο το δυνατόν ταχύτερα, για να σωθούν.

Τον καιρό, όμως, που ο χρόνος μετριόταν με τα όνειρα, δεν είχαν σημασία οι αριθμοί, για να κατανοηθεί ότι και η απώλεια ακόμη κι ενός πλάσματος είναι πολύτιμη, επειδή **η ζωή και η ψυχή του κόσμου είναι μία**. Μέσα στις φλόγες χάνεται μαζί και η μνήμη˙ ο αγώνας να μείνει κάτι όσο πιο ολόκληρο γίνεται σε αυτόν τον θρυμματισμένο κόσμο.

Στα χρόνια του ονείρου, λοιπόν, δύο αδέρφια είχαν βγει για κυνήγι. Ο μικρότερος αδερφός ανέβηκε σε ένα δέντρο και έκοβε ένα λευκό ξύλο, ενώ ένα θραύσμα από το τσεκούρι του ξέφυγε και διέσχισε τον αέρα, πέφτοντας πλάι στον μεγαλύτερο αδερφό, που καθόταν στα πόδια του δέντρου. Όταν ο Byama κατέβηκε από το δέντρο, ο αδερφός του πρότεινε να πάνε για κυνήγι προς διαφορετικές κατευθύνσεις για το υπόλοιπο της ημέρας. Ο Byama συμφώνησε και τράβηξε το δρόμο του. Ο μεγαλύτερος αδερφός έμεινε τότε μόνος. Έκοψε προσεκτικά ένα λεπτό κομμάτι ξύλου, όπως το θραύσμα και έδεσε ένα κομμάτι φλοιού στο ένα άκρο του. Όταν το έριξε στον αέρα, έκανε τον ίδιο ήχο με το ιπτάμενο θραύσμα.

Συνέχισε το κυνήγι του και όταν επέστρεψε στον καταυλισμό στο κλείσιμο της μέρας, έδειξε το κομμάτι στον αδερφό του και είπε: «οι φωνές των παιδιών μας κατοικούν στα δέντρα και, παρ' όλο που δεν μπορούμε να τις καταλάβουμε, θα είναι μαζί μας για πάντα». Ο νεότερος αδερφός φοβήθηκε μήπως ο μεγαλύτερος έχασε τα λογικά του και του απάντησε: «ταξίδεψες πολύ μέσα στη μέρα, πρέπει να είσαι πολύ κουρασμένος. Κοιμήσου, αδερφέ μου κι όταν ξημερώσει η νέα μέρα, θα νιώσεις καλύτερα και θα ξαναμιλήσουμε». Βλέποντας ότι δεν

φάσισαν τότε ότι αυτό το κομμάτι ξύλου, που ονομάζεται (αγγλιστί) Bullroarer, θα έπρεπε να το δείχνουν σε όλα τα αγόρια που θα γεννιούνταν στο μέλλον. Ακόμη και σήμερα, οι Curlews κλαίνε με θρήνους στα δάση και ο Mopoke περιπλανιέται μακριά μέσα στη νύχτα.

(Ιστορία «Το ιπτάμενο θραύσμα»: https://www.sacred-texts.com/aus/mla/mla07.htm)

Οι φωνές των μελλοντικών παιδιών δεν σταμάτησαν. Ακούγονται ακόμη μέσα από τις στάχτες που θα ξαναγεννήσουν τη ζωή. Φωνάζουν για την καταστροφή σε αρχαίες γλώσσες που ελάχιστοι κατανοούν πια. Δεν προειδοποιούν πλέον –για τί άλλωστε;– αλλά δηλώνουν την παρουσία τους στον αιώνιο Ονειροχρόνο.

Η 26η Ιανουαρίου ονομάζεται «Μέρα της Αυστραλίας», σε ανάμνηση της άφιξης του πλοίου που μετέφερε τους πρώτους αποίκους το 1788. Ωστόσο, για τους γηγενείς κατοίκους, τους απογόνους αυτών που συνάντησαν εκείνο το πρώτο πλοίο ονομάζεται (δικαίως) «Ημέρα εισβολής» και ζητούν την κατάργησή της. Η διεκδίκηση αυτή βέβαια βρίσκει το τείχος της άρνησης των λευκών αποίκων. Ίσως θα πρέπει, αντί να εορτάζεται, να είναι μια μέρα μνήμης, όπως οι μέρες μνήμης των γενοκτονιών. Ωστόσο, ολόκληρη η ήπειρος δεν χρειάζεται να θυμηθεί τίποτε πέρα από τον εαυτό της, καθώς τα εγκλήματα σε βάρος της ιερότητας κάθε ύπαρξης συνεχίζονται και επαναλαμβάνονται. Η καταστροφή κάθε ζωής από τις πρόσφατες πυρκαγιές, η καταπάτηση της ιερής γης τόσων πλασμάτων, η εκμετάλλευση και η υποδούλωση των ιθαγενών κατοίκων ακόμη και σήμερα, δεν χρειάζονται ημέρες μνήμης. Ημέρες αλλαγής χρειάζονται.

σύντροφοι για τη ***Αναρχική απελευθερωτική δράση***

Σχετικές πηγές:

https://sydney.edu.au/news-opinion/news/2020/01/08/australian-bushfires-more-than-one-billion-animals-impacted.html
https://sydney.edu.au/news-opinion/news/2020/01/03/a-statement-about-the-480-million-animals-killed-in-nsw-bushfire.html
https://www.weforum.org/agenda/2020/01/australia-bushfires-size-impact-wildlife-emissions/
https://www.theatlantic.com/science/archive/2020/01/only-way-confront-australias-wildfires/604546/

Δίπολα και Ανθρώπινες Σχέσεις στην καθημερινότητά μας

Πόσο οξύμωρο είναι τελικά, ένας αναρχικός να ακούει κρατικό ραδιόφωνο, να μαθητεύει σε κρατικά σχολεία ή να σπουδάζει σε κρατικά πανεπιστήμια; Η χρήση τους ή μη αποδεικνύει και την σύμπλευσή του με τις απόψεις και ιδέες του; Είμαστε σίγουροι ότι πολλές φορές και σε πάρα πολλές περιπτώσεις, αρκετοί που τοποθετούν τον εαυτό τους στην αντίπερα όχθη από εκείνη της εξουσίας και της κυριαρχίας αισθάνονται ολίγον σαν «εξωγήινοι» και «περίεργοι». Όχι επειδή είναι ανέφικτη η επεξήγηση και η ανάλυση των ρόλων και της στάσης στην καθημερινότητά μας. Λες και δεν είναι αυτονόητα ορισμένα ζητήματα, ότι δεν υπάρχει κάποια κοινή βάση, που πάνω σε αυτή να πατάμε και να αναπτύσσουμε τη συλλογιστική μας. Βαρύγδουπες λέξεις και αναλύσεις περιγράφουν απλές και προφανείς καταστάσεις.

Ζούμε σε έναν ψηφιακό κόσμο που μετασχηματίζεται και η αποξένωση μεταξύ των ανθρώπων γιγαντώνεται. Αυτό δημιουργεί νέες συνθήκες και δεδομένα στις ανθρώπινες σχέσεις. Αναμφισβήτητα, οι βλαβερές συνέπειες της μακρόχρονης παγιωμένης κρατικής εξουσίας και κυριαρχίας έχουν καταστρέψει και αλλοιώσει την ανθρώπινη συμπεριφορά. Και θεωρούμε πως είναι ό,τι χειρότερο για τον άνθρωπο η αλλοίωση των χαρακτηριστικών του, τα οποία έρχονται από πολλές χιλιάδες χρόνια πριν. Ένα σύστημα εξουσιαστικό και άδικο που έχει παράξει έναν τύπο ανθρώπου όπου κυριαρχεί ο **ανταγωνισμός, η απομόνωση, οι διακρίσεις**. Είναι η **τοξικότητα που εκπέμπεται και δυστυχώς δεν εκπορεύεται μονάχα από άτομα που φέρουν εξουσία.**

Είναι, βέβαια, η τοξικότητα δημιούργημα των σχέσεων που αναπτύχθηκαν και αναπτύσσονται από τις κρατικές, εξουσιαστικές και καταπιεστικές δομές, όπως εκείνες της οικογένειας, της θρησκείας, της εκπαίδευσης κ.ά. Και αυτό ναι μεν δεν πρέπει να το ξεχνάμε αλλά από την άλλη εάν θέλουμε διαρκώς να βαδίζουμε σταθερά το δρόμο προς την ελευθερία, οφείλουμε να παλεύουμε ώστε να μην πιτσιλιζόμαστε από τα λασπόνερα της εξουσίας, καθώς ταυτόχρονα αποτελούμε οντότητες και κύτταρα αυτής της κοινωνίας, όπου προσπαθούμε διαρκώς να διαμορφώσουμε τις συνθήκες εκείνες ώστε να δημιουργή-

νείται με αυστηρούς χρηματοοικονομικούς όρους βιωσιμότητας. Γι' αυτό και δεν είχε κανένα πρόβλημα ακόμη και εβδομαδιαία εκπομπή με τον «αιρετικό» Κλεάνθη Γρίβα να περιλάμβανε το πρόγραμμα στη δεκαετία του '90 και να προβάλλεται από κρατικό κανάλι «αντικρατικός» λόγος. Νιώθει ισχυρό και το δείχνει. Και εάν δεν είχε αναπτυχθεί ο ψηφιακός τρόπος ραδιοφώνου η **πνευματική** πτώχευση θα ήταν μάλλον μεγαλύτερη.

Παρόμοια **δίπολα** υπάρχουν και στην περίθαλψη όσο και στην εκπαίδευση. Και το «δημόσιο» περιπλέκεται με το «ιδιωτικό» και τούμπαλιν. Η γενική αίσθηση αναμφισβήτητα είναι ότι το «δημόσιο» έχει το θετικό και κοινωνικό πρόσημο, ενώ το ιδιωτικό αποτελεί είτε μια φετιχιστική εκδοχή είτε διαχωρισμένο προνόμιο λίγων και εκλεκτών, της ελίτ. Ως γνωστόν οι γενικεύσεις και οι ομαδοποιήσεις σχεδόν πάντα κρύβουν παγίδες και θολούρες. Έτσι, ζώντας σε μια εποχή που έχει προστεθεί ακόμη ένας «εξουσιαστικός ρόλος» εκείνος του γονέα, πολλές συμπεριφορές που θα τοποθετούνταν στη γενίκευση «ιδιωτικό» εμφανίζονται στο δημόσιο. Να ξεκαθαρίσουμε, ότι όταν λέμε *εξουσιαστικός ρόλος γονέα* δεν αναφερόμαστε σε αυτό που προϋπάρχει στην πυρηνική οικογένεια και στην εξουσιαστική σχέση γονέα-παιδιού, αλλά σε μια νέα σχέση που αναπτύσσεται τα τελευταία χρόνια στον ελλαδικό χώρο. Και έχει να κάνει με την **αλαζονεία και εξουσία που βγάζει ο γονέας προς τον οποιονδήποτε συναναστρέφε-**

ξία του. Φοβού τους φθονερούς! Ή αλλιώς «ου μόνον αρχή άνδρα δείκνυσιν, αλλά και αρχήν ανήρ», δηλαδή «ο χαρακτήρας ενός ανθρώπου φαίνεται όταν έχει εξουσία στα χέρια του». Και αυτό αφορά τους πάντες. Θυμόμαστε τον τότε πρωθυπουργό Σαμαρά που ως γονέας απαίτησε από το Κολλέγιο Αθηνών να απολύσει την καθηγήτρια που έπιασε με σκονάκι τον κανακάρη του και τον «μηδένισε». Κατάφερε τότε και ο γιός του να μην τιμωρηθεί και η καθηγήτρια να απολυθεί. Ήταν συνεπής στις πρακτικές και απόψεις του. Τα Κολλέγια υπάρχουν από και για την ελίτ. Απλά φανέρωσε περισσότερο τον χαρακτήρα του.

Και όπως έχουμε ξαναπεί, εξουσιαστικές σχέσεις και συμπεριφορές αναπτύσσονται σε πολλά πεδία των ανθρώπινων σχέσεων και μέσω της χρήσης συναισθηματικών εκβιασμών. Όταν κάποιος, όμως, έχει πλήρως συνειδησιακά απαξιώσει την ιεραρχία και τον πλούτο, δεν νιώ-

τον εαυτό τους στην αντίπερα όχθη από εκείνη της εξουσίας και της κυριαρχίας αισθάνονται ολίγον σαν «εξωγήινοι» και «περίεργοι». Όχι επειδή είναι ανέφικτη η επεξήγηση και η ανάλυση των ρόλων και της στάσης στην καθημερινότητά μας. Λες και δεν είναι αυτονόητα ορισμένα ζητήματα, ότι δεν υπάρχει κάποια κοινή βάση, που πάνω σε αυτή να πατάμε και να αναπτύσσουμε τη συλλογιστική μας. Βαρύγδουπες λέξεις και αναλύσεις περιγράφουν απλές και προφανείς καταστάσεις.

Ζούμε σε έναν ψηφιακό κόσμο που μετασχηματίζεται και η αποξένωση μεταξύ των ανθρώπων γιγαντώνεται. Αυτό δημιουργεί νέες συνθήκες και δεδομένα στις ανθρώπινες σχέσεις. Αναμφισβήτητα, οι βλαβερές συνέπειες της μακρόχρονης παγιωμένης κρατικής εξουσίας και κυριαρχίας έχουν καταστρέψει και αλλοιώσει την ανθρώπινη συμπεριφορά. Και θεωρούμε πως είναι ό,τι χειρότερο για τον άνθρωπο η αλλοίωση των χαρακτηριστικών του, τα οποία έρχονται από πολλές χιλιάδες χρόνια πριν. Ένα σύστημα εξουσιαστικό και άδικο που έχει παράξει έναν τύπο ανθρώπου όπου κυριαρχεί ο **ανταγωνισμός, η απομόνωση, οι διακρίσεις**. Είναι η **τοξικότητα που εκπέμπεται και δυστυχώς δεν εκπορεύεται μονάχα από άτομα που φέρουν εξουσία.**

Είναι, βέβαια, η τοξικότητα δημιούργημα των σχέσεων που αναπτύχθηκαν και αναπτύσσονται από τις κρατικές, εξουσιαστικές και καταπιεστικές δομές, όπως εκείνες της οικογένειας, της θρησκείας, της εκπαίδευσης κ.ά. Και αυτό ναι μεν δεν πρέπει να το ξεχνάμε αλλά από την άλλη εάν θέλουμε διαρκώς να βαδίζουμε σταθερά το δρόμο προς την ελευθερία, οφείλουμε να παλεύουμε ώστε να μην πιτσιλιζόμαστε από τα λασπόνερα της εξουσίας, καθώς ταυτόχρονα αποτελούμε οντότητες και κύτταρα αυτής της κοινωνίας, όπου προσπαθούμε διαρκώς να διαμορφώσουμε τις συνθήκες εκείνες ώστε να δημιουργήσουμε τον κόσμο που οραματιζόμαστε.

Όταν πριν από μερικές δεκαετίες, εκεί στα τέλη της δεκαετίας του '80, εγκαινιάστηκαν τα πρώτα μη κρατικά ραδιόφωνα, ως προάγγελος των πρώτων μη κρατικών τηλεοπτικών σταθμών, όλοι χαίρονταν και απολάμβαναν τον πλουραλισμό των ειδήσεων, την μη κηδεμονία από το κράτος και γι' αυτό δεκάδες ήταν τα ράδιο που εξέπεμπαν ως δημοτικά και ιδιωτικά κυρίως. Παρομοίως και στην τηλεόραση.

Τριάντα και πλέον χρόνια μετά, μπορούμε να πούμε, ότι δεν υπάρχει κανενός είδους πλουραλισμός και καμμία ακηδεμονία. Γιατί, όπου δεν υπάρχει εμφανώς το κράτος, υπάρχει το κεφάλαιο με τους αδυσώπητους και στυγνούς όρους του. Εκεί βρίσκεται το σημείο όπου τα πράγματα περιπλέκονται ακόμη πιο πολύ, επειδή εάν δεν φέρνει η jazz ή η κλασσική μουσική έσοδα, τότε δεν θα υπάρξει ποτέ σχετική εκπομπή. Και εκεί, ακριβώς, έρχεται η απά-

«αιρετικό» Κλεάνθη Γρίβα να περιλάμβανε το πρόγραμμα στη δεκαετία του '90 και να προβάλλεται από κρατικό κανάλι «αντικρατικός» λόγος. Νιώθει ισχυρό και το δείχνει. Και εάν δεν είχε αναπτυχθεί ο ψηφιακός τρόπος ραδιοφώνου η **πνευματική** πτώχευση θα ήταν μάλλον μεγαλύτερη.

Παρόμοια **δίπολα** υπάρχουν και στην περίθαλψη όσο και στην εκπαίδευση. Και το «δημόσιο» περιπλέκεται με το «ιδιωτικό» και τούμπαλιν. Η γενική αίσθηση αναμφισβήτητα είναι ότι το «δημόσιο» έχει το θετικό και κοινωνικό πρόσημο, ενώ το ιδιωτικό αποτελεί είτε μια φετιχιστική εκδοχή είτε διαχωρισμένο προνόμιο λίγων και εκλεκτών, της ελίτ. Ως γνωστόν οι γενικεύσεις και οι ομαδοποιήσεις σχεδόν πάντα κρύβουν παγίδες και θολούρες. Έτσι, ζώντας σε μια εποχή που έχει προστεθεί ακόμη ένας «εξουσιαστικός ρόλος» εκείνος του γονέα, πολλές συμπεριφορές που θα τοποθετούνταν στη γενίκευση «ιδιωτικό» εμφανίζονται στο δημόσιο. Να ξεκαθαρίσουμε, ότι όταν λέμε *εξουσιαστικός ρόλος γονέα* δεν αναφερόμαστε σε αυτό που προϋπάρχει στην πυρηνική οικογένεια και στην εξουσιαστική σχέση γονέα-παιδιού, αλλά σε μια νέα σχέση που αναπτύσσεται τα τελευταία χρόνια στον ελλαδικό χώρο. Και έχει να κάνει με την **αλαζονεία και εξουσία που βγάζει ο γονέας προς τον οποιονδήποτε συναναστρέφεται το παιδί του και δεν χαίρει της εκτίμησής του.** Δηλαδή, προς τον δάσκαλο, προπονητή, συμμαθητή παιδιού, γονείς συμμαθητών... Η λίστα δυστυχώς είναι μεγάλη... Μια συμπεριφορά που αντιμετωπίζει το παιδί ως το μοναδικό ανεκτίμητο πορσελάνινο αντικείμενο που ο γονέας αποφασίζει για τα πάντα όλα, δραστηριότητες, καθηγητές, φίλους που θα κάνει παρέα... Και μη τυχόν κάποιο παιδί προσβάλει, χτυπήσει, βρίσει το παιδί του! Αλλοίμονο του! Καταγγελίες ενάντια σε δασκάλους και διευθυντές. Και αναρωτιόμαστε με ποιόν είμαστε; Με τον γονέα ή με τους εκπαιδευτικούς; Με το «θύμα» ή με τους «θύτες»-κρατικούς λειτουργούς; Με αυτόν που έχει δίκιο/άδικο ή ενάντια σε αυτόν που είναι κρατικός λειτουργός; Δεν απαιτείται ασφαλώς να είμαστε με κανέναν, απλά τα ερωτήματα τίθενται για λόγους ανάδειξης των σχέσεων και συμπεριφορών που αναπτύσσονται στην καθημερινότητά μας. Και βεβαίως-βεβαίως, εννοείται ότι δεν θα

ξία του. **Φοβού τους φθονερούς!** Ή αλλιώς «ου μόνον αρχή άνδρα δείκνυσιν, αλλά και αρχήν ανήρ», δηλαδή «ο χαρακτήρας ενός ανθρώπου φαίνεται όταν έχει εξουσία στα χέρια του». Και αυτό αφορά τους πάντες. Θυμόμαστε τον τότε πρωθυπουργό Σαμαρά που ως γονέας απαίτησε από το Κολλέγιο Αθηνών να απολύσει την καθηγήτρια που έπιασε με σκονάκι τον κανακάρη του και τον «μηδένισε». Κατάφερε τότε και ο γιός του να μην τιμωρηθεί και η καθηγήτρια να απολυθεί. Ήταν συνεπής στις πρακτικές και απόψεις του. Τα Κολλέγια υπάρχουν από και για την ελίτ. Απλά φανέρωσε περισσότερο τον χαρακτήρα του.

Και όπως έχουμε ξαναπεί, εξουσιαστικές σχέσεις και συμπεριφορές αναπτύσσονται σε πολλά πεδία των ανθρώπινων σχέσεων και μέσω της χρήσης συναισθηματικών εκβιασμών. Όταν κάποιος, όμως, έχει πλήρως συνειδησιακά απαξιώσει την ιεραρχία και τον πλούτο, δεν νιώθει ούτε φθόνο ούτε μίσος για κάτι που το θεωρεί περιττό στις ανθρώπινες σχέσεις. **Το ότι κάποιος βρίσκεται από την πλευρά των καταπιεσμένων δεν σημαίνει ότι δεν εκδηλώνει «ξένες» συμπεριφορές που αλλοιώνουν τα χαρακτηριστικά, αλλά και την ποιότητα τού συνεχούς αγώνα.** Βέβαια, η αλλοίωση είναι προϊόν ενός πολυεπίπεδου σχηματισμού που διαρκώς ανανεώνεται και εξελίσσεται, αφού πρώτα έχουν κυριαρχήσει στις κοινωνικές σχέσεις η έπαρση, ο ανταγωνισμός και η αλαζονεία. Γι' αυτό η διαδρομή προς την ελευθερία είναι δύσκολη και δύσβατη. Και όσοι επιδεικνύουν μια αντικρατική/αντιεξουσιαστική στάση και μόνο, δεν σημαίνει ότι αντιλαμβάνονται την αναρχική θεώρηση και στάση ζωής. Απλά αποτελούν ένα υποσύνολο δράσεων και μόνο αυτό.

Στα τέλη Νοέμβρη του 2019, «ΤΟ ΒΗΜΑ» κυκλοφόρησε με συνέντευξη της Άλκης Ζέη, που έφερε τον τίτλο: **«Αυτά τα παιδιά που πετάνε τις μολότοφ τα λυπάμαι».** Διαβά-

τα οποία έρχονται από πολλές χιλιάδες χρόνια πριν. Ένα σύστημα εξουσιαστικό και άδικο που έχει παράξει έναν τύπο ανθρώπου όπου κυριαρχεί ο **ανταγωνισμός, η απομόνωση, οι διακρίσεις**. Είναι η **τοξικότητα που εκπέμπεται και δυστυχώς δεν εκπορεύεται μονάχα από άτομα που φέρουν εξουσία.**

Είναι, βέβαια, η τοξικότητα δημιούργημα των σχέσεων που αναπτύχθηκαν και αναπτύσσονται από τις κρατικές, εξουσιαστικές και καταπιεστικές δομές, όπως εκείνες της οικογένειας, της θρησκείας, της εκπαίδευσης κ.ά. Και αυτό ναι μεν δεν πρέπει να το ξεχνάμε αλλά από την άλλη εάν θέλουμε διαρκώς να βαδίζουμε σταθερά το δρόμο προς την ελευθερία, οφείλουμε να παλεύουμε ώστε να μην πιτσιλιζόμαστε από τα λασπόνερα της εξουσίας, καθώς ταυτόχρονα αποτελούμε οντότητες και κύτταρα αυτής της κοινωνίας, όπου προσπαθούμε διαρκώς να διαμορφώσουμε τις συνθήκες εκείνες ώστε να δημιουργήσουμε τον κόσμο που οραματιζόμαστε.

Όταν πριν από μερικές δεκαετίες, εκεί στα τέλη της δεκαετίας του ΄80, εγκαινιάστηκαν τα πρώτα μη κρατικά ραδιόφωνα, ως προάγγελος των πρώτων μη κρατικών τηλεοπτικών σταθμών, όλοι χαίρονταν και απολάμβαναν τον πλουραλισμό των ειδήσεων, την μη κηδεμονία από το κράτος και γι΄ αυτό δεκάδες ήταν τα ράδιο που εξέπεμπαν ως δημοτικά και ιδιωτικά κυρίως. Παρομοίως και στην τηλεόραση.

Τριάντα και πλέον χρόνια μετά, μπορούμε να πούμε, ότι δεν υπάρχει κανενός είδους πλουραλισμός και καμμία ακηδεμονία. Γιατί, όπου δεν υπάρχει εμφανώς το κράτος, υπάρχει το κεφάλαιο με τους αδυσώπητους και στυγνούς όρους του. Εκεί βρίσκεται το σημείο όπου τα πράγματα περιπλέκονται ακόμη πιο πολύ, επειδή εάν δεν φέρνει η jazz ή η κλασσική μουσική έσοδα, τότε δεν θα υπάρξει ποτέ σχετική εκπομπή. Και εκεί, ακριβώς, έρχεται η απάντηση στο αρχικό ερώτημα. Εμφανίζεται το κρατικό ραδιόφωνο, όχι στην ειδησεογραφική του διάσταση, αλλά στις υπόλοιπες να διαθέτει μεγαλύτερο πλουραλισμό εκπομπών λόγου και μουσικής σε σημείο που να αναρωτιέσαι: *Ποιος προωθεί εν τέλει τις κυρίαρχες τάσεις με τα μουσικά σκουπίδια και τις εκπομπές-κουτσομπολιό;* Αναμφισβήτητα το σκουπιδαριό κυριαρχεί αλλά και από την άλλη **εάν το κράτος δεν ένιωθε ισχυρό δεν θα διέθετε κανέναν πλουραλισμό.** Είναι μια τακτική κίνηση που σίγουρα έχει περισσότερα ωφέλη για εκείνο, στην πολιτική του κοινωνιολογική του εμφάνιση από τη στιγμή που δεν κι-«ιδιωτικό» και τούμπαλιν.

Η γενική αίσθηση αναμφισβήτητα είναι ότι το «δημόσιο» έχει το θετικό και κοινωνικό πρόσημο, ενώ το ιδιωτικό αποτελεί είτε μια φετιχιστική εκδοχή είτε διαχωρισμένο προνόμιο λίγων και εκλεκτών, της ελίτ. Ως γνωστόν οι γενικεύσεις και οι ομαδοποιήσεις σχεδόν πάντα κρύβουν παγίδες και θολούρες. Έτσι, ζώντας σε μια εποχή που έχει προστεθεί ακόμη ένας «εξουσιαστικός ρόλος» εκείνος του γονέα, πολλές συμπεριφορές που θα τοποθετούνταν στη γενίκευση «ιδιωτικό» εμφανίζονται στο δημόσιο. Να ξεκαθαρίσουμε, ότι όταν λέμε *εξουσιαστικός ρόλος γονέα* δεν αναφερόμαστε σε αυτό που προϋπάρχει στην πυρηνική οικογένεια και στην εξουσιαστική σχέση γονέα-παιδιού, αλλά σε μια νέα σχέση που αναπτύσσεται τα τελευταία χρόνια στον ελλαδικό χώρο. Και έχει να κάνει με την **αλαζονεία και εξουσία που βγάζει ο γονέας προς τον οποιονδήποτε συναναστρέφεται το παιδί του και δεν χαίρει της εκτίμησής του.** Δηλαδή, προς τον δάσκαλο, προπονητή, συμμαθητή παιδιού, γονείς συμμαθητών... Η λίστα δυστυχώς είναι μεγάλη... Μια συμπεριφορά που αντιμετωπίζει το παιδί ως το μοναδικό ανεκτίμητο πορσελάνινο αντικείμενο που ο γονέας αποφασίζει για τα πάντα όλα, δραστηριότητες, καθηγητές, φίλους που θα κάνει παρέα... Και μη τυχόν κάποιο παιδί προσβάλει, χτυπήσει, βρίσει το παιδί του! Αλλοίμονο του! Καταγγελίες ενάντια σε δασκάλους και διευθυντές. Και αναρωτιόμαστε με ποιόν είμαστε; Με τον γονέα ή με τους εκπαιδευτικούς; Με το «θύμα» ή με τους «θύτες»-κρατικούς λειτουργούς; Με αυτόν που έχει δίκιο/άδικο ή ενάντια σε αυτόν που είναι κρατικός λειτουργός; Δεν απαιτείται ασφαλώς να είμαστε με κανέναν, απλά τα ερωτήματα τίθενται για λόγους ανάδειξης των σχέσεων και συμπεριφορών που αναπτύσσονται στην καθημερινότητά μας. Και βεβαίως-βεβαίως, εννοείται ότι δεν θα πάει το παιδί τους στο πληρέστερο σχολείο αλλά στο *κατά φημισμό καλύτερο.* **Και είναι βέβαιο ότι εάν υπήρχε οικονομική δυνατότητα το παιδί θα πήγαινε σε ιδιωτικό σχολείο. Η τοξικότητα του «ιδιωτικού» έχει διαχυθεί και στο «δημόσιο». Είναι εκείνο το πλέγμα συμπεριφορών που κάποιος είναι αντικρατιστής επειδή δεν δύναται να είναι κρατιστής, βρίζει τον δημόσιο υπάλληλο από φθόνο, καταριέται τα saab και τα lotus επειδή θα ήθελε να είχε και αυτός ένα αλλά δεν μπορεί. Και εάν παρ' ελπίδα αποκτήσει κάτι από αυτά που έβριζε τότε ένας άλλος «άνθρωπος» γεννήθηκε μέσα από τη ματαιοδοξία του. Φοβού τους φθονερούς!** Ή αλλιώς «ου μόνον αρχή άνδρα δείκνυσιν, αλλά και αρχήν ανήρ», δηλαδή «ο χαρακτήρας ενός ανθρώπου φαίνεται όταν έχει εξουσία στα χέρια του». Και αυτό αφορά τους πάντες. Θυμόμαστε τον τότε πρωθυπουργό Σαμαρά που ως γονέας απαίτησε από το Κολλέγιο Αθηνών να απολύσει την καθηγήτρια που έπιασε με σκονάκι τον κανακάρη του και τον «μηδένισε». Κατάφερε τότε και ο γιός του να μην τιμωρηθεί και η καθηγήτρια να απολυθεί. Ήταν συνεπής στις πρακτικές και απόψεις του. Τα Κολλέγια υπάρχουν από και για την ελίτ. Απλά φανέρωσε περισσότερο τον χαρακτήρα του.

Και όπως έχουμε ξαναπεί, εξουσιαστικές σχέσεις και συμπεριφορές αναπτύσσονται σε πολλά πεδία των ανθρώπινων σχέσεων και μέσω της χρήσης συναισθηματικών εκβιασμών. Όταν κάποιος, όμως, έχει πλήρως συνειδησιακά απαξιώσει την ιεραρχία και τον πλούτο, δεν νιώθει ούτε φθόνο ούτε μίσος για κάτι που το θεωρεί περιττό στις ανθρώπινες σχέσεις. **Το ότι κάποιος βρίσκεται από την πλευρά των καταπιεσμένων δεν σημαίνει ότι δεν εκδηλώνει «ξένες» συμπεριφορές που αλλοιώνουν τα χαρακτηριστικά, αλλά και την ποιότητα τού συνεχούς αγώνα.** Βέβαια, η αλλοίωση είναι προϊόν ενός πολυεπίπεδου σχηματισμού που διαρκώς ανανεώνεται και εξελίσσεται, αφού πρώτα έχουν κυριαρχήσει στις κοινωνικές σχέσεις η έπαρση, ο ανταγωνισμός και η αλαζονεία. Γι΄ αυτό η διαδρομή προς την ελευθερία είναι δύσκολη και δύσβατη. Και όσοι επιδεικνύουν μια αντικρατική/αντιεξουσιαστική στάση και μόνο, δεν σημαίνει ότι αντιλαμβάνονται την αναρχική θεώρηση και στάση ζωής. Απλά αποτελούν ένα υποσύνολο δράσεων και μόνο αυτό.

Στα τέλη Νοέμβρη του 2019, «ΤΟ ΒΗΜΑ» κυκλοφόρησε με συνέντευξη της Άλκης Ζέη, που έφερε τον τίτλο: **«Αυτά τα παιδιά που πετάνε τις μολότοφ τα λυπάμαι».** Διαβάσαμε το σύνολο της συνέντευξης, της συγγραφέως και ο τίτλος του δημοσιεύματος προέκυψε από το παρακάτω απόσπασμα. «*Τότε στο Πολυτεχνείο ήταν παιδιά άοπλα που είχαν απηυδήσει με τη δικτατορία και πραγματικά αγωνίζονταν για να πέσει. Δεν καταλαβαίνω γιατί στην επέτειο του Πολυτεχνείου πρέπει να γίνονται επεισόδια. Αυτά τα παιδιά που πετάνε τις μολότοφ, που καίνε τα αυτοκίνητα, που σπάνε τις βιτρίνες τα λυπάμαι, γιατί δεν έχουν καμμία ιδεολογία. Νομίζουν ότι αυτό είναι επανάσταση, να σπάσω μια βιτρίνα, ένα αυτοκίνητο. Και τι θα γίνει; Τότε οι φοιτητές πραγματικά πίστευαν ότι θα πέσει*

Luigi Camillo Berneri, 1897-1937

Η ζωή του διάσημου ιταλικού αναρχικού, ο οποίος δολοφονήθηκε από τους κομμουνιστές κατά τη διάρκεια του ισπανικού εμφυλίου πολέμου

Ο Luigi Camillo Berneri γεννήθηκε στις 20 Ιουλίου 1897 στην Lodi, στη Λομβαρδία της Βόρειας Ιταλίας. Ο πατέρας του ήταν τοπικός δημόσιος υπάλληλος. Η μητέρα του, Adalgisa Fochi, ήταν δασκάλα σε δημοτικό σχολείο, ενώ συμμετείχε και σε συνέδρια και προγράμματα για την προώθηση της παιδείας. Ο πατέρας της συμμετείχε στα κόκκινα πουκάμισα του Garibaldi[1], ενώ ο παππούς της ήταν μέλος της μυστικής κοινωνίας των «Carbonari»[2] και οπαδός του Mazzini[3].

Ο Camillo είχε μια πολυτάραχη παιδική ηλικία. Ο υποσιτισμός τον έφερε κοντά στον θάνατο μόλις λίγες μέρες αφού η οικογένειά του μετακόμισε στο Μιλάνο, όπου η μητέρα του άρχισε να γράφει για ένα εκπαιδευτικό περιοδικό. Το 1904 βρισκόταν στο Παλέρμο της Σικελίας, όπου προσβλήθηκε από τύφο. Το 1905, έζησε στις πόλεις Cesena και Forlí στη Romagna, την «πιο κόκκινη» και πιο δημοκρατική περιοχή στο βασίλειο. Στο Varallo Sesia διαγνώστηκε με εντερίτιδα.

Η πολιτική δραστηριότητα για τον Camillo Berneri ξεκινά με τη μετάβασή του στο Reggio Emilia.

Ήταν ήδη μέλος της Ιταλικής Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας Νεολαίας (FGS) όταν, το 1912, διοργάνωσαν το συνέδριό τους στην πόλη του, μία από τις πρώτες στην Ιταλία που κυβερνιόταν από αριστερή διοίκηση. Ο Berneri ήταν μέλος της «πολιτιστικής» τάσης, δηλαδή προωθούσε τη σημασία του Κόμματος ως όχημα για τον πολιτιστικό διαφωτισμό του λαού, προκειμένου να γνωρίζουν τα δικαιώματά τους. Την 1η Φεβρουαρίου 1914, έγραψε το πρώτο του άρθρο για τη «L' Avanguardia» (με τίτλο «Τα ψέματα της Παλαιάς Διαθήκης»), ένα κείμενο γεμάτο επιθέσεις εναντίον του κλήρου, στο στυλ του νεαρού Μουσολίνι, ο οποίος ήταν ακόμα σοσιαλιστής εκείνη την περίοδο. Ο Lido Caiani, ο συντάκτης της L' Avanguardia, δεν ακολουθούσε πλέον τον Μουσολίνι, ο οποίος προωθούσε μια «παρεμβατική» στάση (δηλαδή, υπέρ της κήρυξης πολέμου στην Αυστρία-Ουγγαρία), πριν από τον Μπερνέρι, και με τη βοήθεια του Amadeo Bordiga [ο οποίος θα βρεθεί στο Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα (PCd'I) το 1921], κατορθώνει να τον βγάλει από την εφημερίδα.

Οι συγκρούσεις του Berneri με το Σοσιαλιστικό Κόμμα ακολούθησαν τις ταραχές στο Reggio Emilia που έλαβαν χώρα κατά τη διάρκεια συγκέντρωσης που διοργάνωσε ο Cesare Battisti, πρώην σοσιαλιστής υπέρ της παρέμβασης από το Trento. Η επίσημη θέση του Κόμματος για τον πόλεμο έγινε αμφίσημη, «ούτε στήριξη ούτε σαμποτάζ». Όμως ο Μπερνέρι, όντας απολύτως ενάντια στον πόλεμο, εγκατέλειψε την Κεντρική Επιτροπή της Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας του Reggio Emilia και προχώρησε σε επαφές με τον Torquato Gobbi, έναν εικοσάχρονο αναρχικό βιβλιοδέτη. Ο Berneri γνώρισε και παντρεύτηκε την Giovanna Caleffi, μια έξυπνη και εργατική δεκαεξάχρονη αναρχική. Θα γινόταν σύντροφός του για όλη του τη ζωή, εμπνέοντας τον να γράψει: «Ένα χαρέμι δεν έχει ποικιλία σε σύγκριση με μια γυναίκα την οποία αγαπάς βαθιά».

Ο Berneri, αναρχικός πλέον, αρχίζει να αναστατώνει το στράτευμα, ακόμη και μεταξύ των αξιωματικών, γεγονός για το οποίο φυλακίζεται στην Pianosa, κοντά στην Νήσο Έλβα.

Μετά το τέλος του πολέμου, συναντά τον Errico Malatesta, ο οποίος μόλις έχει επιστρέψει από την εξορία, και συνεργάζεται μαζί του στην «Umanità Nova». Συνεργάζεται, επίσης, σε μη αναρχικά αντι-εξουσιαστικά περιοδικά, όπως το «Rivoluzione Liberale» του Piero Gobetti (του οποίου ο ιδρυτής θα πεθάνει εξόριστος στο Παρίσι μετά από συμπλοκή με φασίστες). Στη Φλωρεντία επισκέπτεται τον Piero Calamandrei (αργότερα αντιναζί και «πατέρα» του ιταλικού δημοκρατικού συντάγματος) και τους Nello και Carlo Rosselli, με τους οποίους παρακολούθησε τις πανεπιστημιακές διαλέξεις του Gaetano Salvemini. Όλοι τους συμφώνησαν για μια πολιτική επιμονής και αποφασιστικότητας απέναντι στις επιθέσεις των φασιστικών ομάδων. Ο Berneri πήγε επίσης στα μαθήματα ψυχανάλυσης του Bonaventura, κάτι που θα του χρησιμεύσει στη συγγρα-

συνέχεια στη σελ. 16

η δικτατορία, όπως και έγινε». Κυρίως το Πολυτεχνείο ήταν *«ένα γεγονός ενωτικό, που ανήκει σε όλες τις παρατάξεις».*

Χωρίς να θέλουμε να μπούμε στην ουσία των λεγομένων της Άλκης Ζέη για το Πολυτεχνείο και την Αριστερά με τις πρακτικές της, δεν μπορούμε να μην σημειώσουμε

ριο το οποίο καθορίζει την απονομή δικαιοσύνης κατά τις καθημερινές διαπροσωπικές σχέσεις των χαρακτήρων. ***Η εξουσία που ασκείται αυταρχικά από τους ενηλίκους στα ανήλικα μέλη τής οικογένειας, κλονίζει την ομαλή ένταξη των παιδιών σε μία κοινωνία ισότητας και δικαιοσύνης.*** *Μια σειρά συμπεριφορών των ενηλίκων καταδει-*

Ζέη περιγράφει την κοινωνία της Τασκένδης. Δεν παραλείπονται οι αναφορές στα εγκλήματα του σταλινικού κράτους».

Θα σημειώσουμε, πάντως, ότι όσο το καθεστώς εμφανιζόταν ισχυρό άρα κυρίαρχο, μόνο ωραιοποιημένες εικόνες είχαν τα έργα της Ζέη για το καθεστώς της Σοβιετικής

ραφεία της Βορείας Ιταλίας. Ο πατέρας του ήταν τοπικός δημόσιος υπάλληλος. Η μητέρα του, Adalgisa Fochi, ήταν δασκάλα σε δημοτικό σχολείο, ενώ συμμετείχε και σε συνέδρια και προγράμματα για την προώθηση της παιδείας. Ο πατέρας της συμμετείχε στα κόκκινα πουκάμισα του Garibaldi[1], ενώ ο παππούς της ήταν μέλος της μυστικής κοινωνίας των «Carbonari»[2] και οπαδός του Mazzini[3].

Ο Camillo είχε μια πολυτάραχη παιδική ηλικία. Ο υποσιτισμός τον έφερε κοντά στον θάνατο μόλις λίγες μέρες αφού η οικογένειά του μετακόμισε στο Μιλάνο, όπου η μητέρα του άρχισε να γράφει για ένα εκπαιδευτικό περιοδικό. Το 1904 βρισκόταν στο Παλέρμο της Σικελίας, όπου προσβλήθηκε από τύφο. Το 1905, έζησε στις πόλεις Cesena και Forlí στη Romagna, την «πιο κόκκινη» και πιο δημοκρατική περιοχή στο βασίλειο. Στο Varallo Sesia διαγνώστηκε με εντερίτιδα.

Η πολιτική δραστηριότητα για τον Camillo Berneri ξεκινά με τη μετάβασή του στο Reggio Emilia.

Ήταν ήδη μέλος της Ιταλικής Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας Νεολαίας (FGS) όταν, το

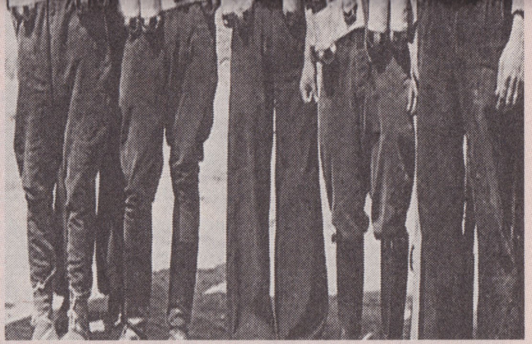
O Berneri ήταν μέλος της «πολιτιστικής» τάσης, δηλαδή προωθούσε τη σημασία του Κόμματος ως όχημα για τον πολιτιστικό διαφωτισμό του λαού, προκειμένου να γνωρίζουν τα δικαιώματά τους. Την 1η Φεβρουαρίου 1914, έγραψε το πρώτο του άρθρο για τη «L' Avanguardia» (με τίτλο «Τα ψέματα της Παλαιάς Διαθήκης»), ένα κείμενο γεμάτο επιθέσεις εναντίον του κλήρου, στο στυλ του νεαρού Μουσολίνι, ο οποίος ήταν ακόμα σοσιαλιστής εκείνη την περίοδο. Ο Lido Caiani, ο συντάκτης της L' Avanguardia, δεν ακολουθούσε πλέον τον Μουσολίνι, ο οποίος προωθούσε μια «παρεμβατική» στάση (δηλαδή, υπέρ της κήρυξης πολέμου στην Αυστρία-Ουγγαρία), πριν από τον Μπερνέρι, και με τη βοήθεια του Amadeo Bordiga [ο οποίος θα βρεθεί στο Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα (PCd'I) το 1921], κατορθώνει να τον βγάλει από την εφημερίδα.

Οι συγκρούσεις του Berneri με το Σοσιαλιστικό Κόμμα ακολούθησαν τις ταραχές στο Reggio Emilia που έλαβαν χώρα κατά τη διάρκεια συγκέντρωσης που διοργάνωσε ο Cesare Battisti, πρώην σοσιαλιστής

ριξη ούτε σαμποτάζ». Όμως ο Μπερνέρι, όντας απολύτως ενάντια στον πόλεμο, εγκατέλειψε την Κεντρική Επιτροπή της Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας του Reggio Emilia και προχώρησε σε επαφές με τον Torquato Gobbi, έναν εικοσάχρονο αναρχικό βιβλιοδέτη. Ο Berneri γνώρισε και παντρεύτηκε την Giovanna Caleffi, μια έξυπνη και εργατική δεκαεξάχρονη αναρχική. Θα γινόταν σύντροφός του για όλη του τη ζωή, εμπνέοντας τον να γράψει: «Ένα χαρέμι δεν έχει ποικιλία σε σύγκριση με μια γυναίκα την οποία αγαπάς βαθιά».

Ο Berneri, αναρχικός πλέον, αρχίζει να αναστατώνει το στράτευμα, ακόμη και μεταξύ των αξιωματικών, γεγονός για το οποίο φυλακίζεται στην Pianosa, κοντά στην Νήσο Έλβα.

Μετά το τέλος του πολέμου, συναντά τον Errico Malatesta, ο οποίος μόλις έχει επιστρέψει από την εξορία, και συνεργάζεται μαζί του στην «Umanità Nova». Συνεργάζεται, επίσης, σε μη αναρχικά αντι-εξουσιαστικά περιοδικά, όπως το «Rivoluzione Liberale» του Piero Gobetti (του οποίου

ο ιδρυτής θα πεθάνει εξόριστος στο Παρίσι μετά από συμπλοκή με φασίστες). Στη Φλωρεντία επισκέπτεται τον Piero Calamandrei (αργότερα αντιναζί και «πατέρα» του ιταλικού δημοκρατικού συντάγματος) και τους Nello και Carlo Rosselli, με τους οποίους παρακολούθησε τις πανεπιστημιακές διαλέξεις του Gaetano Salvemini. Όλοι τους συμφώνησαν για μια πολιτική επιμονής και αποφασιστικότητας απέναντι στις επιθέσεις των φασιστικών ομάδων. Ο Berneri πήγε επίσης στα μαθήματα ψυχανάλυσης του Bonaventura, κάτι που θα του χρησιμεύσει στη συγγρα-

συνέχεια στη σελ. 16

η δικτατορία, όπως και έγινε». Κυρίως το Πολυτεχνείο ήταν *«ένα γεγονός ενωτικό, που ανήκει σε όλες τις παρατάξεις».*

Χωρίς να θέλουμε να μπούμε στην ουσία των λεγομένων της Άλκης Ζέη για το Πολυτεχνείο και την Αριστερά με τις πρακτικές της, δεν μπορούμε να μην σημειώσουμε και επισημάνουμε τη φράση της ***«γιατί δεν έχουν καμμία ιδεολογία».*** Δηλαδή η λογοτέχνης με πάσα ειλικρίνεια δηλώνει ότι εάν ο αγώνας σου εμπεριέχει και τη βία, αλλά τα κίνητρα σου είναι καθαρά θεωρητικά και ιδεολογικά τότε όλα είναι μια χαρά. Διαφορετικά εντάσσεσαι στην περίπτωση της εναντίωσης σε κάτι καταπιεστικό που ταυτόχρονα, όμως, μπορεί να φέρει και στοιχεία έπαρσης και αλαζονείας στο μικροκλίμα και στη μικροκοινότητα των λεγόμενων «μπαχαλάκηδων». Εννοείται, ότι μια εξεγερτική σύγκρουση δεν είναι προνόμιο των λόγιων και των ιδεολογικά καθαρών μόνο, αλλά και πολλών άλλων ανθρώπων που βρίσκονται σε διαφορετικά σημεία εκκίνησης. Και αυτή είναι η γοητεία και η ομορφιά του αγώνα για όσους σταθερά συμμετέχουν. Το προβληματικό υπάρχει όταν εμφανίζονται στοιχεία εθιμικής και επετειακής βίας, που προσφέρονται και εξαντλούνται μόνον ως ασκήσεις εκτόνωσης.

ριο το οποίο καθορίζει την απονομή δικαιοσύνης κατά τις καθημερινές διαπροσωπικές σχέσεις των χαρακτήρων. ***Η εξουσία που ασκείται αυταρχικά από τους ενηλίκους στα ανήλικα μέλη τής οικογένειας, κλονίζει την ομαλή ένταξη των παιδιών σε μία κοινωνία ισότητας και δικαιοσύνης.*** *Μια σειρά συμπεριφορών των ενηλίκων καταδεικνύουν τον εξουσιαστικό χαρακτήρα των σχέσεών τους με τα παιδιά.* ***Οι επιτακτικές συμβουλές των μεγάλων, οι συνεχείς απαγορεύσεις που επεκτείνονται σε όλο το φάσμα των δραστηριοτήτων των παιδιών εκλαμβάνονται από τους ανηλίκους ως καταδυνάστευσή τους.*** *Η* ***αδυναμία*** *των παιδιών να αντιδράσουν καταδεικνύει τη* ***θέση ισχύος των ενηλίκων*** *σε σχέση με τα παιδιά. Γεγονός που γίνεται εμφανές όταν οι* ***απαγορεύσεις τις οποίες θέτουν οι ενήλικοι για τα παιδιά, δεν ισχύουν για τους ίδιους».*** *(Σχέσεις εξουσίας στο έργο της Άλκης Ζέη, Μεταπτυχιακή διατριβή Κων. Μυλωνά, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων).*

Επί πλέον, η συγγραφέας προβαίνει σε εκτεταμένες αναφορές για τη ζωή των πολιτικών προσφύγων, αφού και αυτή έζησε αρκετά χρόνια στην Σοβιετική Ένωση. *«Αν και τα παλαιότερα έργα της συγγραφέως δεν επεκτείνονται σε μία αναλυτική περιγραφή των συνθηκών ζωής στα κομουνιστικά κράτη, στα έργα τής τελευταίας εικοσαετί-*

Ζέη περιγράφει την κοινωνία της Τασκένδης. Δεν παραλείπονται οι αναφορές στα εγκλήματα του σταλινικού κράτους».

Θα σημειώσουμε, πάντως, ότι όσο το καθεστώς εμφανιζόταν ισχυρό άρα κυρίαρχο, μόνο ωραιοποιημένες εικόνες είχαν τα έργα της Ζέη για το καθεστώς της Σοβιετικής Ένωσης. Γι' αυτό, άλλη αξία έχει όταν ο Μπακούνιν προειδοποιούσε και ο Χρόνης Μίσσιος αποκάλυπτε βιογραφικά και λογοτεχνικά, εγκαίρως, τις κομμουνιστικές κακοτοπιές και σταλινικές θηριωδίες, από τις μεταγενέστερες και εκ του ασφαλούς αποτυπώσεις και περιγραφές. Όταν το καθεστώς της Σοβιετικής Ένωσης κατέρρευσε πολλοί ξαφνικά ελάλησαν. Άλλωστε δεν υπήρχαν πια χρηματοδοτήσεις, υποτροφίες και βραβεύσεις από 'κει πέρα. Αλλά η απόκρυψη, μερική ή συνολική, της πραγματικότητας από την συγγραφέα για μερικές δεκαετίες αποτελεί και αυτή μια μορφή διαχείρισης και διαμεσολάβησης.

Αλλά τι λέμε τώρα, εδώ ολόκληρος **Χωμενίδης,** έγραψε συλλήβδην και γενικευμένα με απαξιωτικές λέξεις γι' αυτούς που διασκέδαζαν με τον Μικρούτσικο, γράφοντας μισές αλήθειες αλλά ξεχνώντας τις υπόλοιπες. Είναι, πράγματι, μακρινός ο χρόνος από τότε **που έγραφε τους**

στις πόλεις Cesena και Forlí στη Romagna, την «πιο κόκκινη» και πιο δημοκρατική περιοχή στο βασίλειο. Στο Varallo Sesia διαγνώστηκε με εντερίτιδα.

Η πολιτική δραστηριότητα για τον Camillo Berneri ξεκινά με τη μετάβασή του στο Reggio Emilia.

Ήταν ήδη μέλος της Ιταλικής Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας Νεολαίας (FGS) όταν, το

βοήθεια του Amadeo Bordiga [ο οποίος θα βρεθεί στο Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα (PCd'I) το 1921], κατορθώνει να τον βγάλει από την εφημερίδα.

Οι συγκρούσεις του Berneri με το Σοσιαλιστικό Κόμμα ακολούθησαν τις ταραχές στο Reggio Emilia που έλαβαν χώρα κατά τη διάρκεια συγκέντρωσης που διοργάνωσε ο Cesare Battisti, πρώην σοσιαλιστής

οποίο φυλακίζεται στην Pianosa, κοντά στην Νήσο Έλβα.

Μετά το τέλος του πολέμου, συναντά τον Errico Malatesta, ο οποίος μόλις έχει επιστρέψει από την εξορία, και συνεργάζεται μαζί του στην «Umanità Nova». Συνεργάζεται, επίσης, σε μη αναρχικά αντι-εξουσιαστικά περιοδικά, όπως το «Rivoluzione Liberale» του Piero Gobetti (του οποίου

με τους οποίους παρακολούθησε τις πανεπιστημιακές διαλέξεις του Gaetano Salvemini. Όλοι τους συμφώνησαν για μια πολιτική επιμονής και αποφασιστικότητας απέναντι στις επιθέσεις των φασιστικών ομάδων. Ο Berneri πήγε επίσης στα μαθήματα ψυχανάλυσης του Bonaventura, κάτι που θα του χρησιμεύσει στη συγγρα-

συνέχεια στη σελ. 16

η δικτατορία, όπως και έγινε». Κυρίως το Πολυτεχνείο ήταν *«ένα γεγονός ενωτικό, που ανήκει σε όλες τις παρατάξεις».*

Χωρίς να θέλουμε να μπούμε στην ουσία των λεγομένων της Άλκης Ζέη για το Πολυτεχνείο και την Αριστερά με τις πρακτικές της, δεν μπορούμε να μην σημειώσουμε και επισημάνουμε τη φράση της ***«γιατί δεν έχουν καμμία ιδεολογία».*** Δηλαδή η λογοτέχνης με πάσα ειλικρίνεια δηλώνει ότι εάν ο αγώνας σου εμπεριέχει και τη βία, αλλά τα κίνητρα σου είναι καθαρά θεωρητικά και ιδεολογικά τότε όλα είναι μια χαρά. Διαφορετικά εντάσσεσαι στην περίπτωση της εναντίωσης σε κάτι καταπιεστικό που ταυτόχρονα, όμως, μπορεί να φέρει και στοιχεία έπαρσης και αλαζονείας στο μικροκλίμα και στη μικροκοινότητα των λεγόμενων «μπαχαλάκηδων». Εννοείται, ότι μια εξεγερτική σύγκρουση δεν είναι προνόμιο των λόγιων και των ιδεολογικά καθαρών μόνο, αλλά και πολλών άλλων ανθρώπων που βρίσκονται σε διαφορετικά σημεία εκκίνησης. Και αυτή είναι η γοητεία και η ομορφιά του αγώνα για όσους σταθερά συμμετέχουν. Το προβληματικό υπάρχει όταν εμφανίζονται στοιχεία εθιμικής και επετειακής βίας, που προσφέρονται και εξαντλούνται μόνον ως ασκήσεις εκτόνωσης.

Έχει ενδιαφέρον, όμως, επί τη ευκαιρία, να ρίξουμε μια ματιά στο έργο της Άλκης Ζέη και τις εξουσίες που αναδεικνύονται εντός του. Μέσα από τα έργα της και τους ρόλους που φωτίζει, φαίνονται ξεκάθαρες σχέσεις εξουσίας των παιδιών, μαθητών από τους γονείς και δασκάλους. Την **άσκηση εξουσίας των ενηλίκων στα παιδιά όπως αυτή απαντάται σε πολλά από τα έργα της.** Όπως, επίσης, και συστήματα κυριαρχίας μεταξύ ερωτικών συντρόφων και συγκεκριμένα από τον άνδρα. *«Οι νόμοι των ενηλίκων αποτελούν αναντίρρητη υποχρέωση των παιδιών, ασχέτως του δικαίου ή άδικου χαρακτήρα αυτών. Η ηλικία και η δύναμη που αυτή υποδηλώνει αποτελεί ένα κριτήριο το οποίο καθορίζει την απονομή δικαιοσύνης κατά τις καθημερινές διαπροσωπικές σχέσεις των χαρακτήρων.* ***Η εξουσία που ασκείται αυταρχικά από τους ενηλίκους στα ανήλικα μέλη τής οικογένειας, κλονίζει την ομαλή ένταξη των παιδιών σε μία κοινωνία ισότητας και δικαιοσύνης.*** *Μια σειρά συμπεριφορών των ενηλίκων καταδεικνύουν τον εξουσιαστικό χαρακτήρα των σχέσεών τους με τα παιδιά.* ***Οι επιτακτικές συμβουλές των μεγάλων, οι συνεχείς απαγορεύσεις που επεκτείνονται σε όλο το φάσμα των δραστηριοτήτων των παιδιών εκλαμβάνονται από τους ανηλίκους ως καταδυνάστευσή τους.*** *Η* ***αδυναμία*** *των παιδιών να αντιδράσουν καταδεικνύει τη* ***θέση ισχύος των ενηλίκων*** *σε σχέση με τα παιδιά. Γεγονός που γίνεται εμφανές όταν οι* ***απαγορεύσεις τις οποίες θέτουν οι ενήλικοι για τα παιδιά, δεν ισχύουν για τους ίδιους».*** *(Σχέσεις εξουσίας στο έργο της Άλκης Ζέη, Μεταπτυχιακή διατριβή Κων. Μυλωνά, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων).*

Επί πλέον, η συγγραφέας προβαίνει σε εκτεταμένες αναφορές για τη ζωή των πολιτικών προσφύγων, αφού και αυτή έζησε αρκετά χρόνια στην Σοβιετική Ένωση. *«Αν και τα παλαιότερα έργα της συγγραφέως δεν επεκτείνονται σε μία αναλυτική περιγραφή των συνθηκών ζωής στα κομουνιστικά κράτη, στα έργα τής τελευταίας εικοσαετίας (σ.σ. μετά το 1990), γίνονται εκτεταμένες αναφορές σε λεπτομέρειες τής καθημερινής ζωής οι οποίες αποδομούν την ωραιοποιημένη εικόνα παλαιότερων έργων. Μερικοί από τους πολιτικούς πρόσφυγες διακρίνονται να αναρωτιούνται και να αμφιβάλλουν για την ορθότητα των πράξεών τους οι οποίες τους οδήγησαν στην Τασκένδη. Η απολυτότητα με την οποία αναφέρονται σε πράξεις που τελούνταν σύμφωνα με τις ιδεολογικές πεποιθήσεις τους, αρχίζει σταδιακά να φθίνει. Εντοπίζεται έλλειψη συντροφικότητας και όξυνση των διαφωνιών ανάμεσα στους πρόσφυγες.* ***Οι συντηρητικές πρακτικές και οι μικροαστικές συμπεριφορές είναι εμφανείς στα κείμενα όπου η Ζέη περιγράφει την κοινωνία της Τασκένδης. Δεν παραλείπονται οι αναφορές στα εγκλήματα του σταλινικού κράτους».***

Θα σημειώσουμε, πάντως, ότι όσο το καθεστώς εμφανιζόταν ισχυρό άρα κυρίαρχο, μόνο ωραιοποιημένες εικόνες είχαν τα έργα της Ζέη για το καθεστώς της Σοβιετικής Ένωσης. Γι' αυτό, άλλη αξία έχει όταν ο Μπακούνιν προειδοποιούσε και ο Χρόνης Μίσσιος αποκάλυπτε βιογραφικά και λογοτεχνικά, εγκαίρως, τις κομμουνιστικές κακοτοπιές και σταλινικές θηριωδίες, από τις μεταγενέστερες και εκ του ασφαλούς αποτυπώσεις και περιγραφές. Όταν το καθεστώς της Σοβιετικής Ένωσης κατέρρευσε πολλοί ξαφνικά ελάλησαν. Άλλωστε δεν υπήρχαν πια χρηματοδοτήσεις, υποτροφίες και βραβεύσεις από 'κει πέρα. Αλλά η απόκρυψη, μερική ή συνολική, της πραγματικότητας από την συγγραφέα για μερικές δεκαετίες αποτελεί και αυτή μια μορφή διαχείρισης και διαμεσολάβησης.

Αλλά τι λέμε τώρα, εδώ ολόκληρος **Χωμενίδης,** έγραψε συλλήβδην και γενικευμένα με απαξιωτικές λέξεις γι' αυτούς που διασκέδαζαν με τον Μικρούτσικο, γράφοντας μισές αλήθειες αλλά ξεχνώντας τις υπόλοιπες. Είναι, πράγματι, μακρινός ο χρόνος από τότε **που έγραφε τους λόγους του Γ.Α. Παπανδρέου** και ως λογογράφος επιδίωκε να εξαπατήσει το κομματικό και ψηφοφορικό κοινό. Να ασκεί κοινωνική κριτική και εκείνος που αποτελούσε λογογράφο του ΓΑΠ, μάλλον αποτελεί τουλάχιστον φάρσα. Σε κάθε περίπτωση, όλα είναι δυνατά, ακόμη και όταν κάποιος αρθρογραφεί δήθεν ενάντια στην εξουσία και στο μερακλίδικο κοινό που η ίδια δημιούργησε. Μπορεί η φάτσα του να είναι χειρότερη και από την ίδια την εξουσία. Γιατί διακατέχεται από το φθόνο, την αλαζονεία και την έπαρση. Έτσι και αλλιώς, ο εχθρός του εχθρού μου δεν είναι φίλος μου... Για τους αναρχικούς τουλάχιστον.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Luigi Camillo Berneri, 1897-1937

συνέχεια από τη σελ. 15

φή ενός δοκιμίου για την ψυχολογία του Benito Mussolini.

Έπρεπε να εγκαταλείψει τη Φλωρεντία λόγω φασιστικών διώξεων και έτσι αποσύρεται στην Ούμπρια για να διδάξει σε σχολή κατάρτισης εκπαιδευτικών. Όμως, λόγω του ότι συνεχίζει να εκφράζει τις απόψεις του, εξαναγκάζεται να φύγει στην Γαλλία με τη γυναίκα και τις κόρες του.

Εκδιώκεται και από τη Γαλλία ως «επικίνδυνος αναρχικός» και στη συνέχεια εκδιώκεται από το Βέλγιο, τις Κάτω Χώρες, το Λουξεμβούργο, τη Γερμανία και την Ισπανία. Σε εκείνο το σημείο, μη μπορώντας να εκδιωχθεί σε οποιαδήποτε άλλη χώρα, επιστρέφει νομίμως στη Γαλλία.

Τη δεκαετία του 1930 στο Παρίσι ζούσε από ένα μικρό κατάστημα, όπου υποδεχόταν τους πιο επικηρυγμένους ιταλούς εξόριστους, ενώ έκανε εργασίες αρχειοθέτησης σε βιβλιοθήκες και εφημερίδες για λογαριασμό του Salvemini, του αντιφασίστα καθηγητή του.

Προβλήματα προέκυψαν όταν ο Guido Miglioli, ένας αντιφασίστας καθολικός,

«επίθεση» στον Alfredo Rocco, τον άνθρωπο πίσω από τον διαβόητο Ποινικό Κώδικα Rocco[4], κατά την επίσκεψή του στις Βρυξέλλες. Ο Menapace το κανόνισε ώστε ο Berneri να συλληφθεί στο Βέλγιο, έχοντας στην κατοχή του ένα πιστόλι και κάποιες φωτογραφίες του Υπουργού Δικαιοσύνης Rocco. Έτσι συνελήφθη, και ο Menapace επέστρεψε στη Ρώμη. Στο δικαστήριο στις 22 Φεβρουαρίου 1930, οι φίλοι του Berneri αθωώθηκαν, αλλά ο ίδιος καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης έξι μηνών, ενώ ο Menapace καταδικάστηκε «ερήμην» σε δύο χρόνια, δεδομένου ότι έγινε δεκτό ότι υποκίνησε το όλο γεγονός. Μόλις επέστρεψε στην άλλη πλευρά των γαλλο-βελγικών συνόρων, ο Berneri πέρασε από μια δεύτερη δίκη για τα ίδια γεγονότα και καταδικάστηκε σε ένα χρόνο και δύο μήνες. Του δόθηκε αμνηστία στις 14 Ιουλίου 1931 και εκδιώχθηκε από τη χώρα, αλλά, καθώς είχε ήδη κηρυχθεί ανεπιθύμητος («persona non grata») στις γύρω χώρες, ο Berneri ήταν και πάλι σε θέση να μείνει στο Παρίσι.

ζήτημα. Προβλέποντας το Ολοκαύτωμα, ο Berneri έγραψε: «Ο αντισημιτισμός θα είναι μια από τις αγαπημένες μορφές ηλιθιότητας της ανθρωπότητας για κάποιο χρονικό διάστημα». Η συμπάθειά του για τους Εβραίους οφείλεται στη γοητεία που είχε για όσους δεν είχαν χώρα· έγραψε ότι «οι άνθρωποι χωρίς πατρίδα είναι οι πλέον κατάλληλοι για να σχηματίσουν τις βάσεις της μεγάλης ανθρώπινης οικογένειας». Δυστυχώς, οι φασίστες Εβραίοι στο Τορίνο, οι οποίοι, ένα χρόνο αργότερα, θα υπομείνουν τους ιταλικούς νόμους περί φυλής του 1938, επιτέθηκαν στον «αντι-σημίτη του Le Juif» στο περιοδικό τους «La Nostra Bandiera».

Η θεωρητική επίθεση του Berneri στην έννοια του κράτους ήρθε με τον προσδιορισμό της γραφειοκρατίας ως εργαλείο καταπίεσης του συγκεντρωτικού κράτους, αστικού ή σοβιετικού. Αυτό οδήγησε, αναπόφευκτα, σε μεγάλη διαμάχη μεταξύ του ιδίου και του Τρότσκι. Ο Τρότσκι είδε τη σοβιετική γραφειοκρατία ως «ιστορικό παράλογο»· για τον Berneri δεν ήταν παράλογο, αλλά φυσικό επακόλουθο της προσπάθειας διατήρησης του κρατικού συστήματος, η οποία δεν είχε οδηγήσει τη σοβιετική κοινωνία να είναι «αταξική», αλλά σε μια διαίρεση μεταξύ προλετάριων και αυταρχικών γραφειοκρατών.

Στις 12 Ιουλίου 1936, τα νέα σχετικά με το «πραξικόπημα» στην Ισπανία έφθασαν στο Παρίσι. Με το σύνθημα «Σήμερα η Ισπανία, αύριο η Ιταλία» στα χείλη τους, οι Ιταλοί αντιφασιστές ήταν έτοιμοι να φύγουν. Στις 25, ο Berneri έφθασε στην Καταλονία με φορτίο όπλων και πυρομαχικών. Του προσφέρθηκε αμέσως θέση στο Συμβούλιο Οικονομίας, αλλά αρνήθηκε μόλις διαπίστωσε ότι είχε να κάνει με ένα υπουργείο κυβέρνησης.

συνέπειες των επικείμενων φασιστικών αποβάσεων στις Βαλεαρίδες Νήσους, έκανε προπαγανδιστική δουλειά, επιτέθηκε στην κυβέρνηση της Μαδρίτης για την πολιτική του συμβιβασμού που έβλαπτε την Καταλανική αυτονομία και επέκρινε τη διφορούμενη συμπεριφορά της Γαλλικής και της Αγγλικής κυβέρνησης. Έγραψε για το «Guerra di Classe» και επισκεπτόταν συχνά το «Amigos de Durruti».

Όταν ξέσπασαν συγκρούσεις με το Κομμουνιστικό Κόμμα, το σπίτι του, όπου ζούσε με άλλους αναρχικούς, δέχθηκε επίθεση στις 4 Μαΐου 1937. Όλοι τους χαρακτηρίστηκαν «αντεπαναστάτες», αφοπλίστηκαν, τους αφαιρέθηκαν τα χαρτιά και τους απαγορεύθηκε η έξοδος από το σπίτι. Στους δρόμους έπεφταν ακόμα πυροβολισμοί όταν, στις 5 Μαΐου 1937, έμαθαν από την Ιταλία το θάνατο του Αντόνιο Γκράμσι σε φασιστική φυλακή. Στη συνέχεια, αφού έγραψε την τελευταία του επιστολή στην κόρη του, την τελευταία συναισθηματική του διαθήκη, ο Berneri βγήκε και περπάτησε προς το ραδιόφωνο της Βαρκελώνης, όπου μνημόνευαν το θάνατο του Gramsci,

Εκδιώκεται και από τη Γαλλία ως «επικίνδυνος αναρχικός» και στη συνέχεια εκδιώκεται από το Βέλγιο, τις Κάτω Χώρες, το Λουξεμβούργο, τη Γερμανία και την Ισπανία. Σε εκείνο το σημείο, μη μπορώντας να εκδιωχθεί σε οποιαδήποτε άλλη χώρα, επιστρέφει νομίμως στη Γαλλία.

Τη δεκαετία του 1930 στο Παρίσι ζούσε από ένα μικρό κατάστημα, όπου υποδεχόταν τους πιο επικηρυγμένους ιταλούς εξόριστους, ενώ έκανε εργασίες αρχειοθέ-

τησης σε βιβλιοθήκες και εφημερίδες για λογαριασμό του Salvemini, του αντιφασίστα καθηγητή του.

Προβλήματα προέκυψαν όταν ο Guido Miglioli, ένας αντιφασίστας καθολικός, του γνώρισε και εγγυήθηκε για κάποιον Ermanno Menapace. Ο Menapace, ωστόσο, δεν ήταν αντιφασίστας εξόριστος, αλλά ένας επικίνδυνος πράκτορας της OVRA, της μυστικής πολιτικής αστυνομίας του φασιστικού καθεστώτος. Ο χαφιές εκμεταλλεύτηκε τις διαφωνίες που είχαν προκύψει μεταξύ Berneri και Giuseppe Donati, δίνοντας στον Berneri χρήματα για να τον βοηθήσει να δημοσιεύσει κείμενα εναντίον του Donati, ενός καθολικού αντιφασίστα που είχε κατηγορήσει το καθεστώς για τις δολοφονίες του Matteotti και του Giovanni Minzoni, ενός παπά ενορίας από την Argenta. Ο Donati προσεγγίστηκε επίσης από έναν χαφιέ της OVRA, ο οποίος, με τη σειρά του, επιδοτήθηκε στη συγ-

στις 22 Φεβρουαρίου 1930, οι φίλοι του Berneri αθωώθηκαν, αλλά ο ίδιος καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης έξι μηνών, ενώ ο Menapace καταδικάστηκε «ερήμην» σε δύο χρόνια, δεδομένου ότι έγινε δεκτό ότι υποκίνησε το όλο γεγονός. Μόλις επέστρεψε στην άλλη πλευρά των γαλλο-βελγικών συνόρων, ο Berneri πέρασε από μια δεύτερη δίκη για τα ίδια γεγονότα και καταδικάστηκε σε ένα χρόνο και δύο μήνες. Του δόθηκε αμνηστία στις 14 Ιουλίου 1931 και εκδιώχθηκε από τη χώρα, αλλά, καθώς είχε ήδη κηρυχθεί ανεπιθύμητος («persona non grata») στις γύρω χώρες, ο Berneri ήταν και πάλι σε θέση να μείνει στο Παρίσι.

Η ζωή του στο Παρίσι συνεχίστηκε με τη συγγραφή κειμένων και την προσπάθεια μεταστροφής ιταλών εξόριστων σε αναρχικούς. Την εποχή εκείνη η κόρη του παντρεύτηκε τον αγγλικό αναρχικό Βέρνον Ρίτσαρντς, ο οποίος στη συνέχεια έγραψε ένα κείμενο για τον Μαλατέστα και πήρε μέρος στον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο.

Τα πολυάριθμα ελευθεριακά του άρθρα σε πληθώρα ευρωπαϊκών και βορειοαμερικανικών εντύπων δείχνουν πόσο παραγωγικός ήταν ως συγγραφέας ο Berneri. Μεταξύ των πιο αξιοσημείωτων έργων του είναι οι μελέτες του για την ψυχολογία του Μουσολίνι, όπου ο «Duce» δεν θεωρείται ως θεατρικός ανόητος αλλά ως πονηρός πολιτικός που ήξερε πώς να χρησιμοποι-

τίσουν τις βάσεις της μεγάλης ανθρώπινης οικογένειας». Δυστυχώς, οι φασίστες Εβραίοι στο Τορίνο, οι οποίοι, ένα χρόνο αργότερα, θα υπομείνουν τους ιταλικούς νόμους περί φυλής του 1938, επιτέθηκαν στον «αντι-σημίτη του Le Juif» στο περιοδικό τους «La Nostra Bandiera».

Η θεωρητική επίθεση του Berneri στην έννοια του κράτους ήρθε με τον προσδιορισμό της γραφειοκρατίας ως εργαλείο καταπίεσης του συγκεντρωτικού κράτους, αστικού ή σοβιετικού. Αυτό οδήγησε, αναπόφευκτα, σε μεγάλη διαμάχη μεταξύ του ιδίου και του Τρότσκι. Ο Τρότσκι είδε τη σοβιετική γραφειοκρατία ως «ιστορικό παράλογο»· για τον Berneri δεν ήταν παράλογο, αλλά φυσικό επακόλουθο της προσπάθειας διατήρησης του κρατικού συστήματος, η οποία δεν είχε οδηγήσει τη σοβιετική κοινωνία να είναι «αταξική», αλλά σε μια διαίρεση μεταξύ προλετάριων και αυταρχικών γραφειοκρατών.

Στις 12 Ιουλίου 1936, τα νέα σχετικά με το «πραξικόπημα» στην Ισπανία έφθασαν στο Παρίσι. Με το σύνθημα «Σήμερα η Ισπανία, αύριο η Ιταλία» στα χείλη τους, οι Ιταλοί αντιφασίστες ήταν έτοιμοι να φύγουν. Στις 25, ο Berneri έφθασε στην Καταλονία με φορτίο όπλων και πυρομαχικών. Του προσφέρθηκε αμέσως θέση στο Συμβούλιο Οικονομίας, αλλά αρνήθηκε μόλις διαπίστωσε ότι είχε να κάνει με ένα υπουργείο κυβέρνησης.

Ο Berneri, αντίθετα, διοργάνωσε μια συγκέντρωση από 100.000 ανθρώπους στην Plaza de los Toros, στη Βαρκελώνη, φέρνοντας μαζί του τους χαιρετισμούς των Ιταλών αναρχικών και την αλληλεγγύη τους στην Καταλωνική επανάσταση.

Έτσι, με τον Angeloni και τον de Santillán (από τη CNT-FAI), οργάνωσε μια ιταλική αναρχική ομάδα μέσα στο σχηματισμό Francisco Ascaso στο στρατόπεδο Pedralbes (μετονομάστηκε σε «Bakunin») και στις 19 Αυγούστου άφησε τα εκλεκτά πλήθη της Βαρκελώνης για το μέτωπο της Αραγωνίας. Στις 21 Αυγούστου έφτασαν στο Vicien και κατέλαβαν την πεδιάδα Galocha, κυριαρχώντας στο δρόμο μεταξύ Huesca και Saragossa. Στις 23 Αυγούστου

συνέπειες των επικείμενων φασιστικών αποβάσεων στις Βαλεαρίδες Νήσους, έκανε προπαγανδιστική δουλειά, επιτέθηκε στην κυβέρνηση της Μαδρίτης για την πολιτική του συμβιβασμού που έβλαπτε την Καταλανική αυτονομία και επέκρινε τη διφορούμενη συμπεριφορά της Γαλλικής και της Αγγλικής κυβέρνησης. Έγραψε για το «Guerra di Classe» και επισκεπτόταν συχνά το «Amigos de Durruti».

Όταν ξέσπασαν συγκρούσεις με το Κομμουνιστικό Κόμμα, το σπίτι του, όπου ζούσε με άλλους αναρχικούς, δέχθηκε επίθεση στις 4 Μαΐου 1937. Όλοι τους χαρακτηρίστηκαν «αντεπαναστάτες», αφοπλίστηκαν, τους αφαιρέθηκαν τα χαρτιά και τους απαγορεύθηκε η έξοδος από το σπίτι. Στους δρόμους έπεφταν ακόμα πυροβολισμοί όταν, στις 5 Μαΐου 1937, έμαθαν από την Ιταλία το θάνατο του Αντόνιο Γκράμσι σε φασιστική φυλακή. Στη συνέχεια, αφού έγραψε την τελευταία του επιστολή στην κόρη του, την τελευταία συναισθηματική του διαθήκη, ο Berneri βγήκε και περπάτησε προς το ραδιόφωνο της Βαρκελώνης, όπου μνημόνευαν το θάνατο του Gramsci, ο οποίος είχε γράψει στο «Ordine Nuovo»:

«Δεν πρέπει ποτέ να επιτρέψουμε στους εαυτούς μας να είναι εχθροί των αναρχικών· οι εχθροί έχουν αντικρουόμενες, αντιφατικές ιδέες, όχι απλώς διαφορετικές».

Αφήνοντας το ραδιόφωνο της Βαρκελώνης, ο Berneri ξεκίνησε για την Plaça de la Generalitat, όπου άρχισαν να του φωνάζουν ορισμένοι σταλινικοί. Πριν μπορέσει να γυρίσει και να κοιτάξει, άνοιξαν πυρ με πολυβόλα, και άφησαν το νεκρό σώμα του εκεί στο δρόμο.

(Συντάχθηκε από τον Toni, μεταφράστηκε από τα ιταλικά από τον David Short. Επεξεργάστηκε από το libcom.)

τησης σε βιβλιοθήκες και εφημερίδες για λογαριασμό του Salvemini, του αντιφασίστα καθηγητή του.

Προβλήματα προέκυψαν όταν ο Guido Miglioli, ένας αντιφασίστας καθολικός, του γνώρισε και εγγυήθηκε για κάποιον Ermanno Menapace. Ο Menapace, ωστόσο, δεν ήταν αντιφασίστας εξόριστος, αλλά ένας επικίνδυνος πράκτορας της OVRA, της μυστικής πολιτικής αστυνομίας του φασιστικού καθεστώτος. Ο χαφιές εκμεταλλεύτηκε τις διαφωνίες που είχαν προκύψει μεταξύ Berneri και Giuseppe Donati, δίνοντας στον Berneri χρήματα για να τον βοηθήσει να δημοσιεύσει κείμενα εναντίον του Donati, ενός καθολικού αντιφασίστα που είχε κατηγορήσει το καθεστώς για τις δολοφονίες του Matteotti και του Giovanni Minzoni, ενός παπά ενορίας από την Argenta. Ο Donati προσεγγίστηκε επίσης από έναν χαφιέ της OVRA, ο οποίος, με τη σειρά του, επιδοτήθηκε στη συγγραφή κειμένων του εναντίον του Berneri.

Η κατάσταση έγινε πιο περίπλοκη όταν ο Carlo Rosselli και ο Emilio Dolci κατάφεραν να δραπετεύσουν από τις ιταλικές φυλακές και να φτάσουν στο Παρίσι. Μια σειρά από βομβιστικές επιθέσεις εκδηλώθηκαν στη Νίκαια και σε μπαρ στις Κάννες. Η ευθύνη αποδόθηκε στο φασιστικό καθεστώς, το οποίο θεωρούσε ότι θα κατηγορούνταν οι αναρχικοί, αναγκάζοντας τη γαλλική κυβέρνηση να τους επαναπατρίσει. Εν τω μεταξύ, ο Camillo Berneri προετοίμαζε μια 1931 και εκδιώχθηκε από τη χώρα, αλλά, καθώς είχε ήδη κηρυχθεί ανεπιθύμητος («persona non grata») στις γύρω χώρες, ο Berneri ήταν και πάλι σε θέση να μείνει στο Παρίσι.

Η ζωή του στο Παρίσι συνεχίστηκε με τη συγγραφή κειμένων και την προσπάθεια μεταστροφής ιταλών εξόριστων σε αναρχικούς. Την εποχή εκείνη η κόρη του παντρεύτηκε τον αγγλικό αναρχικό Βέρνον Ρίτσαρντς, ο οποίος στη συνέχεια έγραψε ένα κείμενο για τον Μαλατέστα και πήρε μέρος στον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο.

Τα πολυάριθμα ελευθεριακά του άρθρα σε πληθώρα ευρωπαϊκών και βορειοαμερικανικών εντύπων δείχνουν πόσο παραγωγικός ήταν ως συγγραφέας ο Berneri. Μεταξύ των πιο αξιοσημείωτων έργων του είναι οι μελέτες του για την ψυχολογία του Μουσολίνι, όπου ο «Duce» δεν θεωρείται ως θεατρικός ανόητος αλλά ως πονηρός πολιτικός που ήξερε πώς να χρησιμοποιήσει θεατρικά κόλπα για να υποτάξει τις μάζες (αντίθετα με τον Gramsci, που είδε στον δικτάτορα τον καραγκιόζη, και όχι τον πολιτικό). Ένα άλλο σημαντικό θέμα ήταν ο αντισημιτισμός, ο οποίος αναλύθηκε όχι μόνο στο «El delirio racista» (Ρατσιστικός παραλογισμός) και στο «Le Juif antisemite» (Εβραϊκός αντισημιτισμός), αλλά σε πολλά γράμματα σε φίλους. Ανέλυσε το «αυτο-μίσος» που εξέφρασαν πολλοί μαρξιστές Εβραίοι και επιτέθηκε στον ίδιο τον Μαρξ για την αμηχανία του για το εβραϊκό παράλογο, αλλά φυσικό επακόλουθο της προσπάθειας διατήρησης του κρατικού συστήματος, η οποία δεν είχε οδηγήσει τη σοβιετική κοινωνία να είναι «αταξική», αλλά σε μια διαίρεση μεταξύ προλετάριων και αυταρχικών γραφειοκρατών.

Στις 12 Ιουλίου 1936, τα νέα σχετικά με το «πραξικόπημα» στην Ισπανία έφθασαν στο Παρίσι. Με το σύνθημα «Σήμερα η Ισπανία, αύριο η Ιταλία» στα χείλη τους, οι Ιταλοί αντιφασιστές ήταν έτοιμοι να φύγουν. Στις 25, ο Berneri έφθασε στην Καταλονία με φορτίο όπλων και πυρομαχικών. Του προσφέρθηκε αμέσως θέση στο Συμβούλιο Οικονομίας, αλλά αρνήθηκε μόλις διαπίστωσε ότι είχε να κάνει με ένα υπουργείο κυβέρνησης.

Ο Berneri, αντίθετα, διοργάνωσε μια συγκέντρωση από 100.000 ανθρώπους στην Plaza de los Toros, στη Βαρκελώνη, φέρνοντας μαζί του τους χαιρετισμούς των Ιταλών αναρχικών και την αλληλεγγύη τους στην Καταλωνική επανάσταση.

Έτσι, με τον Angeloni και τον de Santillán (από τη CNT-FAI), οργάνωσε μια ιταλική αναρχική ομάδα μέσα στο σχηματισμό Francisco Ascaso στο στρατόπεδο Pedralbes (μετονομάστηκε σε «Bakunin») και στις 19 Αυγούστου άφησε τα εκλεκτά πλήθη της Βαρκελώνης για το μέτωπο της Αραγωνίας. Στις 21 Αυγούστου έφτασαν στο Vicien και κατέλαβαν την πεδιάδα Galocha, κυριαρχώντας στο δρόμο μεταξύ Huesca και Saragossa. Στις 23 Αυγούστου πήρε μέρος στις σκληρές συμπλοκές στο «γυμνό βουνό», όπου πέθαναν οι αναρχικοί Angeloni, Perrone και Centrone, ο Angelone τραγουδώντας την Διεθνή (Internationale). Αλλά τα επιτιθέμενα εθνικιστικά στρατεύματα είχαν τελείως απομακρυνθεί. Λόγω προβλημάτων με την όραση και την ακοή του, ο Berneri στάλθηκε πίσω από το μέτωπο και επέστρεψε στη Βαρκελώνη.

Στη Βαρκελώνη προσπάθησε να προειδοποιήσει τους πολίτες για τις σημαντικές συχνά το «Amigos de Durruti».

Όταν ξέσπασαν συγκρούσεις με το Κομμουνιστικό Κόμμα, το σπίτι του, όπου ζούσε με άλλους αναρχικούς, δέχθηκε επίθεση στις 4 Μαΐου 1937. Όλοι τους χαρακτηρίστηκαν «αντεπαναστάτες», αφοπλίστηκαν, τους αφαιρέθηκαν τα χαρτιά και τους απαγορεύθηκε η έξοδος από το σπίτι. Στους δρόμους έπεφταν ακόμα πυροβολισμοί όταν, στις 5 Μαΐου 1937, έμαθαν από την Ιταλία το θάνατο του Αντόνιο Γκράμσι σε φασιστική φυλακή. Στη συνέχεια, αφού έγραψε την τελευταία του επιστολή στην κόρη του, την τελευταία συναισθηματική του διαθήκη, ο Berneri βγήκε και περπάτησε προς το ραδιόφωνο της Βαρκελώνης, όπου μνημόνευαν το θάνατο του Gramsci, ο οποίος είχε γράψει στο «Ordine Nuovo»:

«Δεν πρέπει ποτέ να επιτρέψουμε στους εαυτούς μας να είναι εχθροί των αναρχικών· οι εχθροί έχουν αντικρουόμενες, αντιφατικές ιδέες, όχι απλώς διαφορετικές».

Αφήνοντας το ραδιόφωνο της Βαρκελώνης, ο Berneri ξεκίνησε για την Plaça de la Generalitat, όπου άρχισαν να του φωνάζουν ορισμένοι σταλινικοί. Πριν μπορέσει να γυρίσει και να κοιτάξει, άνοιξαν πυρ με πολυβόλα, και άφησαν το νεκρό σώμα του εκεί στο δρόμο.

(Συντάχθηκε από τον Toni, μεταφράστηκε από τα ιταλικά από τον David Short. Επεξεργάστηκε από το libcom.)

Σημειώσεις

[1] Γκαριμπάλντι: Αριστερός ιταλός ηγέτης της εθνικής απελευθέρωσης

[2] Οι Carbonari ήταν μυστικές επαναστατικές οργανώσεις - εταιρείες που ιδρύθηκαν στις αρχές του 19ου αιώνα.

[3] Mazzini: Ρεπουμπλικανός εθνικιστής ηγέτης.

[4] Ισχύει ακόμα σήμερα στην ιταλική «Δημοκρατική» Δημοκρατία.

Μετάφραση – απόδοση Π.